CEA MAI BUNĂ CARTE PENTRU COPII A ANULUI 2011
în topurile *The Times* şi *Quill & Quire*

KENNETH OPPEL

ELIXIRUL VIEȚII

UCENICIA LUI VIKTOR FRANKENSTEIN

Kenneth Oppel

Elixirul vieţii

Ucenicia lui Viktor Frankenstein,
cartea 1

Cuprins

CAPITOLUL UNU.....3
MONSTRUL.....3
CAPITOLUL DOI.....6
BIBLIOTECA ÎNTUNECATĂ.....6
CAPITOLUL TREI.....20
ALFABETUL MAGILOR.....20
CAPITOLUL PATRU.....34
ALCHIMISTUL.....34
CAPITOLUL CINCI.....45
DOCTORUL MURNAU.....45
CAPITOLUL ŞASE.....51
STURMWALD.....51
CAPITOLUL ŞAPTE.....62
TRANSFORMĂRI MIRACULOASE.....62
CAPITOLUL OPT.....67
GNATHOSTOMATA.....67
CAPITOLUL NOUĂ.....73
FURI.....73
CAPITOLUL ZECE.....82
COBORÂREA.....82
CAPITOLUL UNSPREZECE.....96
AREST LA DOMICILIU.....96
CAPITOLUL DOISPREZECE.....102
PĂSTRĂTOR DE SECRETE.....102
CAPITOLUL TREISPREZECE.....111
PORŢILE IADULUI.....111
CAPITOLUL PAISPREZECE.....119
ULTIMUL INGREDIENT.....119
CAPITOLUL CINCISPREZECE.....131
ZBOR ÎN NOAPTE.....131
CAPITOLUL ŞAISPREZECE.....140
ELIXIRUL VIEŢII.....140
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE.....147
CRIPTA DE GHEAŢĂ.....147

CAPITOLUL UNU

MONSTRUL

Am găsit monstrul pe o lespede de stâncă aflată deasupra lacului. Timp de trei zile, eu şi fratele meu îl urmăriserăm prin labirintul de peşteri, până la bârlogul său din vârful muntelui. Iar acum îl priveam, încolăcit deasupra comorii sale, cu blana lui deschisă la culoare şi solzii scânteind în lumina lunii.

Ştia că eram acolo. Cu siguranţă ne mirosise apropiindu-ne, nările sale largi adulmecându-ne sudoarea şi frica. Şi-a ridicat uşor capul cu creastă, aproape leneş. Monede şi nestemate zornăiau şi se mişcau în timp ce trupul monstrului se descolăcea.

— Ucide-l! am strigat eu.

Aveam sabia în mână şi pe fratele meu alături, înarmat cu propria lui sabie scânteietoare.

Viteza cu care a lovit bestia m-a surprins. Am încercat să mă arunc într-o parte, dar gâtul ei musculos s-a izbit de braţul meu drept, şi am simţit cum braţul mi se rupe şi atârnă fără vlagă într-o parte. Dar sabia era în mâna mea stângă şi, cu un urlet de durere, am lovit pieptul monstrului, lama alunecând pe puternicele sale coaste.

Eram conştient că fratele meu lovea bestia în partea de jos, încercând în acelaşi timp să evite loviturile pe care aceasta le dădea cu coada sa ţepoasă. Monstrul s-a năpustit spre mine din nou, cu gura larg deschisă. L-am lovit cu putere peste cap, încercând să nimeresc gura sau ochii, dar era iute ca o cobră. M-a trântit la pământ, periculos de aproape de marginea prăpastiei. Monstrul s-a dat înapoi şi s-a înălţat, pregătit să atace, apoi a ţipat de durere, căci fratele meu îi retezase unul dintre picioarele din spate.

Însă monstrul tot pe mine mă ataca — de parcă eram singurul său adversar.

M-am ridicat cu ajutorul braţului nevătămat. Înainte ca monstrul să poată lovi, m-am repezit către el. De data aceasta, sabia mea s-a înfipt adânc în pieptul lui, atât de adânc încât abia am putut să o trag afară. Un şuvoi de lichid negru a apărut sub lumina lunii, iar monstrul s-a înălţat cât era el de lung, înfricoşător de privit, şi apoi a căzut.

Capul s-a sfărâmat de pământ şi acolo, prin blana însângerată şi creasta despicată, s-a zărit faţa unei frumoase fete.

Fratele meu a venit lângă mine, şi o priveam amândoi, minunându-ne.

— Am rupt blestemul, mi-a spus el. Am salvat oraşul. Şi am eliberat-o.

Ochii fetei s-au deschis şi a privit de la fratele meu la mine. Ştiam că nu mai avea mult de trăit, şi o întrebare mă mistuia. Am îngenuncheat.

— De ce? am întrebat-o. De ce m-ai atacat doar pe mine?

— Fiindcă tu, a şoptit ea, eşti adevăratul monstru.

Şi zicând acestea, a murit, lăsându-mă tulburat.

M-am dat înapoi clătinându-mă. Fratele meu nu ar fi putut auzi cuvintele ei — fuseseră rostite atât de încet —, iar când m-a întrebat ce-mi spusese, pur şi simplu am scuturat din cap.

— Braţul tău, a spus el îngrijorat, ţinându-mă să nu-mi pierd echilibrul.

— Se va vindeca.

Mi-am întors privirea spre grămada de comori.

— Avem mai mult decât vom putea cheltui vreodată, a murmurat fratele meu.

M-am uitat la el.

— Comoara e numai a mea.

S-a holbat la mine uluit, acest frate al meu care semăna atât de mult cu mine, încât am fi putut fi una şi aceeaşi persoană. Şi, într-adevăr, aşa stăteau lucrurile, căci eram gemeni univitelini.

— Ce vrei să spui? a zis el.

Am ridicat sabia, proptindu-i vârful pe gâtul lui, împingându-l pas cu pas spre marginea hăului.

— N-ar trebui să împărţim, a pretins el, exact cum am împărţit orice altceva în egală măsură?

Am râs atunci, am râs de acea minciună.

— Nu există gemeni complet egali, am spus eu. Deşi arătăm la fel, noi nu suntem egali, frate, căci tu ai fost născut cu două minute mai devreme. Încă din pântecul mamei noastre m-ai furat. Dreptul primului născut îţi aparţine. Iar aia este o comoară care o face pe asta să pară doar nişte monede date de pomană unui cerşetor, însă eu o vreau pe toată. Şi o voi avea.

În acel moment, monstrul s-a agitat, iar eu m-am întors alarmat — doar ca să văd cum îşi dădea ultima suflare. Dar, exact atunci, fratele meu şi-a scos sabia.

— N-o să mă înşeli! a ţipat el.

Ne-am luptat înainte şi înapoi pe lespede. Eram amândoi puternici, laţi în umeri, cu muşchi încordaţi care se bucurau de efort. Fratele meu fusese dintotdeauna spadasinul mai bun, şi, cu braţul rupt, eram şi mai dezavantajat. Dar hotărârea mea, rece ca un şarpe, era puternică şi nu a durat mult până când l-am dezarmat şi l-am îngenuncheat. Chiar şi când m-a privit cu propria mea faţă şi m-a implorat cu propria mea voce, i-am vârât sabia în inimă şi i-am curmat viaţa.

Am oftat uşurat şi am privit luna, simţind cum aerul rece de mai îmi mângâie chipul.

— Acum voi avea toate bogăţiile din lume, am spus eu. Şi sunt, în sfârşit, singur.

Pentru un moment, s-a auzit doar foşnetul brizei dinspre lacul glacial — apoi au izbucnit aplauzele.

Stând pe balconul larg, m-am întors spre public, care ne privise din rândurile de scaune din sala de bal. Mama şi tata erau prezenţi, precum şi prietenii lor, cu feţele lor încântate scăldate de lumina lumânărilor.

Fratele meu Konrad a sărit în picioare şi, împreună, am alergat către monstrul răpus şi am ajutat-o pe verişoara noastră să iasă din costum. Părul ei bogat, de culoarea chihlimbarului, i se răsfira pe umeri, iar tenul măsliniu îi strălucea în lumina torţelor. Aplauzele au devenit şi mai furtunoase. Ne-am luat toţi trei de mâini şi am făcut o plecăciune.

— Henri! am strigat. Vino!

I-am făcut semne cu mâna să se apropie. Prietenul nostru cel mai bun, un tip deşirat, blond, a apărut şovăielnic din locul său de pândă, de lângă uşile de sticlă.

— Doamnelor şi domnilor, am anunţat publicul. Henri Clerval, ilustrul nostru dramaturg!

— Bravo! a strigat tatăl meu, şi lauda sa a răsunat în întreaga încăpere.

— Elisabeth Lavenza în rolul monstrului, doamnelor şi domnilor, a spus Konrad cu o fluturare de sabie.

Verişoara noastră a făcut o foarte frumoasă reverenţă.

— Numele meu este Konrad. Iar acesta — m-a privit cu un zâmbet răutăcios — este eroul poveştii noastre, maleficul meu frate geamăn, Viktor!

Acum toată lumea era în picioare, oferindu-ne aplauze furtunoase.

Aplauzele erau ameţitoare. Necugetat, am sărit pe balustrada de piatră, să mai fac o plecăciune, şi mi-am întins mâna spre Konrad să mi se alăture.

— Viktor! am auzit-o pe mama strigând. Coboară de acolo imediat!

Am ignorat-o. Balustrada era largă şi zdravănă, şi, la urma urmei, nu era prima dată când stăteam pe ea — dar întotdeauna o făcusem în mare taină, căci înălţimea la care se afla era considerabilă: cincisprezece metri până pe malul lacului Geneva.

Konrad m-a apucat de mână, însă în loc să se lase ridicat, a început să tragă şi a încercat să mă coboare.

— O sperii pe mama, a şoptit el.

De parcă nu se jucase şi Konrad pe balustradă!

— Haide, am spus eu. Doar o singură plecăciune!

Mâinile noastre încă erau împreunate, şi am simţit cum strânsoarea lui devenea mai intensă, concentrată să mă aducă înapoi pe balcon. Şi, deodată, am devenit furios pe el pentru că era atât de raţional, pentru că nu îmi împărtăşea bucuria în faţa aplauzelor — pentru că mă făcea să mă simt ca o primadonă copilăroasă.

Mi-am smucit mâna, însă prea repede şi prea puternic.

Am simţit cum mă clatin. Eram deja tras în jos de pelerina grea, încât a trebuit să fac un pas în spate. Numai că nu aveam unde să păşesc, şi deodată mi-am dat seama că picam, iar mâinile mele băteau aerul. Am încercat să mă arunc în faţă, dar era prea târziu. Mult prea târziu.

Pe jumătate întors, am văzut munţii întunecaţi şi lacul şi mai întunecat şi, exact sub mine, malul stâncos — şi moartea, grăbindu-se să mă ia.

Am căzut spre stâncile crestate.

Dar n-am ajuns până acolo, căci am aterizat cu putere pe acoperişul îngust al unui bovindou de la etajul inferior al castelului. Am simţit o durere în piciorul stâng în timp ce mă prăbuşeam şi apoi mă rostogoleam — corpul meu a început să alunece peste margine, cu picioarele înainte. Mâinile mele bâjbâiau, dar nu era nimic de care să mă agăţ şi nu era cu putinţă să mă opresc. Coapsele mi-au trecut peste margine, apoi pieptul şi capul — dar acoperişul avea o buză de piatră, şi acolo mâinile mele agitate au găsit într-un final un refugiu.

Am rămas atârnat. Am lovit cu picioarele geamul, dar ochiurile sale de sticlă, încastrate în plumb, erau foarte solide. Chiar dacă aş fi putut sparge sticla, mă îndoiam că puteam să mă balansez înăuntru dintr-o asemenea poziţie.

Chiar şi mai important, ştiam că nu puteam să rezist aşa prea mult timp.

Cu toată forţa, am încercat să mă trag în sus. Capul meu a răsărit de sub acoperiş şi am reuşit să-mi proptesc bărbia pe marginea de piatră. Braţele mele încordate tremurau de epuizare şi nu puteam să fac mai mult.

Deasupra mea se auzea mare agitaţie şi am întrezărit o mulţime de oameni aplecându-se peste balustradă, cu feţele palide luminate de torţe. I-am văzut pe Elisabeth şi pe Henri, pe mama şi pe tata — dar privirea mea a rămas aţintită asupra lui Konrad.

Îşi legase mantia în jurul unui stâlp al balustradei astfel încât atârna ca o funie. Am auzit ţipetele de protest ale mamei şi strigătele furioase ale tatălui în timp ce Konrad sărea peste balustradă. A apucat mantia şi, pe jumătate coborând, pe jumătate alunecând, a ajuns până la capătul ei.

În timp ce puterile îmi părăseau braţele şi mâinile, priveam fascinat. Picioarele lui Konrad atârnau la vreo doi metri deasupra micului meu acoperiş, iar locul de aterizare nu era generos. A privit în jos şi a dat drumul mantiei. A aterizat pe acoperiş în picioare, legănându-se — în icnetele tuturor spectatorilor —, apoi s-a ghemuit, jos şi în siguranţă.

— Konrad, am răsuflat greu.

Ştiam că mai aveam doar câteva secunde până când muşchii aveau să-mi cedeze şi degetele să mi se desfacă. S-a întins după mine.

— Nu! am mârâit eu. O să te trag după mine!

— Vrei să mori? a ţipat el, încercând să mă apuce de încheietură.

— Aşază-te! i-am spus. Cu spatele la perete. Propteşte-ţi picioarele în margine!

A făcut cum i-am zis, apoi s-a întins cu ambele mâini spre mine. Nu ştiam cum avea să meargă, pentru că aveam aceeaşi greutate, şi gravitaţia era împotriva noastră.

Şi totuşi... şi totuşi... fiecare cu mâinile încleştate pe încheieturile celuilalt, cu picioarele lui împingând în marginea de piatră, a tras cu toată forţa — şi apoi cu ceva mai multă forţă — şi m-a ridicat peste marginea acoperişului. M-am prăbuşit peste fratele meu, tremurând şi plângând şi râzând, toate în acelaşi timp.

— Neghiobule, a rostit pe nerăsuflate în timp ce ne îmbrăţişam strâns. Neghiob mare ce eşti! Erai cât pe ce să mori.CAPITOLUL DOI

BIBLIOTECA ÎNTUNECATĂ

— E un lucru îngrozitor, am spus eu, să fii infirm în floarea vârstei.

— Ţi-ai luxat glezna, a spus Konrad ironic. Elisabeth, de ce naiba-l plimbi pe-aici în căruciorul ăla?

— O, a spus Elisabeth râzând. Mi se pare amuzant. Deocamdată.

— Doctorul Lesage a spus să nu pun piciorul în pământ timp de o săptămână, am protestat eu.

Lumina soarelui de după-amiază pătrundea prin geamurile camerei de zi vestice, una dintre multele camere mari şi elegant mobilate ale castelului. Era duminică, la patru zile după scurta mea întâlnire cu moartea. Tata plecase la Geneva să rezolve nişte probleme urgente şi mama îl însoţise ca să-şi viziteze o mătuşă bolnavă din oraş. Cei doi fraţi mai mici, Ernest, care avea nouă ani, şi Wilhelm, care abia învăţase să meargă, erau cu Justine, dădaca lor, în curte, plantând, pentru amuzament, o mică grădină de legume.

— Sincer, a spus Konrad, clătinând din cap, e ca o doică împingând un cărucior de copii.

M-am întors spre Elisabeth.

— Cred că fratele nostru îşi doreşte o plimbare în scaunul cu rotile. Se simte exclus.

M-am uitat la Konrad, sperând să văd o reacţie satisfăcătoare. Faţa lui era perfect identică cu a mea, şi până şi părinţii noştri aveau uneori probleme să ne distingă de la distanţă, căci aveam aceeaşi înfăţişare melancolică: păr negru şi bogat care ne cădea peste ochi, pometi înalţi, sprâncene groase, un maxilar pătrăţos. Mama se plângea adeseori de ceea ce ea numea „arcuirea crudă” a buzelor noastre. Era destul de sigură că trăsătura nu venea din partea familiei Beaufort, ci dinspre familia Frankenstein.

— Viktor, a spus fratele meu, încep să cred că glezna ta nu e nici măcar luxată. Te prefaci. Din nou. Haide, sus cu tine!

— Nu sunt refăcut complet! am obiectat eu. Elisabeth, tu erai de faţă când doctorul m-a examinat. Spune-i!

Elisabeth a ridicat o sprânceană.

— Eu mi-amintesc că a spus că e posibil să fie luxată. Uşor.

— Atunci ar trebui să poţi să mergi şchiopătând! a declarat Konrad, încercând să mă ridice din scaun. Doar nu vrei să zaci!

— Mama se va supăra! am spus eu, apărându-mă. Aş putea să rămân beteag pe viaţă.

— Voi doi, a spus Elisabeth oftând, apoi a început să chicotească uşor, căci trebuie să fi fost o scenă amuzantă cu noi doi luptându-ne, în timp ce scaunul cu rotile se rotea şi aluneca dintr-o parte în alta.

Într-un final, s-a răsturnat, iar eu am căzut pe podea.

— Nebunule! am ţipat eu, ridicându-mă în picioare. Aşa te porţi cu un invalid?

— O mică divă, asta eşti, a spus Konrad. Uită-te la tine, stai în picioare!

M-am aplecat în faţă, strâmbându-mă pentru a impresiona, dar Konrad a început să râdă, şi am izbucnit şi eu în râs. Era ca şi cum m-aş fi privit râzând — şi era greu să nu fac la fel.

— Încă mă doare, am spus eu, încercând cu grijă piciorul.

Mi-a dat cârjele aduse de doctorul Lesage.

— Încearcă-le pe astea, a spus el, şi las-o pe Elisabeth să se odihnească.

Elisabeth a îndreptat căruciorul şi s-a aşezat graţioasă în scaunul moale.

— Ticălos mic ce eşti, a spus ea, îngustându-şi ochii căprui. E foarte confortabil. Înţeleg de ce nu doreai să te ridici din el!

Elisabeth era o verişoară îndepărtată, din partea tatei. Avea doar cinci ani când mama ei a murit, iar tatăl s-a recăsătorit şi a abandonat-o imediat la o mănăstire de maici din Italia. Când tata a aflat despre asta, vreo doi ani mai târziu, a mers degrabă la mănăstire şi a adus-o acasă la noi.

La început, era ca o pisică sălbatică. Se ascundea. Konrad şi cu mine, care aveam pe atunci şapte ani, eram mereu în căutarea ei. Pentru noi era un minunat joc de-a v-aţi ascunselea. Dar pentru ea nu era amuzant; nu voia decât să fie lăsată în pace. Dacă o găseam, devenea furioasă. Sâsâia, mârâia şi lovea. Uneori muşca.

Mama şi tata ne-au spus că avea nevoie de timp. Elisabeth, au spus ei, nu dorise să plece de la mănăstire. Măicuţele fuseseră foarte drăguţe cu ea, iar afecţiunea lor fusese cel mai apropiat lucru cunoscut de ea drept dragoste de mamă. Nu dorise să fie luată de lângă ele şi să trăiască alături de nişte necunoscuţi. Mie şi lui Konrad ni se spusese să o lăsăm în pace, dar bineînţeles că n-am făcut-o.

Am continuat să o urmărim timp de două luni. Apoi, într-o zi, când am găsit-o în cel mai nou ascunziş, chiar ne-a zâmbit. Aproape că am scâncit de surprindere.

— Închideţi ochii, ne-a ordonat ea. Număraţi până la o sută şi căutaţi-mă din nou.

Atunci a devenit într-adevăr un joc, iar din acel moment, toţi trei am fost de nedespărţit. Râsul ei a umplut casa, iar supărarea şi tăcerea ei s-au evaporat, însă temperamentul i-a rămas acelaşi.

Elisabeth era pătimaşă. Se pierdea greu cu firea, dar când se întâmpla, toată furia ei de felină sălbatică de odinioară revenea. Crescând împreună, ea şi cu mine de multe ori ne băteam din cauza unor neînţelegeri — odată chiar m-a muşcat, când sugerasem că fetele au creiere mai mici decât băieţii. Konrad nu a putut niciodată să o înfurie la fel ca mine, dar ea şi cu mine ne luptam pe viaţă şi pe moarte.

Acum aveam cincisprezece ani, şi totul rămăsese departe în trecut.

— Ei bine, a spus Konrad, rânjind ştrengar către Elisabeth, vei avea în sfârşit parte de plimbarea în scaun.

A împins-o la viteză maximă din camera de zi pe coridor, cu mine grăbindu-mă să ţin pasul cu cârjele mele, apoi aruncându-le şi alergând după ei cu glezna mea miraculos vindecată.

Portretele mari ale strămoşilor noştri mă priveau îngâmfate în timp ce alergam pe lângă ele. O armură completă, ţinând o sabie încă pătată de sânge, străjuia dintr-o nişă. în faţă, am văzut cum Konrad şi Elisabeth au dispărut în bibliotecă şi i-am urmat. Konrad era în mijlocul încăperii mari, cu pereţii acoperiţi de cărţi, învârtind-o pe Elisabeth într-un cerc strâns, până când ea i-a strigat să se oprească.

— Sunt prea ameţită, Konrad!

— Prea bine, a spus el. Atunci, hai să dansăm.

Şi a luat-o de mâini şi a ridicat-o din scaun, deloc delicat.

— Nu pot! a protestat ea, clătinându-se ca o beţivă în timp ce Konrad valsa stângaci cu ea prin cameră.

Privindu-i, am simţit o fărâmă trecătoare a unui sentiment pe care nu l-am recunoscut. Părea că eu dansam cu Elisabeth, dar nu era aşa.

Ea m-a privit, râzând.

— Viktor, opreşte-l! Trebuie că arăt ridicol!

Crescând cu noi, era obişnuită cu astfel de hârjoneală. Nu eram îngrijorat pentru ea. Dacă voia, se putea smulge din strânsoarea lui Konrad.

— Cum doreşti, domniţa mea, a spus Konrad, te eliberez.

A rotit-o încă o dată, apoi i-a dat drumul. Încă râzând, Elisabeth s-a aplecat într-o parte, încercând să-şi păstreze echilibrul, apoi a căzut peste rafturi şi, dând jos cu

mâna un rând întreg de cărţi, a alunecat pe podea.

M-am uitat la fratele meu geamăn cu severitate prefăcută.

— Konrad, ticălosule, uite ce-ai făcut!

— Nu. Uite ce-am făcut eu! a exclamat Elisabeth.

Raftul cu cărţi din spatele ei se răsucise pe nişte balamale invizibile, scoţând la iveală o deschizătură îngustă.

— Incredibil! am spus eu. Un pasaj secret pe care nu l-am descoperit încă!

Château Frankenstein fusese ridicat de către strămoşii noştri cu mai bine de trei sute de ani în urmă, aproape de satul Bellerive, la nici şapte kilometri de Geneva. Castelul fusese construit deopotrivă ca fortăreaţă şi casă, iar zidurile sale groase şi turnurile înalte se înălţau de pe un promontoriu ce veghea deasupra lacului, înconjurat din trei părţi de apă.

Deşi aveam o casă frumoasă şi în Geneva, obişnuiam să stăm acolo doar pe timpul iernii, iar odată cu primele semne de primăvară, ne mutam înapoi la castel. De-a lungul anilor, Konrad, Elisabeth şi cu mine petrecuserăm ore şi zile întregi explorând numeroasele etaje, camerele somptuoase şi sălile de bal, hangarul pentru bărci, grajdurile şi meterezele. Existau temniţe subterane umede, gratii care coborau şi blocau intrările — şi, bineînţeles, pasaje secrete.

Crezuserăm, cu naivitate, că le descoperiserăm pe toate. Iar acum ne holbam cu încântare la această deschizătură din peretele bibliotecii.

— Ia un sfeşnic, mi-a spus Konrad.

— Ia tu un sfeşnic, am ripostat eu. Eu pot să văd în întuneric.

Am împins raftul gros astfel încât să se deschidă şi mai mult înăuntru — destul cât să se poată strecura cineva pe o parte. Întunericul din faţa noastră era de nepătruns, însă eu am păşit hotărât, cu mâinile întinse înainte.

— Nu fi prost, a spus Elisabeth, apucându-mă de braţ. Poate sunt scări — sau poate nu e nimic. Ai căzut deja o dată săptămâna asta.

Konrad a trecut pe lângă noi, cu un sfeşnic în mână, deschizând calea.

Strâmbându-mă, am urmat-o pe Elisabeth, şi n-am apucat să fac doi paşi când Konrad ne-a oprit.

— Staţi! Nu e nicio balustradă — şi golul e adânc.

Am rămas toţi trei acolo, lipiţi unul de altul, pe o margine îngustă sub care se deschidea un puţ pătrat larg. La lumina sfeşnicului nu i-am desluşit fundul.

— Poate că e un horn vechi, a sugerat Elisabeth.

— Dacă e un horn, de ce sunt scări? am întrebat eu, deoarece din pereţii de cărămidă ieşeau în afară trepte mici de lemn.

— Mă întreb dacă tata ştie de asta, a spus Konrad. Ar trebui să-i spunem.

— Ar trebui mai întâi să coborâm, am spus eu. Să vedem unde duce.

Am privit cu toţii treptele subţiri, doar cu puţin mai groase decât capetele de scândură.

— S-ar putea să fie putrede, a remarcat fratele meu.

— Atunci, dă-mi mie lumânarea, am spus eu nerăbdător. O să le încerc din mers.

— Nu e sigur, Viktor, mai ales pentru Elisabeth, care poartă fustă şi pantofi cu toc...

Din două mişcări iuţi, Elisabeth şi-a scos pantofii. I-am văzut ochii licărind plini de nerăbdare în lumina sfeşnicului.

— Nu par chiar atât de putrede, a spus ea.

— Prea bine, a zis Konrad. Dar staţi aproape de perete — şi păşiţi cu grijă!

Îmi doream tare mult să cobor primul, dar Konrad ţinea lumânarea în mână şi deschidea calea. Elisabeth l-a urmat, ridicându-şi fustele. Eu eram ultimul. Ochii mei erau fixaţi asupra treptelor, iar cu o mână atingeam uşor peretele, atât pentru siguranţă, cât şi pentru echilibru. Trei... patru... cinci trepte... apoi o cotitură la nouăzeci de grade de-a lungul următorului zid. M-am oprit şi m-am uitat înapoi la raza îngustă de lumină de la uşa bibliotecii. M-am bucurat că o lăsaserăm întredeschisă.

De sub noi se ridica un miros neplăcut de mucegai, ca de alge de lac putrezite.

După alţi câţiva paşi, Konrad a strigat:

— E o uşă aici!

Pe o latură a puţului luminat de sfeşnic, am văzut o uşă mare de lemn. Suprafaţa ei nefinisată era plină de zgârieturi. Acolo unde ar fi trebuit să fie mânerul, se afla o gaură, iar deasupra acesteia, scrise cu vopsea, erau cuvintele:

INTRĂ DOAR CU SALUTUL PRIETENULUI

— Nu e prea prietenos să n-ai mâner, a remarcat Elisabeth.

Konrad s-a împins de câteva ori cu putere în uşă.

— E încuiată, a spus el.

Scările continuau să coboare, iar fratele meu a ţinut sfeşnicul cu mâna întinsă, încercând să lumineze adâncurile.

Am privit atent.

— Cred că văd fundul!

Era într-adevăr fundul, şi am ajuns la el după alte douăzeci de trepte. În mijlocul podelei de pământ umed se afla o fântână.

Am mers pe lângă ea şi am privit înăuntru. Nu puteam să-mi dau seama dacă vedeam doar o apă unsuroasă sau mai mult întuneric.

— De ce ar ascunde o fântână aici? a întrebat Elisabeth.

— Poate că e o fântână de asediu, am spus eu, mulţumit de mine.

Konrad a ridicat o sprânceană.

— O fântână de asediu?

— În cazul în care castelul era asediat, iar toate celelalte surse de apă erau inaccesibile.

— Are sens, a spus Elisabeth. Şi poate că uşa pe lângă care am trecut duce către un tunel secret de ieşire!

— Ăla e... un os? a întrebat Konrad, apropiind lumânarea de pământ.

Am simţit un fior străbătându-mă. Ne-am aplecat cu toţii. Lucrul ăla era pe jumătate îngropat în pământ, foarte mic şi alb, subţire, cu un capăt noduros.

— Poate e o falangă? am spus eu.

— De animal sau de om? a întrebat Elisabeth.

— Am putea să-l scoatem, a zis Konrad.

— Poate mai târziu, a spus Elisabeth. Fără îndoială că e doar o părticică dintr-o altă rudă Frankenstein.

Am chicotit cu toţii, iar zgomotul a reverberat în jurul nostru într-un fel neplăcut.

— N-ar fi bine să ne întoarcem? a spus Konrad.

Mă întrebam dacă era speriat. Eu eram, dar nu voiam să se vadă.

— Uşa aia..., am zis eu. Mă întreb unde duce.

— Poate că e pur şi simplu zidită pe cealaltă parte, a spus Konrad.

— Îmi dai voie? am spus eu, şi i-am luat lumânarea din mână.

Am urcat înapoi pe treptele crăpate şi m-am oprit în dreptul uşii. Am ţinut flacăra lângă gaura mică, dar tot nu puteam să văd ce era dincolo. I-am dat lumânarea lui Elisabeth şi am întins mâna către gaura întunecată.

— Viktor, ce faci? a întrebat Konrad.

— Poate că e o capcană înăuntru, am spus eu, chicotind ca să-mi ascund agitaţia. Fără îndoială, ceva o să mă apuce de mână.

Am îndoit mâna şi am strecurat-o în gaură — şi imediat ceva mi-a apucat-o.

Degetele erau reci şi foarte, foarte puternice, şi mă ţineau atât de strâns încât am urlat atât de durere, cât şi de groază.

— Viktor, asta e cumva o glumă? a întrebat Elisabeth furioasă.

Am tras de mână cu toată forţa, încercând să mi-o eliberez.

— M-a prins! am răcnit eu. Mi-a prins mâna!

— Ce ţi-a prins mâna? a ţipat Konrad de dedesubt.

În isteria mea, tot ce puteam gândi era: Dacă are mână, are şi cap, iar dacă are gură, are şi dinţi.

Am bătut cu cealaltă mână în uşă.

— Dă-mi drumul, fiaro!

Cu cât trăgeam mai tare, cu atât mai tare mă strângea. Dar, în ciuda panicii, mi-am dat seama deodată că strânsoarea nu părea a fi din carne. Era prea tare şi inflexibilă.

— Nu e o mână adevărată! am ţipat eu. E un fel de maşinărie!

— Viktor, neghiobule, ce-ai mai făcut acum? a spus Konrad.

— Nu-mi dă drumul!

— Mă duc să aduc ajutor, a zis Elisabeth, păşind cu grijă pe lângă mine şi urcând treptele înguste.

Dar exact înainte să ajungă la uşă, s-a auzit o bufnitură surdă şi lumina dinspre bibliotecă a dispărut.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Konrad.

— S-a-nchis singură! a strigat Elisabeth. Există un mâner, dar nu se răsuceşte!

A început să lovească uşa groasă şi să strige după ajutor. Vocea ei a răsunat în puţ ca bătaia de aripi panicată a unui liliac.

În tot acest timp, eu mă chinuiam să-mi eliberez mâna.

— Calmează-te, a spus Konrad, care era lângă mine. Elisabeth, poţi să te întorci cu lumânarea, te rog?

— O să rămân captiv aici pentru totdeauna! mă văicăream eu, gândindu-mă la osul pe care îl văzuserăm în pământ. Acum înţelegeam zgârieturile adânci de pe uşă, fără îndoială urme de unghii disperate. Va trebui să-mi tăiaţi mâna!

Extenuat, m-am oprit din lupta cu mâna mecanică şi imediat s-a oprit şi strânsoarea acesteia — dar nu m-a eliberat.

— „Intră doar cu salutul prietenului”, a spus Elisabeth, citind mesajul de pe uşă. E un fel de ghicitoare. „Salutul prietenului...”

— Strivind mâna cuiva! am spus eu.

— Nu, a spus ea. Când vorbeşti cu un prieten, îl saluţi, îl întrebi ce-a mai făcut şi... daţi mânai Viktor, poate vrea să daţi noroc!

— Dăm noroc de zece minute!

Dar oare asta făcusem? Trăsesem şi mă zbătusem nebuneşte. M-am forţat să respir adânc, liniştitor. Am încercat să ridic mâna cât de lin am putut. În mod surprinzător, mi s-a îngăduit să fac asta. Apoi am apăsat în jos încet — apoi din nou am ridicat şi am coborât mâna. Instantaneu, degetele mecanice s-au desfăcut, mâna mi-a fost eliberată, iar uşa s-a deschis câţiva centimetri, cu un scârţâit.

Am tras mâna vătămată, mişcând din degete ca să fiu sigur că niciunul nu era rupt.

— Mulţumesc, i-am spus lui Elisabeth. A fost o idee foarte bună.

— Zurbagiule, s-a răstit ea furioasă. Aventura ta ne-a încuiat înăuntru... Viktor, acum ce faci?

— Nu vrei să aruncăm o privire înăuntru? am spus eu, împingând uşa cât să se deschidă încă puţin.

— Cred că eşti nebun, a spus Konrad, după tot ce ţi-a făcut uşa.

— S-ar putea să fie singura ieşire, am spus eu.

Eram conştient că mă văicărisem şi ţipasem destul de mult. Cel puţin nu plânsesem. Dar voiam să salvez aparenţele — şi eram într-adevăr curios să ştiu ce era înăuntru.

— Haide, i-am spus lui Elisabeth, smulgând lumânarea din mâna ei.

Am deschis uşa larg, m-am dat într-o parte şi am aşteptat. Nimic nu a zburat afară. Am păşit înăuntru prudent şi m-am uitat după uşă.

— Uitaţi-vă aici! am exclamat eu.

O maşinărie complicată, doar rotiţe şi scripeţi, era prinsă de spatele uşii. Lângă gaură era o mână mecanică uluitoare, cu degete de lemn cu articulaţii.

— Ce broască ingenioasă! a exclamat Konrad uluit.

— Şi uită-te aici, am spus eu, arătând în sus. Pun pariu că frânghiile alea duc la uşa bibliotecii. Nu s-a închis şi s-a blocat după ce maşinăria mi-a prins mâna? Aş pune rămăşag că o putem deschide de-aici. O capcană inteligentă menită să păzească încăperea.

— Dar de ce, a întrebat Elisabeth încet, trebuie să fie păzită?

Ne-am întors cu toţii, în acelaşi timp, către încăpere. Pielea de pe gât mi s-a făcut ca de găină, căci sincer, nu ştiam la ce să mă aştept.

Am ridicat lumânarea. Eram într-o cameră surprinzător de mare. În apropiere era o torţă care ieşea afară dintr-un suport de perete, şi am aprins-o degrabă. Camera s-a luminat, o strălucire portocalie pâlpâind deasupra meselor încărcate cu recipiente de sticlă şi instrumente metalice cu forme ciudate — şi rânduri după rânduri de rafturi pline de volume groase.

— E doar o bibliotecă, am răsuflat eu uşurat.

— Cred că suntem primii care au descoperit-o, a spus Elisabeth uimită.

Mi-am trecut degetul peste praful gros de pe cea mai apropiată masă, privind pânzele de păianjen care atârnau din colţurile tavanului jos.

— Aşa o fi, am şoptit eu.

— Ciudate instrumente, a zis Konrad, uitându-se la vasele de sticlă şi la balanţele şi instrumentele ascuţite aşezate pe masă.

— Seamănă puţin cu o spiţerie, am remarcat, cercetând vatra mare şi plină de funingine. Poate că unul dintre strămoşii noştri prepara leacuri primitive.

— Asta ar explica fântâna, a spus Elisabeth. Aveau nevoie de apă.

— Dar de ce într-o cameră secretă? m-am întrebat eu cu voce tare. M-am apropiat de unul dintre rafturi şi am privit cotoarele crăpate ale cărţilor. Titlurile sunt toate în latină, greacă şi... limbi pe care nu le-am mai văzut niciodată.

Am auzit-o pe Elisabeth râzând şi m-am întors.

— Uite o vrajă să scapi de melcii din grădină, a spus ea, răsfoind printr-un volum negru. Şi alta să faci pe cineva să se îndrăgostească de tine.

Ochii ei au stăruit mai mult pe aceasta.

— Şi uite una să-ţi îmbolnăveşti duşmanul şi să moară...

Vocea ei s-a stins.

— E o poză foarte tulburătoare a unui corp plin de răni deschise.

— Am râs, sau am încercat să râdem, dar eram cu toţii, cred eu, uluiţi de acest loc straniu şi de cărţile care se aflau în jurul nostru.

— Iar aici, a spus Konrad, răsfoind printr-un alt volum, sunt instrucţiuni cum să vorbeşti cu morţii.

M-am uitat la fratele meu. Aveam adeseori sentimentul straniu că aşteptam să-şi arate el emoţiile, pentru ca astfel să le înţeleg mai bine pe ale mele. Exact atunci am văzut frică — dar nu şi puternica mea fascinaţie pentru acest loc.

A înghiţit în sec.

— Ar trebui să plecăm.

— Da, a spus Elisabeth, punând la loc cartea ei.

— Eu vreau să mai stau puţin, am protestat eu.

Nu mă prefăceam. În mod normal, cărţile nu prea mă interesau, dar acestea aveau o strălucire întunecată şi voiam să trec cu degetele peste paginile lor străvechi şi să privesc îndelung straniul lor conţinut.

Am zărit o carte intitulată Occulta Philosophia şi am scos-o avid de pe raft.

— Filozofie ocultă, a spus Konrad, privind peste umărul meu.

Am răsfoit primele pagini de pergament, ca să găsesc numele autorului.

— Cornelius Agrippa, am citit cu voce tare. Aveţi idee cine a fost tipul ăsta?

— Un magician german medieval, a spus o voce, iar Elisabeth a ţipat, pentru că

răspunsul venise din spatele nostru.

Ne-am răsucit pe călcâie şi l-am văzut stând în uşă... pe tata.

— Din câte văd, aţi descoperit Biblioteka Obscura, a spus el, lumini şi umbre dansând haotic pe chipul lui ridat.

Era un bărbat bine făcut, cu părul argintiu şi des, ca o coamă leonină, şi cu privirea pătrunzătoare de vânător. N-aş fi vrut să mă aflu în faţa lui în sala sa de judecată.

— A fost o întâmplare, a spus Elisabeth. Am căzut peste cărţi, iar uşa s-a deschis în faţa noastră.

Starea de spirit a tatei era rareori la fel de gravă ca aparenţa sa fioroasă, şi acum el zâmbea.

— Şi bineînţeles că a trebuit să coborâţi pe scări.

— Bineînţeles, am spus eu.

— Şi aş presupune corect, Viktor, că tu ai fost cel care a dat mâna cu uşa?

L-am auzit pe Konrad chicotind.

— Da, am recunoscut eu, şi aproape că mi-a strivit mâna!

— Nu, a spus tatăl meu, nu a fost construită să strivească mâna, ci doar să o ţină în loc. Pentru totdeauna.

M-am uitat la el, şocat.

— Serios?

— Când am descoperit acest pasaj secret în tinereţea mea, nimeni nu coborâse pe trepte de mai bine de două sute de ani. Iar ultima persoană care făcuse asta era încă acolo. Ce mai rămăsese din ea, oricum. Oasele antebraţului îi atârnau de uşă. Restul corpului putrezit căzuse în puţ.

— Ne-am întrebat dacă văzusem o... falangă acolo jos, a spus Elisabeth.

— Fără îndoială că mi-a scăpat, a replicat tata.

— Cine era? a întrebat Konrad.

Tata a clătinat din cap.

— După îmbrăcăminte, un servitor — îndeajuns de ghinionist să descopere pasajul secret.

— Dar cine a construit toate astea? am întrebat eu.

— Ah, a continuat tata. E vorba de strămoşul vostru, Wilhelm Frankenstein. Fără îndoială că a fost un geniu, şi unul foarte bogat. Cam cu trei sute de ani în urmă, când a construit castelul, a creat şi Biblioteka Obscura.

— Biblioteka Obscura, a spus Elisabeth, apoi a tradus din latină. Biblioteca întunecată. De ce a fost ţinută în întuneric?

— Wilhelm a fost alchimist. Şi în timpul vieţii sale, practicarea alchimiei era adesea ilegală. Era obsedat de transmutaţia materiei, în special transformarea metalelor simple în aur pur.

— Auzisem de asta. Imaginează-ţi bogăţiile, puterea!

— A reuşit? am întrebat eu.

Tata a râs.

— Nu, Viktor. Nu e cu putinţă.

Am insistat:

— Dar poate că asta explică de ce era atât de bogat.

Zâmbetul tatei era aproape trist.

— E o poveste straşnică, dar absurdă. A arătat cu mâna spre rafturi. Trebuie să înţelegeţi că aceste cărţi au fost scrise cu secole în urmă. Sunt încercări primitive de a explica lumea. Conţin câteva frânturi de informaţie, dar în comparaţie cu cunoştinţele noastre moderne sunt doar nişte vise copilăreşti.

— Alchimiştii nu preparau şi leacuri? a întrebat Elisabeth.

— Ba da, sau cel puţin au încercat, a spus tata. Unii credeau că pot stăpâni toate elementele şi că sunt în stare să creeze elixire care să ofere viaţă eternă. Iar alţii, printre care şi ilustrul nostru strămoş, şi-au îndreptat atenţia către lucruri chiar şi

mai fantastice.

— Cum ar fi? a întrebat Konrad.

— Să stea de vorbă cu spiritele. Să învie morţii.

Am simţit cum mă străbate un fior.

— Wilhelm Frankenstein practica vrăjitoria?

— Pe atunci vrăjitoarele erau arse pe rug, a şoptit Elisabeth.

— Nu există vrăjitorie, a spus tata hotărât. Dar Biserica Romano-Catolică a condamnat practic toate aceste cărţi. Cred că puteţi înţelege de ce biblioteca a fost ţinută ascunsă.

— N-a fost niciodată prins, nu-i aşa? am întrebat eu.

Tata a scuturat din cap.

— Dar într-o zi, la patruzeci şi trei de ani, fără să spună nimănui unde pleacă, a încălecat pe un cal şi a părăsit castelul. Şi-a lăsat soţia şi copiii în urmă, şi n-a mai fost niciodată văzut.

— Asta e... chiar înfricoşător, a murmurat Elisabeth, privindu-l pe Konrad, apoi pe mine.

— Interesantă istoria familiei noastre, nu-i aşa? a spus tata pe un ton şugubăţ.

Privirea mea s-a întors din nou spre rafturile care străluceau în lumina torţei.

— Putem să ne mai uităm la ele?

— Nu.

Am tresărit, căci vocea sa îşi pierduse veselia afectuoasă şi devenise dură.

— Dar, tată, am obiectat eu, chiar tu ai spus că a fi însetat de cunoaştere este un lucru măreţ.

— Asta nu e cunoaştere, a replicat el. Asta este coruperea cunoaşterii. Iar aceste cărţi nu trebuie citite.

— Atunci de ce le păstrezi? am întrebat eu sfidător. De ce nu le arzi pur şi simplu?

Pentru o clipă, fruntea lui s-a încreţit de mânie, apoi s-a liniştit.

— Le păstrez, dragul meu băiat arogant, pentru că sunt artefacte ale unui trecut imoral şi ignorant — şi e un lucru bun să nu uiţi de greşelile trecute. Ne păstrează umili. Ne menţin vigilenţi. înţelegi, băiatul meu?

— Da, tată, am spus eu, dar nu eram sigur că înţelesesem.

Mi se părea imposibil ca toate acele cărţi să conţină doar minciuni.

— Bine, să plecăm din acest loc întunecat, ne-a spus tata. Ar fi cel mai bine să nu spuneţi nimănui despre el — în special fraţilor voştri mai mici. Scările sunt destul de periculoase şi voi ştiţi deja despre primejdiile uşii. S-a uitat la noi grav. Şi promiteţi-mi că n-o să vă mai găsesc aici niciodată.

— Promitem, am spus toţi trei, aproape la unison.

Deşi nu eram atât de sigur că puteam să rezist farmecului straniu al acestor cărţi.

— Minunat! Şi, Viktor, a adăugat cu un rânjet strâmb, sunt fericit să te văd pe picioarele tale din nou. Iar acum, dacă nu mă înşel, cred că e timpul să pregătim cina pentru servitori.

*

— Cu siguranţă e de ajuns, am mormăit eu, aruncând încă un cartof curăţat de coajă într-un castron plin.

— Mai trebuie câţiva, cred, a spus Konrad, continuând să cureţe sârguincios.

A privit către Ernest, care stătea lângă noi la masa cea lungă, cu fruntea încreţită de concentrare, în timp ce curăţa un cartof. El nu semăna deloc cu Konrad şi cu mine. Semăna cu mama noastră, cu păr blond şi ochi albaştri mari.

— Adu-ţi aminte, împinge cuţitul dinspre tine, a spus Konrad încetişor. Doar nu vrei să te tai la mână. Aşa! Foarte bine.

Ernest a radiat de fericire la auzul laudei lui Konrad; băiatul practic îl idolatriza.

Am pus încă un cartof în castron şi m-am uitat prin bucătăria aglomerată. Mama şi Elisabeth pregăteau jambonul şi pălăvrăgeau fericite cu câteva dintre servitoare. Mama era foarte îndrăgită de către toţi servitorii. Era mai tânără decât tata cu aproape douăzeci de ani, şi era foarte frumoasă, cu păr blond des, o frunte înaltă şi ochi sinceri şi blânzi. Nu-mi aduc aminte s-o fi auzit vorbind aspru cu nimeni din personalul nostru.

La capătul îndepărtat al mesei, tata toca păstârnac şi morcovi pentru tigaia de prăjit, şi vorbea cu Schultz, majordomul său de douăzeci şi cinci de ani, care acum sorbea din cel mai bun vin de Xeres în timp ce tata muncea.

Casa noastră era una ciudată.

Oraşul Geneva era republică. Nu aveam rege sau regină sau prinţ care să ne guverneze. Eram conduşi de Consiliul General, ales de către cetăţenii de sex masculin.

Aveam servitori, la fel ca toate familiile bogate, dar erau cei mai bine plătiţi din Geneva şi aveau mult timp liber. Altfel, precum spunea tata, ar fi dus-o ceva mai bine ca sclavii. Doar pentru că nu aveau avantajele noastre materiale şi educaţionale nu însemna că erau inferiori, obişnuia să spună tata.

Atât mama cât şi tata erau consideraţi extrem de liberali de către mulţi oameni.

Liberal însemna lipsit de prejudecăţi.

Liberal însemna să gătim cina pentru servitorii noştri în fiecare duminică seara.

— Domnule, situaţia din Franţa e groaznică, a spus Schultz către tatăl meu.

— Teroarea răspândită de aceste gloate e condamnabilă, a căzut de acord tata.

— Încă mai credeţi că Revoluţia este un lucru aşa de bun, domnule? a întrebat Schultz în modul său direct, şi am văzut cum ceilalţi servitori din bucătărie s-au oprit din ce făceau şi s-au întors, curioşi şi agitaţi în acelaşi timp, aşteptând replica stăpânului lor.

— În Franţa, regele şi regina fuseseră decapitaţi, iar proprietarii de pământ erau târâţi din paturile lor în toiul nopţi, arestaţi şi executaţi — toate în numele Revoluţiei. Şi eu îl priveam pe tata, întrebându-mă până unde se întindea liberalismul său.

— Încă sunt încrezător, a spus el calm, că francezii vor crea o republică paşnică, aşa cum e a noastră, care recunoaşte că toţi bărbaţii au fost creaţi egali.

— Şi toate femeile, a intervenit mama, apoi a adăugat caustică: Vreau să spun, egale cu bărbaţii.

— Ah! a spus tata cu un zâmbet blând. Şi asta va veni cu timpul, draga mea.

— Ar veni mai repede, a replicat mama, dacă educaţia fetelor n-ar fi concepută să le transforme în creaturi supuse şi lipsite de caracter, care îşi irosesc adevăratul potenţial.

— Nu şi în această casă, a spus Elisabeth.

Tata i-a zâmbit.

— Mulţumesc, draga mea.

Mama s-a dus şi l-a sărutat afectuoasă pe creştetul capului grizonant.

— Aşa-i, această casă este într-adevăr excepţia de la regulă.

Tata era unul dintre cei patru magistraţi ai republicii noastre. Competenţa sa era jurisprudenţa — dar nu exista subiect în lume care să nu-i capteze atenţia, într-adevăr, respectul său pentru învăţare era atât de mare încât renunţase la multe dintre îndatoririle sale civice şi afaceri ca să se dedice educaţiei noastre. Castelul era şcoala sa, propriii copii elevii săi — şi aceasta o includea şi pe Elisabeth.

În fiecare zi, Elisabeth se aşeza între mine şi Konrad în bibliotecă, pentru a primi lecţii de greacă, latină, literatură, ştiinţe şi politică de la tata şi de la mama şi de la oricare profesor considerau ei de cuviinţă.

Şi mai exista un elev în excentrica noastră clasă: Henri Clerval.

Henri era foarte isteţ, iar tatăl meu obţinuse permisiunea tatălui lui Henri pentru ca prietenul nostru să fie şcolit în casa noastră. Era singurul copil al familiei, iar mama lui murise cu câţiva ani în urmă. Iar cum tatăl său negustor era adesea plecat cu

afaceri săptămâni întregi, sau chiar cu lunile, Henri îşi petrecea multe din zilele — şi nopţile — sale la castelul Frankenstein, iar noi îl consideram ca făcând practic parte din familie.

Eu îmi doream doar să fi fost şi el acolo ca să mă ajute să curăţ cartofii.

Nicio altă familie nu făcea asta. Admiram idealurile înalte ale părinţilor — dar era oare absolut necesar ritualul ăsta bizar de duminică? Uneori mă întrebam dacă servitorii noştri erau întru totul de acord cu asta. Unii dintre ei, în special cei în vârstă, nu păreau în largul lor, ba chiar erau uşor ţâfnoşi văzându-ne cum le acaparam bucătăria. Şi adeseori ne ofereau ajutor când ne vedeau cotrobăind sau făcând ceva greşit.

În ceea ce mă priveşte, nu aşteptam cu nerăbdare serile de duminică. Aş fi vrut mai degrabă să am cina gătită şi servită la etaj. Dar Konrad nu îmi mărturisise astfel de sentimente nedemne, aşa că le-am păstrat şi eu pentru mine.

O mânuţă durdulie, ca o stea de mare, s-a întins pe neaşteptate pe masa din bucătărie şi a tras un pumn de coji. M-am uitat în jos şi l-am văzut pe micul Wilhelm îndesându-şi-le în gură, încântat.

Wilhelm, opreşte-te! a spus Konrad, împingând deoparte restul de coji. Nu poţi să mănânci aşa ceva!

Pe dată, Wilhelm a început să bocească.

— Ca-to-fiori! To-fiori!

Am pus jos cuţitul şi am îngenuncheat să îl consolez pe fratele nostru cel mai mic.

— Willy, trebuie să aştepţi până când sunt prăjiţi. Sunt mai buni aşa. Mult, mult mai buni.

Wilhelm s-a smiorcăit curajos.

— Mai buni.

— Aşa e, am spus eu, şi l-am îmbrăţişat.

Braţele sale plinuţe s-au încolăcit strâns în jurul gâtului meu. Ţineam foarte mult la Willy. Abia învăţase să meargă şi era o adevărată teroare. Era gălăgios, uneori enervant, şi îi plăcea să fie în centrul atenţiei, la fel ca şi mine, aşa că îmi era drag. Şi, surprinzător, părea să mă prefere în locul lui Konrad. Mă întrebam pentru cât timp.

— Îi dau dinţii, a spus mama din cealaltă parte a camerei. Probabil vrea ceva să molfăie.

Am văzut o lingură de lemn curată pe masă şi i-am întins-o lui Wilhelm. Cu o recunoştinţă înduioşătoare, a apucat-o şi a băgat-o adânc în gură. O privire de extaz pur i-a apărut pe faţă.

— Merge de minune, am spus eu.

— Ce-ţi mai face piciorul, tinere domn? m-a întrebat unul dintre noile ajutoare de la grajd.

— Şi-a revenit, mulţumesc, am răspuns eu.

— Sceneta aia a dumitale a fost grozavă, a spus el.

— Ţi-a plăcut ticăloşenia mea, aşa-i? am întrebat eu, mulţumit — şi sperând să primesc alte laude.

Mulţi dintre servitori priviseră piesa de teatru din rândurile din spate.

A dat din cap.

— O, da!

— Partea de scrimă de la sfârşit mi-a luat mult până să o stăpânesc. Fără îndoială că ai văzut svingul ăla spectaculos de la final.

— Te rog, nu-l încuraja, a spus Elisabeth, dându-şi ochii peste cap, sau o să vrea să reia întreaga scenă pentru noi.

— Mi-a plăcut partea prefăcută, a spus ajutorul de la grajd, dar felul în care tânărul stăpân Konrad te-a salvat la final, ăla a fost eroism adevărat.

— A, da, am spus eu, uitându-mă din nou la cartof, cu siguranţă a fost.

— Cum ai reuşit, domnule? l-a întrebat ajutorul de grajd pe fratele meu cu

admiraţie totală. Eu n-aş fi reuşit nici pentru tot aurul din lume, nu cu frica mea de înălţimi.

— A, n-a fost aşa de înalt, Marc, i-a spus Konrad, chicotind. îi ştia numele individului — bineînţeles. Konrad ştia întotdeauna servitorii după nume. Şi cum ţi se pare Bellerive?

— Peisajul e foarte frumos, a spus Marc.

— Când ai ocazia, să iei unul dintre cai şi să te duci pe dealuri să admiri Geneva şi munţii Jura.

— Aşa voi face, mulţumesc, domnule.

Unul dintre motivele pentru care nu îmi plăceau aceste cine era faptul că fratele meu se pricepea mult mai bine decât mine la asta. Când într-un final ne-am aşezat cu toţii la masă, stăpâni şi servitori, uniţi într-o familie foarte numeroasă şi neobişnuită, Konrad a început să vorbească cu toată lumea.

A întrebat-o pe Maria, intendenta noastră, cum i se vindeca braţul nepotului ei. L-a întrebat pe Philippe, grăjdarul, despre starea lui Prancer, iapa noastră gestantă. Şi n-a durat mult până când servitorii să-şi spună poveştile, pe care sincer adoram să le aud, căci vieţile lor erau atât de diferite faţă de a mea. Kurt, valetul nostru, fusese odată soldat şi luptase într-o bătălie însângerată, pierzându-şi câteva degete de la picioare; Marie-Claire, camerista mamei, servise o ducesă haină în Franţa, care o bătea cu papucul dacă prăjitura avea gust rânced.

După masă i-am ajutat cu toţii pe servitori să spele vasele, tigăile şi oalele, şi m-am minunat din nou de câtă muncă depuneau pentru noi zi de zi.

Şi m-am simţit foarte fericit că făceam asta doar o dată pe săptămână.

*

Să plutesc pe lac, privind cerul senin al nopţii: perfecţiune.

Era marţi, după cină. Henri, Elisabeth, Konrad şi cu mine ne lăsasem purtaţi de apele lacului într-o barcă cu vâsle, întinşi pe perne. Era una dintre distracţiile noastre preferate.

Crescuserăm atât de aproape de apă încât era ca o a doua casă pentru noi. Konrad şi cu mine învăţaserăm să navigăm nu mult după ce învăţaserăm să mergem. Cunoştinţele noastre erau atât de solide încât părinţii noştri nu se îngrijorau niciodată când ne petreceam timpul pe lacul Geneva.

În acea seară, aveam motiv de sărbătoare, căci Henri urma să stea cu noi o lună întreagă. Tatăl lui tocmai pornise într-o lungă călătorie de afaceri, iar părinţii noştri îl invitaseră cu dragă inimă pe Henri să stea cu noi pe toată durata călătoriei.

— Mă întreb de ce Wilhelm Frankenstein a plecat aşa, dintr-odată, a spus el, după ce îi istorisisem toată povestea Bibliotecii întunecate. Are potenţial pentru o scenetă minunată.

Când Henri era entuziasmat, îmi aducea aminte de o pasăre palidă, ciudată. Capul lui blond se întorcea smucit de la o persoană la alta, ochii îi străluceau, iar uneori îşi flutura degetele în aer pentru a-şi accentua spusele, de parcă îşi putea lua zborul oricând.

— Poate că a fost vrăjit, şi-a dat Elisabeth cu părerea, înnebunit de câte învăţase!

— Interesant, a spus Henri, dând din cap aprobator.

— Mai degrabă a dat peste un necaz pe drum, a spus Konrad.

— Tâlhari care l-au ucis şi i-au aruncat trupul de pe munte, a sugerat Henri incitat. îmi plac tâlharii. Ar constitui o intrigă excelentă.

— Sau poate, am spus eu, chiar a descoperit secretul vieţii eterne şi a plecat să înceapă o nouă viaţă în altă parte.

— O, asta e bună, a exclamat Henri. Îmi place şi asta foarte mult.

A căutat în buzunar un stilou şi o bucată de hârtie şi a oftat când n-a găsit nimic.

Pentru o clipă, am rămas cu toţii tăcuţi, bucurându-ne de legănatul uşor al bărcii şi de aerul înmiresmat.

— Uite, încă o stea căzătoare! a arătat Konrad.

— Creaţia Domnului e atât de vastă, a murmurat Elisabeth, privind lung la cerul nopţii.

— Tata nu crede în Dumnezeu, am spus eu. Zice că este un sistem depăşit...

— Ştiu foarte bine ce zice, m-a întrerupt Elisabeth. Un sistem de credinţă depăşit care a controlat şi a abuzat de oameni, şi care va păli sub strălucirea ştiinţei. Cât de original eşti tu, Viktor, să-ţi imiţi tatăl!

— Tu eşti mai înţeleaptă decât el, bineînţeles, am spus eu.

— Terminaţi, amândoi, a oftat Konrad.

Elisabeth m-a privit furioasă.

— Nu spun că sunt mai înţeleaptă. Spun că ceea ce zice el e greşit.

— Ha! am replicat, abia aşteptând să începem o ceartă.

— Nu putem să mai vorbim despre Wilhelm Frankenstein? ne-a întrerupt Henri. Eu chiar cred că povestea lui are stofă de...

Dar Elisabeth nu putea fi abătută de la subiect.

— Viktor, mă îndoiesc că tu eşti într-adevăr ateu, şi dacă eşti, asta e pentru că tatăl tău te-a învăţat să fii.

— Iar tu eşti catolică deoarece mama ta te-a învăţat să fii. Şi nişte măicuţe, bineînţeles!

— Prostii, a ripostat ea. Am chibzuit atent, şi n-am găsit altă explicaţie pentru... — a arătat cu mâna spre cerul nopţii, spre lac şi spre noi — ...toate astea!

— Nu există dovezi că Dumnezeu ar exista, am spus eu, citându-l pe tata.

— Există cunoaştere, şi există şi credinţă, a spus Elisabeth. Sunt două lucruri diferite. Cunoaşterea are nevoie de fapte. Credinţa are nevoie de crezare. Dacă ar exista dovezi ale existenţei lui Dumnezeu, atunci n-ar fi credinţă, nu crezi?

Asta m-a buimăcit pentru o clipă.

— Chiar nu-ţi înţeleg punctul de vedere, am spus eu. Credinţa mi se pare inutilă. Cineva poate să aibă credinţă în orice. Flori care cântă sau...

— Inutilă? a ţipat Elisabeth. Credinţa mea m-a susţinut vreme de mulţi ani!

— Viktor, gata! a spus Konrad. O să-i răneşti sentimentele.

— O, Elisabeth îşi poate purta singură de grijă, am spus eu. Doar nu-i o floricică plăpândă.

— Cu siguranţă nu sunt, a ripostat ea. Dar în viitor voi discuta doar cu egalii mei intelectuali.

— Mă bate gândul să te-arunc în lac, am spus eu, dând să mă ridic în picioare.

— Aş vrea să te văd încercând, a replicat Elisabeth, cu o sclipire de pisică sălbatică în ochi.

— Te rog, te rog, nu-l provoca, a spus Henri, apucând alarmat marginile bărcii ce se legăna. Viktor acceptă întotdeauna provocările. Ţi-aduci aminte ce s-a întâmplat ultima dată?

— Aproape că ne-am răsturnat, şi-a amintit Konrad, în timp ce câţiva stropi de apă săreau peste marginea bărcii.

— Nu-mi place să mă ud, a spus Henri. Viktor, te rog stai jos.

M-am uitat cu ochii mijiţi la Elisabeth; ea mi-a întors privirea.

— Am citit, a spus Henri iute, că dacă te uiţi îndeajuns de mult timp la ceruri, ţi se dezvăluie viitorul. Ai încercat vreodată, Viktor?

Era un truc aşa de evident încât nu m-am putut abţine să nu râd. M-am cuibărit înapoi confortabil în perne.

— Şi tu ce vezi, Henri? l-am întrebat pe prietenul meu cel diplomat.

— Păi, a spus el, viitorul mi-e foarte clar. O să devin negustor şi, cu timpul, o să preiau afacerea tatălui meu.

Elisabeth s-a ridicat în coate, indignată.

— E deprimant de practic din partea ta, Henri.

— Nu e nimic rău în a fi practic, a remarcat Konrad.

— Dar, Henri, cum rămâne cu interesul tău pentru literatură? a întrebat Elisabeth.

— N-o poţi mânca, asta e problema, a spus el. Am încercat, e foarte uscată, deloc hrănitoare. Şi un bărbat trebuie să-şi câştige existenţa.

— Dar uite cât de apreciată a fost piesa ta! i-a reamintit ea.

— M-am simţit ca un impostor primind laudele, a spus Henri. Ideea a fost a ta.

Era adevărat. Dar Elisabeth se gândise că publicul ar fi oripilat să afle că o tânără domniţă inventase o asemenea poveste violentă şi sângeroasă.

— Păi, a spus Elisabeth încântată, mi-e destul de uşor să inventez o poveste, dar scrierea ei a fost numai opera ta, Henri. Ai sufletul unui poet.

— Ei, a spus Henri. Un negustor n-are nevoie să scrie versuri. Ce-ţi spun stelele tale?

— O să scriu un roman, a spus Elisabeth hotărâtă.

— Despre ce? am întrebat eu, surprins.

— Nu ştiu încă subiectul, a răspuns ea râzând. Doar că o să fie ceva minunat. Ca un trăsnet!

— O să ai nevoie de un pseudonim, a spus Konrad, căci ideea ca o femeie să scrie un roman era scandaloasă.

— Poate că o să şochez lumea cu propriul meu nume, a spus ea. „Elisabeth Lavenza” sună atât de literar, nu credeţi? Ar fi păcat să-l irosesc.

— Şi căsnicia? a întrebat Konrad.

— Trebuie să fie un om remarcabil ca să mă facă să mă mărit, a spus ea. Bărbaţii sunt ca argintul viu. Veşnic schimbători. Uitaţi-vă la tatăl meu. S-a recăsătorit şi m-a alungat. Am fost aruncată ca o mobilă veche. Şi m-a vizitat doar o dată în doi ani.

— Om de nimic, am spus eu.

— Nu toţi bărbaţii sunt atât de răi, sunt sigur, a adăugat fratele meu.

Ea a râs.

— Fără îndoială. O să am un soţ magnific şi mulţi copii frumoşi şi talentaţi. Gata, m-am făcut destul de râs. Viktor, tu ce vezi în viitorul tău?

M-am gândit pentru o clipă, apoi am rostit:

— Când mă uit la stele, mă gândesc la planetele care gravitează în jurul lor, şi aş vrea să călătoresc printre ele. Şi dacă am putea face asta, n-am fi nişte zei?

— Un ţel modest, aşadar, a spus fratele meu geamăn. Viktor vrea doar să devină zeu.

— Râzând, i-am dat un cot în coaste.

— Sunt plin de speranţe înalte şi ambiţii elevate. Şi dacă nu pot să călătoresc pe alte planete...

— Întotdeauna e bine să ai un plan de rezervă, a intervenit Henri.

—...atunci o să creez ceva, vreo operă măreaţă care să fie folositoare şi uluitoare pentru toată umanitatea.

— Vrei să spui vreo maşinărie de vreun fel? a întrebat Konrad.

— Da, poate, am spus eu, gândindu-mă ceva mai serios acum. Un mecanism care să transforme lumea — sau poate o nouă sursă de energie. Se pare că acum în fiecare zi se face o nouă descoperire ştiinţifică. În orice caz, n-o să fiu niciodată uitat.

— Fără îndoială, statui şi monumente vor purta numele tău! a spus Konrad cu un rânjet pe faţă.

— Prea bine, ia să auzim micile tale visuri! am replicat eu.

Konrad s-a uitat lung către cer.

— O să urmez exemplul tatei, a spus el gânditor. Aş vrea să-l ajut să guverneze Geneva, să o fac şi mai minunată decât este acum. Dar aş vrea să văd şi lumea. Poate să traversez oceanul şi să văd noua Americă, sau coloniile britanice din nord. Se

spune că încă mai există regiuni vaste acolo, neatinse de europeni.

— Deci tu ne-ai părăsi pe toţi, a întrebat Elisabeth, şi te-ai căsători cu vreo prinţesă băştinaşă exotică?

Konrad a chicotit.

— Nu. O să călătoresc cu un suflet-pereche.

— Tu m-ai lua doar ca să-ţi car proviziile, am glumit eu. Mai bine ţi-ai găsi un alt tovarăş de călătorie.

Dar îmi plăcea ideea de a avea o aventură minunată împreună cu fratele meu geamăn.

Fusese dintotdeauna jocul nostru preferat, încă de când eram foarte mici, să stăm unul lângă altul pe podeaua bibliotecii, cu atlasul uriaş în faţa noastră, alegând ţări pe care aveam să le vizităm împreună.

Încă mai tânjeam după o astfel de călătorie, doar noi doi. Spre vest, către Lumea Nouă: un loc izolat, sălbatic — unde nimeni nu ne-ar compara.CAPITOLUL TREI

ALFABETUL MAGILOR

— *En garde!* am gâfâit eu, ridicându-mi floreta.

Konrad şi cu mine eram aproape de finalul partidei şi eram la egalitate. Cine înscria următorul punct urma să fie câştigătorul. În sala de arme din château, Signor Rainaldi, maestrul nostru de scrimă, ne privea de pe margine, împreună cu Elisabeth şi Henri, amândoi îmbrăcaţi pentru meciul lor.

Am preluat ofensiva şi am făcut o fandare lipsită de imaginaţie, pe care Konrad a parat-o cu uşurinţă. Eram obosit şi mişcările mele deveneau mai încete.

— Poţi mai mult de-atât, frăţioare, a spus Konrad.

Nu puteam să-i văd faţa din spatele măştii, dar mă îndoiam că era la fel de asudată ca a mea.

Aproape din prima clipă în care Konrad a pus mâna pe o floretă, păruse să aibă un talent înnăscut pentru scrimă. Nu însă şi eu. Aşa că am exersat şi am tot exersat, rugându-l pe Signor Rainaldi să facă antrenamente suplimentare cu mine astfel încât să ţin pasul. A meritat, căci Konrad şi cu mine eram acum aproape egali, deşi tot mă învingea mai des. Scrima cu fratele meu geamăn era o provocare unică, deoarece ne ştiam instinctiv unul pe celălalt atât de bine încât era aproape imposibil să ne surprindem reciproc.

I-am parat atacul şi mi-am plănuit următoarea mişcare.

— Mai alert, mai alert! se plângea instructorul nostru. Am văzut bărbaţi bătrâni cu mai multă vervă!

— Nu vreau să-l obosesc pe fratele meu, a replicat Konrad.

Am eschivat o dată, apoi am lovit fără putere în mijlocul floretei lui Konrad.

— Nu crezi că e-n zadar? mă aţâţa Konrad.

— Într-adevăr, am spus eu.

Dar asta era ceea ce voiam. Lasă-l să te batjocorească. Aveam un plan în minte acum.

Konrad a revenit în poziţia *en garde* şi am început să ne învârtim precauţi. Îl priveam, aşteptându-i atacul, aşteptând să-şi îndoaie genunchiul în timp ce se avânta. Când a făcut-o, eram pregătit.

Am făcut o *passata sotto*, o manevră dificilă pe care o exersasem în secret săptămâni întregi. Am coborât mâna dreaptă până la podea şi mi-am strecurat corpul sub lama lui Konrad. În acelaşi timp, m-am avântat cu propria-mi floretă. Lama lui a lovit doar aerul. A mea l-a nimerit în burtă.

— O lovitură, o lovitură clară! a strigat maestrul nostru. Meciul a fost câştigat de Viktor. O *passata sotto*. Foarte bine, tinere domn!

Ochii mei s-au îndreptat spre Elisabeth, care aplauda împreună cu Henri. Mi-am dat jos masca, zâmbind larg. Nu se întâmpla prea des să-l învingpe Konrad, iar victoria era într-adevăr dulce.

— O mişcare foarte extravagantă, a spus Konrad. Felicitări!

Şi-a dat jos masca şi am fost surprins de paloarea sa.

— Te simţi bine, tinere domn? a întrebat maestrul nostru, încruntându-se.

Elisabeth a venit lângă noi.

— Aţi luptat prea aprins, a spus ea. Konrad, aşază-te pentru o clipă.

Tremurând, i-a făcut semn să-l lase în pace.

— Sunt bine. Sunt bine.

Elisabeth i-a pus mâna pe frunte.

— Eşti fierbinte.

— Doar de la eforturile noastre, am spus eu, râzând voios. A fost un meci pe cinste. Să-ţi aducem scaunul cu rotile?

Are febră, Viktor, a spus ea pe un ton tăios.

Când m-am uitat mai atent la fratele meu, mi-am dat seama că era într-adevăr bolnav. Pielea lui părea uscată şi sub ochi se vedeau cearcăne vineţii.

— N-am febră, a spus Konrad — şi apoi a leşinat. Elisabeth şi cu mine l-am prins înainte să ajungă pe podea. Nu a rămas inconştient mult timp, şi când s-a trezit, Henri îi adusese deja pe mama şi pe tata, şi acum stăteau lângă el.

— În pat cu tine, Konrad, a spus tata. O să-i spunem Măriei să-ţi aducă nişte supă.

L-am ajutat pe tata să-l ridice în picioare şi l-am condus împleticindu-ne din sala armelor, cu Elisabeth şi mama în urma noastră. Tot speram ca fratele meu să se uite la mine, să îmi facă jucăuş cu ochiul ca să mă liniştească, dar părea ameţit şi retras în sine.

— Au fost prea multe nopţile pe balcon, repetând piesa? a întrebat Elisabeth neliniştită, de parcă ea era de învinovăţit.

— Mai degrabă prea mult timp pe lac fără mantie, a spus mama.

— O să se facă bine până la cină, am spus eu, încercând să par încrezător. Doar o răceală, fără îndoială.

*

Doctorul Lesage a sosit mai târziu în acea după-amiază să-l examineze pe Konrad. Spre uşurarea tuturor, a spus că nu era ciumă. A recomandat odihnă la pat în următoarele trei zile şi doze regulate din tonicul său patentat.

Mama ne-a interzis să intrăm în camera lui, de frică să nu ne îmbolnăvim şi noi. Elisabeth a vrut să ajute la îngrijirea lui Konrad, dar, în ciuda protestelor ei, a trebuit să-l salutăm doar din cadrul uşii.

— Nu sunt o gazdă prea bună pentru tine, Henri, a spus Konrad din patul său.

— Atunci grăbeşte-te şi tratează-l cum trebuie, am spus eu.

— Nu fi neghiob, a spus Henri. Odihneşte-te, Konrad.

— Să te faci repede bine, a spus Elisabeth.

Konrad a dat din cap.

— Aşa o să fac. Promit.

Însă cinci zile mai târziu, încă era ţintuit la pat.

Eram cu toţii mai abătuţi la lecţiile noastre de dimineaţă, pe când Elisabeth, Henri şi cu mine stăteam în bibliotecă şi-l ascultam pe tata povestindu-ne despre principiile democraţiei şi despre primii filozofi greci.

Chiar şi în cele mai bune momente mi-era greu să mă concentrez, iar acum părea aproape imposibil. Mă uitam întruna la scaunul gol al lui Konrad. Tata părea şi el distras. De obicei, prelegerile sale erau pline de Sturm und Drang[I] şi obişnuia să se plimbe prin bibliotecă, lovind masa şi bombardându-ne cu salve de întrebări. Dar astăzi ne-a dat drumul devreme şi ne-a spus să luăm o gură de aer.

La prânz, când mama ni s-a alăturat la masă, părea îngrijorată.

— Cum se simte? a întrebat Elisabeth neliniştită.

— Are din nou febră mare şi se plânge că-l dor mâinile şi picioarele. Zice că-i bubuie capul când îi citesc.

Tata a luat-o pe mama de mână.

— E foarte puternic. Febra o să-i scadă curând. Totul o să fie bine.

Pe parcursul după-amiezii, febra lui Konrad a crescut. Doctorul Lesage a venit şi a adus nişte prafuri care ajutau să lupte împotriva infecţiei.

Înainte de cină, însoţit de Elisabeth şi Henri, am fost să-l văd pe Konrad.

[I] Furtună şi avânt (în original în lb. germană).

Dormea. Am stat în uşă şi am privit cum Maria îi ştergea delicat fruntea cu o cârpă rece. Konrad a tresărit, s-a răsucit şi a început să murmure lucruri fără sens. Maria a încercat să-i netezească aşternuturile, şuşuind pentru a-l calma.

— N-am mai văzut niciodată o frunte care să ardă aşa de tare, a spus ea în şoaptă către noi.

Privindu-l pe fratele meu atât de bolnav, m-am simţit copleşit de sentimente intense. Şi dacă nu-şi revenea? Dacă urma să-l pierd? Să-l privesc pe el era ca şi cum mă priveam pe mine, ca şi cum îmi vedeam propriul trup chinuit de febră şi durere.

Şi, chiar mai ciudat, am simţit furie. Cum de îngăduise Konrad să se întâmple aşa ceva? Cum de putuse să devină aşa de bolnav cineva atât de sănătos, atât de inteligent şi de sensibil?

Mi-era ruşine de aceste gânduri.

Şi mi-era ruşine de cât de neputincios eram, cum nu eram în stare să-l ajut.

În seara aceea, la cină, n-am putut să mănânc. Trupul mă durea şi îmi simţeam stomacul înnodat.

— Viktor, a spus mama. Tu eşti bine?

— Nu sunt sigur.

— Eşti palid, a spus ea.

M-am uitat la Henri şi apoi la Elisabeth şi am văzut privirea ei iute, agitată, aruncată mamei. Deodată, stomacul mi s-a întors, şi a trebui să plec alergând de la masă la cel mai apropiat closet, unde am vărsat, o dată şi încă o dată, cu ochii înlăcrimaţi. Nu-mi aminteam să mă fi simţit vreodată mai rău de-atât.

Ceea ce păţise Konrad mi se întâmplase şi mie.

*

O noapte eternă petrecută răsucindu-mă, tremurând şi transpirând. Când eram treaz, eram cuprins de teroare, iar când dormeam, în reprize scurte şi chinuite, visele îmi erau groaznice. Într-unul, Konrad şi cu mine jucam teatru, voioşi la început, dar apoi din ce în ce mai furioşi, şi când l-am răpus cu sabia, era o sabie adevărată şi din piept îi curgea sânge adevărat, iar eu râdeam fără oprire — şi mă trezeam leoarcă şi gâfâind.

Pe parcursul nopţii, am fost vag conştient că mama, tata şi servitorii m-au supravegheat.

Într-un sfârşit, trebuie să fi dormit cum trebuie, căci atunci când am deschis ochii din nou, era dimineaţă, iar doctorul Lesage era lângă mine, luându-mi pulsul.

— Haide să ne uităm la tine, tinere domn Frankenstein, a spus doctorul, ajutându-mă încet să mă ridic în capul oaselor.

M-am supus fără vlagă consultului său. Părea să nu se grăbească deloc, ceea ce mi-a mărit agitaţia.

— E aceeaşi boală ca a lui Konrad, am spus supărat.

— Voi vorbi cu mama ta, a zis doctorul şi, spunând acestea, a ieşit.

Următoarele cinci minute mi s-au părut ore. Eram îngrozit. M-am uitat pe geam şi am văzut soarele strălucitor şi munţii şi mi s-a părut că nu aveau nimic de-a face cu mine. Era o lume diferită, una de care fusesem separat pentru totdeauna. Eram sigur de veştile pe care urma să le aud.

Nu mama a fost cea care a venit într-un sfârşit, nici tata, ci Elisabeth. Furia se citea pe chipul ei.

— N-ai nimic! a spus ea.

— Poftim? am exclamat eu.

S-a aşezat pe marginea patului şi a izbucnit în plâns.

— Eşti în regulă, a spus ea. Doctorul Lesage a spus că eşti absolut în regulă.

Puterea minţii trebuie că e un lucru miraculos, căci în acel moment am simţit cum febra şi boala mă părăsesc. M-am ridicat şi am mângâiat-o pe umăr, dar mi-a dat

mâna la o parte.

— Nu mă prefăceam, am protestat eu. M-am simţit cu-adevărat... groaznic, de parcă toată forţa mi-a părăsit trupul.

— Ne-ai îngrijorat pe toţi, a spus ea. Şi totul a fost doar în mintea ta!

— Nu ştiam! am ripostat eu, dar m-am simţit prost şi ruşinat.

Şi ciudat de gelos, de asemenea, căci deodată mi-am dat seama că ea nu plângea pentru mine, ci pentru Konrad.

— Doctorul a spus că nu e ceva neobişnuit, a zis ea, ştergându-şi ochii.

— Ce anume?

— A mai văzut aşa ceva la gemeni. Ştia de cineva care, atunci când fratele său şi-a zdrobit braţul într-un accident, a ţipat, şi pe urmă n-a putut să-şi folosească mâna timp de săptămâni bune din cauza durerii...

— Trebuie să-l văd pe Konrad, am spus eu. Cum se simte?

M-am ridicat în picioare şi mi-am dat seama că eram în cămaşa de noapte. Deşi eu şi Elisabeth crescuserăm împreună, acum am simţit că eram prea sumar îmbrăcat. Am observat o roşeaţă în obrajii ei când şi-a întors privirea.

— Febra nu e aşa de mare.

— E o veste bună.

— Ar fi fost mai bine dacă nu avea deloc.

— Şi-a dat seama doctorul Lesage ce are?

A scuturat din cap.

— Tot ce ştie e că nu e o infecţie tipică. Nu e contagioasă. E o boală înăuntrul său cu care trebuie să se lupte singur.

— Hai să mergem să-l vedem, am spus eu.

*

— Ah, Viktor, a spus Konrad. Înţeleg că ai mai avut o scurtă întâlnire cu moartea.

— O boală închipuită, am recunoscut eu sfios.

Şi-a pus mâna fierbinte peste a mea.

— Încearcă să te fereşti de probleme, frăţioare, a spus el.

— Bineînţeles, am răspuns. Totuşi, ar fi mai bine dacă ai termina cu lenevitul, ca să ai grijă de mine.

— Ah, o să-mi revin curând. Astăzi mă simt ceva mai bine.

Elisabeth a zâmbit către mine. Geamurile camerei lui erau larg deschise, iar mirosul ierbii proaspăt cosite de pe pajişti a pătruns în cameră, împreună cu clipocitul lacului, şi mi s-a părut că primăvara putea să lecuiască de una singură orice boală.

— Ai adus-o pe mama într-o stare groaznică, am spus eu.

Konrad şi-a dat ochii peste cap.

— Toată lumea se agită degeaba. V-aduceţi aminte de Charlie Fancher? A fost bolnav de friguri timp de două săptămâni, până când s-a lecuit. O să-mi revin şi eu curând.

— Foarte bine, am spus eu, căci Henri şi Elisabeth pregătesc o altă piesă, şi de data asta tu o să fii eroul.

— Minunat, a spus el.

Dar mai târziu, când a încercat să se ridice, n-a avut putere să stea în picioare mai mult de un minut fără să tremure. Faţa lui mi se părea suptă.

Era la fel de plăpând ca un nou-născut.

*

Pe parcursul următoarelor zile, am încercat să rămân optimist şi să mă conving că starea lui Konrad se ameliora.

Febra nu a mai revenit cu ferocitatea de dinainte, dar refuza să-l lase în pace.

După ce se potolea în cursul dimineţii, apărea iar către seară — ca o furtună infernală care se oprea doar ca să îşi recapete puterile.

Acum, când ştiam că nu era ceva contagios, Elisabeth îşi petrecea o bună perioadă din timp ajutându-i pe mama şi pe servitori să-l îngrijească, citindu-i ca să-i distragă atenţia de la dureri. Când se simţea îndeajuns de bine, Henri şi cu mine treceam să vorbim cu el, sau chiar să jucăm o partidă de şah. Acestea rareori ajungeau la final, căci se plângea de dureri de cap, sau uneori se simţea prea rău ca să se concentreze.

În mod ciudat, mă simţeam incomplet plimbându-mă prin château fără fratele meu geamăn. Nu că am fi fost mereu împreună, dar absenţa lui se simţea mai puternic acum. Odată, când aveam şase ani şi mama avusese probleme în timpul sarcinii sale cu Ernest, tata ne-a trimis să stăm la rude diferite pentru două săptămâni.

A fost cea mai singuratică şi mai nefericită perioadă din viaţa mea.

Dar acum era mai rău.

De ce nu se făcea Konrad bine?

*

— Viktor, trebuie să mă duci tu la liturghie, a spus Elisabeth duminică dimineaţă, în timpul micului dejun.

Mi-am ridicat privirea de la oul fiert din faţa mea, cu gura plină de pâine, neînţelegând pentru o clipă, deoarece eram atât de obişnuit ca fratele meu să o conducă la catedrala din Geneva sau la bisericuţa din Bellerive.

— Da, bineînţeles, am răspuns eu.

— Philippe o să pregătească pentru voi cabrioleta, a spus tata.

Deşi părinţii mei nu erau religioşi, nu voiau să o lipsească pe Elisabeth de credinţa ei, şi eram sigur că nu trecuse nicio duminică fără ca ea să meargă la slujbă.

Era o uşurare să ies din château, să fiu în aerul cald al primăverii, ţinând frâiele în mână, conducând cabrioleta pe drumul lacului. Am mers în tăcere, dar grijile legate de Konrad ţineau pasul cu noi.

Când am ajuns la bisericuţă, Elisabeth a spus:

— Dacă vrei, poţi intra.

Cred că o să aştept aici.

— Ai putea să aprinzi o lumânare pentru Konrad.

— Doar ştii că eu nu cred în asemenea lucruri.

A încuviinţat din cap şi s-a uitat la ceilalţi enoriaşi care intrau în biserică cu familiile. A fost prima dată când mi-a trecut prin cap că trebuie să se fi simţit tare singură în toţi aceşti ani, ascultând liturghia fără nimeni alături.

— Konrad venea cu tine?

— Nu de la început.

Am ajutat-o să coboare şi am urmărit-o intrând în biserică. M-am gândit la cum avea să aprindă o lumânare şi să se roage — şi am invidiat-o.

*

— Ce faci? a întrebat Ernest, intrând în bibliotecă.

Era luni după-amiază, şi îmi petrecusem aproape întreaga zi cu cărţi împrăştiate în jurul meu, luând notiţe furios.

Încerc să învăţ despre corpul uman şi despre bolile sale, am spus eu.

Fratele meu de nouă ani a venit lângă mine, uitându-se lung la ilustraţiile cărţii.

— Viktor, Konrad o să se facă bine, nu-i aşa? a întrebat el.

Spre ruşinea mea, mi-am dat seama cât de puţin mă gândisem la Ernest şi la cum îl afectase probabil boala fratelui său mai mare. Micul Wilhelm era prea tânăr să înţeleagă — şi era o alinare mare pentru mine să îl ţin în braţe uneori şi să încerc să

mă pierd în căldura lui şi în râsul şi veselia sa care mă făceau să uit — dar la nouă ani, Ernest, ca şi noi ceilalţi, trebuia să îndure schimbarea lugubră care ne cuprinsese casa.

Am pus stiloul jos şi am zâmbit exact la fel ca tata când încerca să ne îmbărbăteze.

— Bineînţeles că o să se facă bine. N-am nicio îndoială. E puternic, la fel ca restul familiei Frankenstein!

A arătat solemn cu degetul spre carte.

— Leacul e acolo?

Am râs.

— Nu ştiu. Poate.

A devenit interesat de diagrama unei spline umane.

— Aia ce face?

— Se credea că ne controlează stările.

— O să găseşti leacul, Viktor, a spus el. Eşti aproape la fel de deştept ca şi Konrad.

— Aproape la fel de deştept? m-am răstit eu. Şi de unde ştii tu asta, ţâncule?

Ochii lui s-au deschis larg de uimire şi supărare, şi în clipa următoare mi-am regretat izbucnirea. Cum puteam să-l învinuiesc pe el, când, de fapt, era atât de evident? Konrad fusese dintotdeauna elevul mai bun, şi tatăl meu nu se străduia deloc să o ascundă. însă cuvintele lui Ernest dureau. Chiar şi unui copil de nouă ani îi era clar că fratele meu geamăn era cea mai strălucitoare stea din constelaţia familiei.

Dacă aş fi fost cu doar un an mai mic decât Konrad — sau cel puţin fratele său geamăn ne-identic — ar fi fost mai uşor de suportat. Dar el şi cu mine trebuia să fim la fel în orice privinţă. Ce scuză aveam eu să fiu mai slab?

Elisabeth a apărut în uşă.

— Ernest, Justine te caută în grădină.

I-am oferit lui Ernest un zâmbet de scuză şi l-am mângâiat pe umăr, dar privirea sa de la plecare era precaută.

— Încă mai eşti aici? a întrebat Elisabeth, intrând.

— Tu ai rugăciunile tale, am spus eu. Eu nu mă pot ruga, dar trebuie să fac ceva, altminteri înnebunesc.

M-am uitat înapoi în carte, nelinişti t, un volum uriaş, în latină. Latina mea nu era prea bună, şi fiecare propoziţie era un chin, dar refuzam să renunţ. Fusesem un elev mediocru, dar aveam să remediez asta prin muncă asiduă.

Elisabeth a închis uşor cartea.

— N-ai cum să-l vindeci de unul singur.

— De ce nu? am întrebat eu. Cineva trebuie să o facă.

Ochii mei s-au îndreptat spre raftul care ascundea pasajul secret spre Biblioteca întunecată.

— Ai stat aici toată ziua, a spus ea. Nu poţi să-l abandonezi pe Henri pur şi simplu.

Am oftat.

— Îmi pare rău dacă Henri se simte abandonat, dar sunt atât de multe cărţi aici de înţeles...

— Du-te şi călăreşte, a sugerat ea. O să devii deprimat dacă mai petreci mult timp aici. Du-l pe Henri în luncă pentru o oră sau două.

M-am uitat cu un aer jalnic la masa mea.

— Doar o pauză scurtă, am spus eu.

Aşa că Henri şi cu mine ne-am schimbat în hainele de călărie şi am luat caii pentru câteva ore. Chiar m-am bucurat de razele de soare şi de vântul ce-mi mângâia faţa, deşi mă simţeam vinovat că îl lăsasem pe fratele meu în pat.

Pe drumul spre casă, am îndrăznit să sper. Când aveam să-i văd pe mama şi tata, aveau să fie zâmbitori şi să spună că febra lui Konrad dispăruse şi că el îşi reve-

nise şi totul avea să fie bine.

Dar n-a fost aşa. Era la fel.

*

În ziua următoare, un al doilea doctor l-a însoţit pe doctorul Lesage ca să-l examineze pe Konrad. Era un bărbat chipeş, elegant, care se numea doctorul Bartonne şi care deborda de încredere ca o colonie ameţitoare. Mi-a displăcut chiar din clipa în care l-am văzut.

A intrat în cameră cu paşi mari, a aruncat o privire la fratele meu şi a spus că are o boală a sângelui. Prin urmare, trebuia să i se ia sânge. Doctorul a pus nişte lipitori scârboase pe tot trupul palid al fratelui meu şi le-a lăsat să-i sugă sângele până când Konrad a leşinat. Individul era tare satisfăcut şi a anunţat că îl curăţase pe Konrad de toate otrăvurile care îi cauzaseră febra, şi că atunci când fratele meu avea să se trezească în dimineaţa următoare, avea să se simtă slăbit, dar mai bine.

Într-adevăr, în acea noapte n-a mai avut febră aşa de mare — dar cine n-ar fi mai rece dacă sângele i-ar fi fost supt de lipitori? Cu toate acestea, speram cu toţii că asta avea să-i grăbească însănătoşirea.

Dimineaţa a venit, însă, odată cu ea, şi febra. Doctorul Bartonne a fost chemat din nou. După ce a plecat, am căutat-o pe mama, să o întreb ce spusese doctorul.

Străbătând coridorul de la etaj, am auzit-o fără să vreau vorbind cu Maria în camera de zi vestică. M-am oprit înainte să ajung în dreptul uşii, căci îmi dădeam seama după tonul încet al Măriei că vorbeau despre ceva extrem de grav.

— ...poate fi de ajutor, a spus Maria, căci mulţi spun că are puteri mari.

— Maria, îl iubeşti, ca noi toţi, de altfel, a răspuns mama. Dar ştii că Alphonse nu suportă să vorbească despre alchimie. Crede că sunt nişte prostii primitive, iar eu tind să-i dau dreptate. Te rog, nu vorbi cu el despre asta.

— Prea bine, doamnă, a spus Maria.

— Ştiu că eşti bine intenţionată, Maria. Să nu crezi că sunt supărată pe tine.

— Nu, doamnă. Doar că... am auzit fără să vreau ce-a zis doctorul despre... că nu ştie să-l lecuiască şi că, dacă îşi pierde şi mai mult puterile...

Sângele mi-a îngheţat în vine în timp ce mă chinuiam să aud. Ce spusese doctorul? Însă n-am mai auzit altceva, în afară de smiorcăială şi suspine, şi mi-am dat seama că cele două se îmbrăţişau şi se consolau una pe cealaltă. Apoi am auzit vocea mamei, tremurând uşor.

— Maria, eşti o membră dragă, tare dragă a familiei, a spus ea.

— Nu l-aş putea iubi mai mult nici dacă era fiul meu.

— Facem cu toţii ce putem. Alphonse a auzit de un alt doctor, un domn Murnau, care e specialist în boli rare la Universitatea din Ingolstadt. Am trimis un mesager să facă cercetări.

— Atunci, o să mă rog în continuare, doamnă, a spus Maria, dacă asta nu vă deranjează.

— Bineînţeles că nu, Maria, cu siguranţă nu. Trebuie să recunosc că şi eu m-am rugat în ultimul timp. Totuşi, mă îndoiesc că mă ascultă cineva.

— Cu tot respectul, doamnă, cineva vă ascultă. Nu trebuie să disperaţi.

M-am întors şi m-am îndepărtat încet pe coridor, căci nu doream ca ele să ştie că trăsesem cu urechea.

Îmi doream atât de mult să aflu ce spusese Maria despre alchimie.

Oare ştia de vreun leac ce-l putea ajuta pe Konrad?

*

În acea noapte, în timp ce dormeam, mintea mea m-a dus în biblioteca tatei, şi acolo am stat, înconjurat de cărţi de medicină, chinuindu-mă cu greaca şi latina, în-

cercând să-l vindec pe Konrad.

Am dat o pagină şi acolo, încastrată în foaia groasă, era o sămânţă. Am scos-o cu mare emoţie de acolo şi am pus-o în căuşul palmei, căci ştiam că trebuie să o plantez imediat, altminteri avea să moară. Dar uşa către hol era încuiată şi, deşi am zgâlţâit-o şi am ţipat, nimeni n-a venit să o deschidă.

Panica mi-a crescut, căci sămânţa începuse să se strice. Am simţit o boare de aer, deşi niciun geam nu era deschis, şi m-am uitat în cealaltă parte a bibliotecii şi am văzut că uşa secretă era întredeschisă.

Îi promisesem tatei, dar ce altceva puteam să fac? Sămânţa trebuia plantată şi ştiam că acolo jos găseam o fântână, şi apă, şi pământ.

Ţinând sămânţa strâns în mână, am trecut repede de uşă, mirându-mă când în loc de nişte scânduri crăpate am dat peste o scară circulară de marmură. La capătul treptelor, scăldată într-o lumină solară imposibilă, era fântâna, înconjurată de sol fertil şi înmiresmat.

Am săpat cu mâinile o gaură mică şi am plantat sămânţa. Aproape imediat, un lujer verde s-a ridicat, s-a îngroşat şi i-au crescut crengi subţiri — şi de acele ramuri se legănau oase mici şi albe.

M-am înfricoşat de asta şi am păşit înapoi, dar vedeam şi fructe — roşii şi suculente — crescând printre oase. Iar pe cea mai înaltă creangă — căci copacul era deja mai înalt ca mine — a înflorit o carte.

Am început să urc, dar copacul continua să crească, ridicând cartea şi mai sus. Am urcat şi mai repede, disperat şi furios, ştiind că trebuia să am cartea aia.

Dar n-am reuşit să ajung la ea.

*

— Trebuie să ne întoarcem în Biblioteca întunecată, am spus eu hotărât.

Era dimineaţa de după visul meu şi ne plimbam pe dealurile din spatele satului Bellerive — eu, Elisabeth şi Henri. Ziua n-ar fi putut fi mai frumoasă. Un cer de un albastru imaculat se întindea între lanţurile muntoase cu vârfurile albe care înconjurau lacul. Peste tot natura era verde: flori sălbatice răsăreau pe câmpuri, copaci înfloreau, frunze tinere se desfăceau pe crengi. Viaţă peste tot — şi Konrad acasă, ţintuit la pat.

— Cu ce scop, Viktor? a întrebat Elisabeth.

— Ca să-l vindecăm pe Konrad, am spus eu.

— Nu-i mai bine să lăsăm asta pe seama doctorilor? a întrebat Henri.

— Blestemaţi să fie doctorii! am spus eu. Nu-s decât ceva mai buni ca spiţerii cu pastilele lor. N-aş avea încredere în ei nici să-mi perie câinele! Starea lui Konrad se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Trebuie să trecem la acţiune.

— Acţiune? a spus Henri. Ce fel de acţiune?

— Pentru cineva cu o imaginaţie aşa de bogată, uneori eşti tare greu de cap, Henri, am spus eu. Trebuie să căutăm un leac al nostru.

Elisabeth părea cu adevărat şocată, şi a început:

— Viktor, i-am promis tatălui tău...

— ...că nu ne va mai găsi niciodată în bibliotecă. Da. Astea au fost întocmai cuvintele lui. Nu intenţionez să încalc acea promisiune. Nu ne va găsi acolo.

— Nu asta a vrut să spună, şi ştii bine!

Am dat din mână enervat.

— Acolo există cunoaştere care nu a fost încercată.

Henri îşi freca agitat părul blond.

— Tatăl tău a spus că sunt doar prostii.

Am pufnit zgomotos.

— Gândiţi-vă amândoi. Cărţile alea au fost ţinute ascunse pentru că-i speriau pe oameni. De ce? Trebuie să fie ceva în ele, un fel de putere. Oamenii nu se tem de lucruri prosteşti şi inofensive.

— Şi dacă sunt primejdioase? a spus Elisabeth.

— Ce alte opţiuni ne-au rămas? am întrebat eu. Să ne uităm cum doctorul Bartonne foloseşte lipitorile încă o dată? Sau porumbei morţi? Sau poate-l rugăm pe dragul doctor Lesage să-şi scarpine peruca şi să amestece praful cu încă o sticluţă din Tincturile Tonifiante ale lui *Frau* Eisner?

— Tatăl tău..., a început Elisabeth, dar am întrerupt-o.

— Tatăl meu este un om sclipitor, dar nu poate să ştie totul. Tu însăţi ai spus că se poate înşela.

Am simţit de parcă în aerul din faţa mea apăruse o uşă, iar eu trecusem prin ea şi nu aveam să mă mai întorc niciodată. Toată viaţa mea considerasem că tata le ştia pe toate. Voisem ca el să le ştie pe toate. Mă făcea să mă simt în siguranţă. Dar fusese încrezător că doctorii aveau să-l vindece pe Konrad — şi nu reuşiseră.

— Trebuie să încercăm şi alte metode, am spus eu. Situaţiile extreme cer soluţii extreme. Trebuie să fim pregătiţi să riscăm dacă vrem să-i salvăm viaţa lui Konrad.

— Chiar crezi că e o chestiune de viaţă şi de moarte? a spus Elisabeth şi m-am simţit vinovat, căci vedeam că ea nu se mai gândise la asta în acest fel — sau pur şi simplu refuzase să o facă.

Părea speriată.

— Tot ce ştiu e că doctorii sunt nedumeriţi. Sunt îngrijoraţi.

Henri s-a uitat nelinişstit către munţii Jura, dar Elisabeth m-a privit cu o hotărâre solemnă.

— Biserica a condamnat cărţile alea, a spus ea.

— Biserica l-a condamnat pe Galileo pentru că a spus că soarele nu se roteşte în jurul Pământului. Se poate înşela şi ea.

— Locul ăla mă înspăimântă, a spus Elisabeth.

Henri a înghiţit în sec şi, nelinişstit, s-a întors cu privirea de la ea la mine.

— Eşti sigur că există un răspuns în cărţile alea interzise?

— Tot ce ştiu e că dacă nu încercăm măcar, o să înnebunesc. Nu mai pot aştepta nici măcar o zi. Şi am nevoie de amândoi, am spus eu. Cunoştinţele voastre de latină şi greacă sunt mai bune decât ale mele.

Vedeam ezitarea lui Elisabeth, dar apoi privirea i s-a schimbat.

— Când? a întrebat ea.

— În noaptea asta.

— Bine, a spus ea. Ne întâlnim la o oră după miezul nopţii.

*

La puţin timp după ce clopotele bisericii din Bellerive bătuseră de ora unu, ne-am întâlnit toţi trei în hol şi ne-am îndreptat spre bibliotecă. Henri se tot uita înjur agitat, mişcându-se ca o pasăre, cercetând dincolo de lumina ce pâlpâia din sfeşnicele noastre, de parcă aştepta ca să se năpustească ceva asupra lui. De câte ori stătea la château, se plângea de foşnete ciudate pe timpul nopţii. Şi, în ciuda asigurărilor noastre, continua să creadă că locul era bântuit.

— Simt ceva, a şoptit el. Vă spun eu, există o prezenţă aici, sunt sigur.

— Ar trebui să-i spunem adevărul, a spus Elisabeth către mine, făcându-mi poznaşă semn cu ochiul.

— Adevărul despre ce? a chiţăit Henri.

Am oftat.

— Vărul Theodore.

Henri a făcut ochii mari.

— Nu mi-ai zis niciodată de vărul Theodore.

Am ridicat din umeri.

— A murit de mic şi ăsta era locul lui preferat de joacă.

— Deci l-ai *văzut*? a întrebat Henri.

— Păi, doar o *part*e din el, am replicat eu. Ştii, a fost, ăăă...

A fost un accident nefericit, a încheiat Elisabeth pe un ton solemn, apoi a chicotit.

— Ticăloşilor, a spus Henri, mijindu-şi ochii. Ştiţi că am o imaginaţie bogată, dar nu vă sfiiţi, chinuiţi-mă mai departe.

— Îmi pare rău, Henri, a spus Elisabeth, strângându-l de braţ cu afecţiune.

Am tăcut când ne-am apropiat de camera lui Konrad, căci nu voiam să-l deranjăm sau să o trezim pe mama, care ştiam că dormea lângă patul lui în acea noapte.

Nu exista moment al zilei în care boala fratelui meu să nu-mi umple gândurile. Trecând pe lângă dormitorul său, mi-l imaginam dormind în pat, îi vedeam trupul luptându-se fără oprire. O tristeţe imensă m-a cuprins. M-am bucurat că păşeam prin întuneric, căci ochii îmi erau umezi.

Eram cu toţii îmbrăcaţi în hainele de noapte, cu mantiile pe umeri, căci lângă lac nopţile erau uneori reci când un vânt de nord aducea cu sine o răcoare glacială.

— Ţi-ai dat seama vreodată, a spus Henri către mine, privind portretele ce licăreau în holul principal, ce grup sinistru alcătuiau strămoşii tăi? Uită-te la individul de-acolo! Ai mai văzut vreodată o asemenea grimasă?

— Ăla e zâmbetul Frankenstein, a şoptit Elisabeth.

— Şi ăsta cine e? a întrebat Henri, arătând cu degetul.

Uitându-mă la cel mai vechi dintre portrete, am simţit dintr-odată o răceală.

— Ăla, am spus eu, e Wilhelm Frankestein.

— Alchimistul? a şoptit Henri.

Am încuviinţat din cap, privind pictura în ulei. E ciudat cum poţi să treci pe lângă un anume lucru în fiecare zi şi să nu te uiţi niciodată cum trebuie la el. În lumina sfeşnicului, portretul iradia o strălucire plină de căldură. Wilhelm încă arăta ca un bărbat tânăr, şi se uita insistent în spatele nostru cu un zâmbet subtil, uşor dispreţuitor, pe buzele sale. Avea un secret şi nu voia să-l împărtăşească. Purta un pieptar negru cu un guler alb cu volane şi un acoperământ negru de cap în stil spaniol. Stătea în picioare, cu o mână îngustă pe şold, iar pe cealaltă o ţinea pe o carte de pe masă, zăbovind cu degetul asupra unui rând...

— Ar trebui să mergem, a spus Elisabeth, trăgându-mă de braţ.

— Da, am şoptit eu, luându-mi privirea de la tablou.

Când am intrat în biblioteca luminată de lună, inima mi-a luat-o la goană. Tata stătea într-un fotoliu de piele lângă fereastră, privindu-ne mânios. Dar nu — am răsuflat uşurat. Erau doar umbre, fără îndoială conturate de vina mea, căci ştiam că îl sfidam.

Elisabeth a găsit raftul şi a declanşat din nou dispozitivul secret. S-a auzit un clic scurt — mai sonor decât îmi aduceam aminte —, şi dulapul s-a deschis.

— Remarcabil, a şoptit Henri.

— Stai să vezi, i-am spus eu în timp ce ne strecuram înăuntru.

Reacţia sa a fost într-adevăr satisfăcătoare.

— Dumnezeule! a exclamat el. N-ai spus că scările sunt chiar aşa de fragile.

— Sunt perfect sigure, l-am asigurat eu, deschizând calea.

La uşă, în timp ce mă pregăteam să-mi strecor mâna în gaură, am simţit cum îmi dispare siguranţa.

— Vrei s-o fac eu de data asta? a întrebat Elisabeth.

Asta m-a impulsionat.

— Nu, nu, am spus şi am vârât înăuntru braţul.

Mâna ciudată m-a apucat imediat şi m-am luptat împotriva retragerii instinctive, şi de data asta nu m-am zbătut, ci am împins mâna în sus şi în jos.

Salutul nostru fiind dat, uşa s-a deschis.

— Înăuntru cu noi, am spus eu zâmbind.

Biblioteca întunecată îşi merita numele, căci părea să înăbuşe flăcările

lumânărilor, făcându-le să se agite şi să fumege. Am simţit ceva nou, ceva pe care nu îl observasem în timpul primei noastre vizite din miezul zilei. Era frică, entuziasm, amestecat cu mucegai şi umiditate — şi o stare de neclintit de speranţă flămândă.

— Haideţi să ne apucăm de treabă, am spus eu, apropiind flacăra mea de rafturile cu volumele îmbrăcate în piele crăpată. Ne uităm după orice înseamnă vindecare.

— Ce loc, a murmurat Henri.

Am golit una dintre mesele prăfuite. După ce am adunat pe ea cărţile, ne-am cocoţat pe scaune, răspândind volumele peste tot în jurul nostru, dându-le din mână în mână dacă aveam nevoie de ajutor la traducere sau să citim notiţele atât de mărunt scrise încât erau aproape invizibile în lumina slabă a lumânărilor noastre.

— Am găsit ceva, a spus Henri, şi am ridicat nerăbdător privirea. Este din Occulta Philosophia.

— Asta e cartea pe care am scos-o în prima noastră vizită, am spus eu către Elisabeth. Cea scrisă de Cornelius Agrippa.

— Ce-ai găsit? l-a întrebat ea pe Henri.

Ochii lui au trecut repede peste pagină şi a început să citească, traducând încet din latină.

— „Din erudiţia măreaţă a vremurilor trecute, şi din propriile mele învăţături moderne, am creat o formulă... care are putere mare de vindecare a tuturor suferinţelor umane. Şi nu doar să vindece, ci şi să prelungească viaţa... astfel încât cel care o înghite va scăpa de orice fel de moarte în afară de cea de natură violentă, şi se va bucura de o multitudine de ani precum Matusalem.”

— Matusalem? am spus eu, încruntându-mă. Nu-l ştiu pe individul ăsta.

Elisabeth a oftat.

— Viktor, tu n-ai citit niciodată Biblia?

— Nu ţin minte toate numele.

— Matusalem, a spus Elisabeth, a trăit foarte, foarte mult timp.

— Cât de mult?

— Nouă sute şaizeci şi nouă de ani, a răspuns Henri, cu ochii încă în volumul din faţa sa.

— Citeşte mai departe, am spus eu nerăbdător.

— „Şi aşa”, a continuat Henri, „după mulţi ani de încercări eşuate, am realizat, în sfârşit, Elixirul Vieţii, şi l-am transcris aici, în maniera lui Paracelsus[I], pentru totdeauna.”

M-am aplecat peste masă şi am înhăţat cartea din mâinile lui Henri.

— Elixirul Vieţii! Asta-i exact ce căutam. Unde-i reţeta?

Aveam cartea în faţa mea acum, şi ochii mei încercau să găsească locul potrivit. Am văzut textul latin, am găsit cuvintele „Vita Elixir”, dar după ele urma un limbaj pe care nu-l mai întâlnisem niciodată.

— Ce-i asta? am întrebat eu, lovind pagina de pergament.

Henri s-a ridicat şi s-a aplecat peste volum.

— Dacă n-ai fi smuls-o din faţa mea, m-aş fi putut uita mai bine. Aşa, nu ştiu.

— Elisabeth? am spus eu. Înţelegi ceva din asta?

Şi-a mutat scaunul mai aproape.

— Nu e aramaică, a spus ea. Nici sanscrită.

Era ceva straniu, fără îndoială, numai linii curbe şi unghiuri şi înfloriturі subite. Continua pe zece pagini.

— Prostii, am mormăit eu şi am dat paginile înainte, încercând să găsesc un fel de glosar sau o cheie pentru traducerea ei.

— Te pripeşti, Viktor, a spus Elisabeth. Ca întotdeauna.

A sunat exact precum Konrad şi i-am aruncat o privire mânioasă.

[I]Paracelsus (Philippus Aureolus Theophrastus Bombastus von Hohenheim) (1493-1541) a fost un celebru alchimist, medic, fizician, astrolog, botanist, teolog şi filozof elveţian. A fost cel mai cunoscut reprezentant al vrăjitoriei cu mască ştiinţifică şi al iatrochimiei.

— Dă înapoi, a spus ea. Nu există niciun indiciu în ceea ce era scris înainte?

— Ce vrei să spui?

A răsfoit înapoi paginile cu atenţie.

— Aici. A scris: „am transcris în maniera lui Paracelsus”. Ce e Paracelsus?

— Sau cine? am zis eu.

Eram aproape sigur că văzusem acel cuvânt pe cotorul unei cărţi şi m-am dus înapoi la rafturi, cercetând cu ochii coperţile.

Dacă n-ar fi fost umbra ascuţită aruncată de lumânarea mea, aş fi trecut peste ea, deoarece auriul literelor gravate se ştersese, lăsând în urmă doar o serie de adâncituri.

PARACELSUS.

Apoi, mai în josul cotorului cărţii, din nou fără culoare, titlul în germană: *Arhidoxele Magiei*.

— Paracelsus, am spus eu, luând volumul de pe raft şi scuturându-l triumfător deasupra capului.

Imediat mi-am dorit să nu fi făcut asta, căci o ploaie de bucăţele negre de funingine a căzut asupra mea.

— Ai grijă, Viktor! a spus Elisabeth, venind grăbită şi luând cartea în mâinile ei.

Ruşinat, am lăsat-o s-o ia.

A dus-o pe masă şi atunci am putut să văd că acea carte fusese clar pusă pe foc. O secţiune mare, triunghiulară a coperţii era arsă şi se fărâmiţase.

— Crezi că literele stranii ale lui Agrippa au fost inventate de către Paracelsus? am întrebat-o pe Elisabeth.

— Să sperăm, a spus ea.

— De ce ar fi arsă? a întrebat Henri.

— Tata a spus că totul era considerat vrăjitorie, am răspuns eu. Fără îndoială că a fost găsită de Biserică sau de oameni şi aruncată în foc.

— Dar Wilhelm Frankenstein a recuperat-o, a spus Elisabeth.

— Voi, cei din familia Frankenstein, sunteţi atât de luminaţi, a comentat Henri cu un chicot agitat, şi ne-am uitat cu toţii prin jur, de parcă strămoşul meu de mult decedat încă s-ar fi aflat în Biblioteca întunecată cu noi, privindu-ne.

Cu mare grijă, Elisabeth a deschis cartea. Pe frontispiciu se vedea portretul unui bărbat, dar trăsăturile sale erau greu de desluşit, căci pagina fusese pe jumătate arsă. Rămăsese doar o urmă vagă a feţei sale robuste. Ori purta o pălărie ciudată, într-o parte, ori craniul lui avea o formă bizară, strâmbă. Ochii săi, în mod ciudat, erau încă limpezi. Erau vicleni şi încrezători şi păreau să ne privească intens.

Am privit-o pe Elisabeth şi mi-am dat seama că imaginea avea acelaşi efect tulburător asupra ei, căci buzele i-au tremurat puţin.

— Arată ca un bărbat care a fost ars într-un fel cumplit şi doar o umbră din el a supravieţuit, a şoptit ea.

— Şi totuşi, fără îndoială, e Paracelsus, a spus Henri, arătând către partea de jos a portretului, pe care scria, cu nişte cuvinte gravate parcă pe o inscripţie de lemn:

FAMOSO DOCTOR PARACELSVS

Corpul doctorului nu fusese atât de afectat de foc. Înfiorat, am văzut una din mâinile lui Paracelsus aşezată peste marginea portretului, cu degetele încovoiate peste marginea inscripţiei care îi purta numele. Era doar parte a picturii, bineînţeles, dar arăta de parcă el putea ieşi pur şi simplu din portret.

Dacă ar fi vrut.

Am înghiţit în sec, cu un sentiment de nelinişte.

— A fost un vindecător german, a spus Elisabeth, citind cuvintele mici tipărite sub portret. Astrolog şi, de asemenea, alchimist.

Am început, cu mare grijă, să dau paginile. Era un proces chinuitor, sfâşietor,

căci multe dintre ele fuseseră lipite unele de altele de foc, şi doar mişcarea de a le întoarce le rupea şi răspândea bucăţi mici de cenuşă în aer.

Pe multe pagini, doar jumătatea inferioară, aproape de cotor, era lizibilă.

— Distrugem cartea numai examinând-o, a spus Henri îngrozit.

Am întors paginile atent, din nou şi din nou.

Până când am găsit-o.

— Asta e? am spus eu entuziasmat.

În josul paginii era unul dintre caracterele stranii pe care le văzusem în Occulta Philosophia a lui Agrippa.

— Da, a spus Elisabeth, dând din cap spre mine. E foarte aparte.

— Atunci o să avem traducerea! am exclamat eu. Cu siguranţă, dacă doctorul Paracelsus a inventat limba asta, trebuie să fi scris traducerea ei în alfabetul obişnuit.

Dar când am încercat să întorc pagina, nu am putut. Fusese topită complet de foc într-un cocoloş gros de hârtie.

— Stai, stai! a spus Elisabeth. O s-o rupi!

Cu greu m-am stăpânit să nu arunc cartea în cealaltă parte a camerei.

De parcă mi-ar fi simţit furia, Elisabeth m-a luat de mână şi a arătat către cartea deschisă.

— Uită-te acolo, a spus ea.

Deasupra straniului caracter era scris ceva în greacă. M-am uitat atent, dar n-am putut să-i dau de capăt.

— Alfabetul Magilor, a tradus Elisabeth.

— Dar cheia este pierdută, am gemut eu. Cartea e de necitit!

— Măcar ştim numele alfabetului, a spus Elisabeth.

Am dat din cap şi am tras o gură de aer.

— Acum trebuie să găsim o persoană care poate să-l traducă pentru noi. Trebuie să ne găsim un alchimist.

*

Am dormit doar câteva ceasuri, iar după micul dejun am coborât în dependinţele servitorilor. Am aşteptat în holul de lângă bucătărie până când Maria a apărut de după colţ şi m-a văzut. Faţa ei s-a luminat.

— Konrad? a spus ea cu atâta bucurie încât m-am simţit vinovat să o dezamăgesc — apoi m-am şi enervat, căci Konrad fusese întotdeauna favoritul ei când eram mici.

— Sunt Viktor, am spus eu, păşind în lumină.

— Viktor, iartă-mă. M-ai luat prin surprindere. Pentru o clipă, am crezut că era fratele tău, ridicat din pat... S-a oprit. E totul în regulă la etaj? Are mama ta nevoie de mine?

— Nu, nu, totul e-n regulă, am spus eu. Mă scuzi că te deranjez, Maria, dar vreau să te întreb ceva. Am tăcut când Sasha, una din slujitoarele de la bucătărie, a trecut pe hol, uitându-se atent la noi. Cu o voce mai joasă, am spus: Ceva destul de confidenţial.

— Da, bineînţeles, a spus ea. Vino în biroul meu.

Ca intendentă, avea o serie de camere confortabile, unele care dădeau spre lac. M-a condus în biroul ei mic, unde erau contabilizate atent toate afacerile gospodăriei. Era o femeie meticuloasă şi deseori o auzisem pe mama spunând că am fi neajutoraţi cu toţii fără ea.

— Despre ce voiai să vorbeşti cu mine, Viktor? a întrebat ea, închizând uşa.

Ar fi trebuit să-mi spună „tinere stăpân”, dar mă crescuse de când eram un plod gălăgios şi m-aş fi simţit ciudat să fiu numit „stăpân” de către ea.

— Sunt foarte îngrijorat în privinţa lui Konrad, am început eu precaut.

A dat din cap şi n-am fost surprins să văd că ochii i se umplu de lacrimi.

— Sunt îngrijorat că doctorii nu ştiu cum să-l vindece, am spus eu, uitându-mă cu atenţie la ea, şi mă gândesc că poate există alţi vindecători cu abilităţi diferite care ar putea avea succes.

N-a spus nimic, dar ochii ei nu erau îndreptaţi spre mine.

— Tu cunoşti asemenea oameni, Maria?

A tras aer în piept.

— Nu cunosc.

M-am lăsat pe spate, descurajat, şi am încercat să mă gândesc la altă metodă de a o întreba pe ocolite, însă n-am găsit niciuna.

— Dar te-am auzit vorbind cu mama, am izbucnit, despre un individ pe care îl ştii, un alchimist.

— Pezevenghi mic ce eşti! Tragi cu urechea! a spus ea, şi deodată m-am simţit de parcă aveam din nou cinci ani şi fusesem prins făcând năzbâtii.

— Despre cine vorbeai? am insistat eu.

— I-am promis mamei tale că n-o să pomenesc despre asta.

— Tatei, am spus eu. Te-a rugat să nu-i spui tatei. Dar mie îmi poţi spune, Maria.

S-a uitat la mine, apoi şi-a întors privirea.

— Trebuie să-mi promiţi că n-o să discuţi despre asta cu părinţii tăi, a spus ea. Şi fac asta doar din grija pe care i-o port fratelui tău.

— Bineînţeles, am spus eu.

— Nu mă-ncred în doctorii ăştia. Unii nici măcar nu pot tăia părul drept, darămite să moşească un copil fără să omoare mama. Maria a oftat. A fost un incident acum mulţi ani buni; tu şi Konrad de-abia vă născuserăţi. Unul din generalii oraşului avea o fată, care nu avea mai mult de şase ani, şi care s-a îmbolnăvit deodată. Generalul nu s-a uitat la bani. I-a chemat pe cei mai buni medici din Europa. Toţi i-au spus că nu mai exista speranţă pentru fată şi că avea să moară înainte ca iarna să se sfârşească. Dar mama fetei n-a putut suporta gândul şi a căutat un spiţer chiar aici, în Geneva. Unii spuneau că era un vindecător înzestrat. Alţii spuneau că era alchimist. Unii spuneau că era în cârdăşie cu diavolul. Dar mamei nu i-a păsat de zvonuri. A mers la el şi omul i-a pregătit un medicament şi a salvat-o pe fetiţă.

Vocea Măriei tremura. Mi-am scos batista şi i-am întins-o, şi am numărat cinci secunde în timp ce îşi ştergea ochii, dar eram prea nerăbdător să aştept mai mult.

— Numele lui, am întrebat eu insistent. Cum se numea individul?

— Julius Polidori.

Nu auzisem niciodată de el, ceea ce era ciudat. Geneva, deşi un oraş mare, nu era o metropolă vastă ca Parisul sau Londra, iar datorită poziţiei sale, tatăl meu cunoştea toate persoanele importante.

— Şi mai e în oraş? am întrebat-o pe Maria.

— Nu ştiu, Viktor. Dar cred că poate ar trebui să afli. I-am zâmbit.

— O s-o fac. Da, cu siguranţă o s-o fac.

CAPITOLUL PATRU

ALCHIMISTUL

În dimineaţa următoare, în timp ce Konrad dormea, Henri, Elisabeth şi cu mine am plecat către Geneva, împreună cu tata, în trăsură. Tata avea afaceri de rezolvat la Palais de Justice, şi toţi trei îl convinseserăm că ar trebui să ne petrecem ziua învăţând istoria măreţei noastre republici prin explorarea celor mai vechi clădiri şi monumente: Catedrala Sfântul Petru, biserica Sfintei Maria Magdalena, primăria. Avea să fie parte din educaţia noastră. Tata, bineînţeles, era încântat de entuziasmul nostru şi, de asemenea, fericit să ne vadă plecaţi din château şi din atmosfera mohorâtă în care era învăluit.

În timp ce ne apropiam de Geneva, pe drumul sudic al lacului, am admirat zidurile înalte care străjuiau oraşul sub forma unei stele protectoare. Erau doar cinci intrări păzite, care se închideau în fiecare noapte la ora zece, iar gratiile nu erau ridicate până la ora cinci dimineaţa. Străjerii aveau ordine stricte să nu încalce acest program, nici măcar dacă le ordonau înşişi magistraţii. Oraşul nostru trecuse prin multe războaie şi asedii, iar prezentul, spunea adeseori tatăl meu, era incert.

Am lăsat caii şi trăsura în grajdul casei noastre de la oraş, căci acolo aveam un personal restrâns chiar şi pe timpul verii, când ne petreceam timpul la château. Tata ne-a urat la revedere şi am stabilit să ne întâlnim la ora două a după-amiezii pentru a ne întoarce împreună acasă.

Spre primărie, am spus eu, după ce tata a dispărut.

Discutaserăm strategia în noaptea de dinainte, şi am căzut de acord că cel mai raţional loc din care să pornim căutarea era primăria. Fără îndoială, biroul cadastrului avea informaţii despre toţi proprietarii oraşului.

Dar când l-am rugat pe funcţionarul agitat de la primărie să verifice, acesta nu a găsit nicio menţiune a numelui Polidori.

— Tot ce am aflat e că nu deţine nicio proprietate, am spus eu afară, în piaţă.

— Ar putea să aibă o locuinţă închiriată, a spus Elisabeth.

— Cum mulţi alţii fac, a adăugat Henri.

Următorul pas era să întrebăm la diferite spiţerii.

Dacă individul ăsta era atât de faimos cum spusese Maria, ar fi auzit şi alţii de el. Dar câţiva ucenici tineri au scuturat din cap, susţinând că nu îl cunoşteau.

Un individ mai în vârstă s-a uitat la noi solemn pe deasupra ochelarilor şi a spus:

— N-am mai auzit pomenit numele ăsta scârbos de foarte mulţi ani. Nu ştiu nimic despre unde se află acum şi nici nu mă interesează.

Căutarea noastră începuse aproape de centrul oraşului, dar încet-încet ne îndepărtam de fântânile elegant ornamentate şi de pieţele publice spaţioase. Străzile pietruite se îngustau. Erau mai puţini domni prin jur şi mai mulţi marinari şi muncitori şi femei îmbrăcate într-un fel vulgar. Nu mi-au plăcut privirile câtorva docheri în timp ce străbăteam ulicioarele.

Începeam să disper, căci întrebaserăm deja în vreo şase locuri şi nimeni nu fusese capabil să ne spună ceva util despre Julius Polidori.

— Suntem nişte idioţi, a exclamat deodată Henri.

M-am întors şi l-am văzut uitându-se printr-un geam unsuros, unde un rând de tipografi stăteau încovoiaţi la mesele lor, alegând cu degete înnegrite litere din nişte tăvi.

— Gazeta de Geneva, a spus Henri. Povestea asta a Mariei... cu siguranţă a fost publicată.

— Trebuie să fi fost, a spus Elisabeth nerăbdătoare. Copilul unui general! Bineînţeles că a fost subiectul oraşului. Viktor, ţi-a dat Maria o dată exactă?

— A spus că s-a petrecut în anul naşterii mele, că era iarnă.

— Acum, să sperăm că ziarul păstrează o arhivă ordonată, a spus Henri.

Nu eram deloc încrezător când am intrat în atelier, căci locul era un haos de activitate şi zgomot şi cerneală. La început, părea că nimeni nu avea o secundă de irosit cu noi, dar Elisabeth a ales un tânăr domn, care părea cel mai binevoitor. A mers la el şi i-a spus că primiserăm o temă de la profesorul nostru de istorie şi l-a întrebat dacă ar fi posibil să aruncăm o privire asupra unor numere mai vechi ale ziarului.

Individul s-a arătat extraordinar de serviabil. Ne-a dat tuturor lumânări şi ne-a condus într-o pivniţă, dar atunci mi s-au năruit cu adevărat speranţele, căci am văzut grămezi şi grămezi de ziare, aşezate până în tavan.

— E ca un oraş de hârtie, am şoptit către Elisabeth.

— Oare va fi greu să găsim perioada pe care o căutăm? l-a întrebat ea pe tânăr.

— Chiar deloc, domnişoară, chiar deloc.

Grabnic, ne-a condus la o anume grămadă, a băgat mâna în ea şi, ca un magician, a scos un teanc de ziare vechi.

— Cred că astea vă vor mulţumi, a spus el, zâmbind către Elisabeth.

Elisabeth i-a întors zâmbetul.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule. Sunteţi atât de amabil!

— Dacă mai aveţi nevoie de ajutor, mă găsiţi la etaj, sus, a zis el.

Şi-a spus numele, a făcut o plecăciune şi a dispărut.

— N-ar fi putut fi mai de ajutor nici dacă ar fi fost o marionetă trasă de sfori, a spus Henri uluit.

Elisabeth s-a înroşit cu modestie.

Am luat fiecare câteva ziare şi am început să le răsfoim la lumina lumânărilor.

Nu trecuse mult timp, când Elisabeth a exclamat:

— Am găsit-o! Asta-i povestea... A citit cu voce tare, în mare grabă, sărind peste câteva paragrafe, până când a ajuns la ceea ce căutam: „Julius Polidori, din Aleea Wollstonekraft... ”

— E la cinci minute depărtare de locul în care ne aflăm, am spus eu rânjind.

*

Aleea duhnea a urină — şi chiar mai rău. Puţinele prăvălii aveau un aspect deplorabil, tende de pânză ponosite şi vitrine murdare cu obiecte prăfuite care nu se schimbaseră de ani buni.

— Aici trebuie să fie, a spus Henri.

Geamurile aveau obloanele trase, dar deasupra uşii era atârnată o firmă de lemn. Vopseaua scorojită înfăţişa mojarul şi pistilul unui spiţer.

— Nu arată prea promiţător, a spus Elisabeth pe un ton sec.

Uşa avea un geam mic şi murdar, dar era prea întuneric înăuntru ca să desluşeşti altceva decât umbrele rafturilor. Locul arăta părăsit, dar când am răsucit clanţa, uşa s-a deschis şi s-a auzit un clopoţel.

Am intrat împreună cu Henri şi Elisabeth.

— Bună dimineaţa! am strigat eu.

Praful şi izul puternic de pisică erau amestecate cu miresmele a sute de plante diferite. Cândva, prăvălia probabil că fusese mai prosperă, căci rafturile erau din lemn elegant, închis la culoare. În stânga noastră era un perete întreg de sertare, fiecare atent etichetat.

— E cineva? am strigat eu din nou.

Henri a deschis un sertar, apoi altul.

— Goale, a spus el.

S-a uitat în jurul său, cu ochii larg deschişi, probabil memorând fiecare detaliu pentru un poem înfricoşător sau o piesă de teatru pe care avea să o născocească mai târziu.

Exact în faţa noastră se afla o tejghea lungă, în spatele căreia erau rafturi cu recipiente complicate pentru amestecat. Părea că nimic nu fusese amestecat acolo de ceva timp. În mijlocul rafturilor era o uşă cu geam. Am văzut o licărire şi apoi o umbră crescândă.

Uşa s-a deschis pe neaşteptate şi în prăvălie a intrat un bărbat într-un scaun cu rotile. Picioarele îi erau slăbite, iar materialul nădragilor era larg şi fâlfâia. Nu părea mai bătrân de cincizeci de ani, şi deşi partea superioară a corpului său era bine clădită, faţa îi era suptă şi avea un aer înfrânt. Peruca îi stătea strâmb, şi era cam demodată. Dar ochii erau cei care îi dădeau acel aer de deznădejde. Nu se vedea în ei niciun licăr de lumină sau speranţă.

A părut surprins când ne-a văzut. Fără îndoială că nu avea mulţi clienţi foarte bine îmbrăcaţi, ca noi, în prăvălia sa — asta dacă avea vreun client.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Dumneavoastră sunteţi domnul Julius Polidori? a întrebat Elisabeth politicoasă.

— Eu sunt, domnişoară.

Toţi trei ne-am privit repede, căci individul ăsta părea atât de departe de descrierea făcută de Maria. Un vindecător. Un om puternic, care a lecuit o fetiţă când toţi înţelepţii Europei au dat greş.

Acest om din faţa noastră emana fără îndoială eşec.

Am simţit un dispreţ instinctiv crescând în mine. Ce fel de vindecător putea fi el? Această persoană înfrântă, cu peruca strâmbă, într-un scaun cu rotile? Prăvălia sa era o ruină. Fără îndoială, hainele nu-i mai fuseseră spălate de ceva vreme. Era caraghios. Eram tentat să mă întorc şi să plec în acel moment.

— Poate că aveţi nevoie de vreun remediu? a întrebat el.

— Eu cred că..., am început eu trăgându-mi nasul, dar Elisabeth m-a întrerupt.

— Într-adevăr, avem nevoie, a spus ea, şi mi-a aruncat o privire de avertisment, căci ştia cât de repede mă aprindeam; din acel punct de vedere, nu eram chiar atât de diferiţi. A spus către Polidori: Dar e de o natură... neobişnuită.

El s-a uitat la noi serios, fără să spună nimic.

Încă nu eram pe deplin convins că din asta poate ieşi ceva bun, dar acum eram acolo. M-am apropiat de tejghea.

— Sunteţi acelaşi spiţer care a vindecat fata generalului acum câţiva ani?

A tras aer în piept şi i-a dat drumul, încuviinţând din cap mâhnit.

— Eu sunt.

— Am auzit că sunteţi un om cu o vastă cunoaştere, a spus Elisabeth. Un vindecător cu capacităţi remarcabile.

Auzind acestea, a râs cu amărăciune.

— E cumva o glumă? N-aveţi ceva mai bun de făcut cu timpul vostru?

— Nu, domnule, a spus Henri. Adică, nu, asta nu este o glumă şi suntem aici pentru o chestiune de extremă urgenţă.

— Căutăm Elixirul Vieţii, a spus Elisabeth încetişor.

Polidori se holba la noi cu ochii săi fără vlagă.

— Tineri domni şi tânără domniţă, să aveţi o zi bună, a spus el tăios, apoi, cu o mişcare îndemânatică, a întors scaunul spre uşă.

— Vă rog, domnule, aşteptaţi, am spus eu, păşind în faţă şi scoţând din desagă un volum din Biblioteca întunecată şi aşezându-l pe tejghea. Am aici o lucrare de Cornelius Agrippa...

Polidori s-a oprit. A chicotit trist şi s-a răsucit înapoi spre noi, abia uitându-se la carte.

— Occulta Philosophia. Am dreptate?

Am dat din cap, uimit.

— Tinere domn, pune-o înapoi în desaga ta. Mai pune şi două pietre mari, spune la revedere şi arunc-o în cel mai adânc loc din port.

Henri s-a uitat la mine, nedumerit.

— E cumva un fel de vrajă?

— E un sfat, şi e cel mai bun pe care îl am de oferit, a spus Polidori. Cartea aia nu aduce decât supărare.

— Domnule, am spus eu. Tămăduitorul Agrippa...

— Magicianul! a spus Polidori sfidător.

Am insistat.

— Scrie despre ceva numit Elixirul...

— Da, da, ştiu, a spus el impacientat. Elixirul Vieţii. Cu siguranţă nu a fost primul care să viseze un asemenea lucru. Există multe, multe reţete pentru poţiuni fantastice menite să vindece toate bolile, poate chiar să ofere nemurirea. Astfel de lucruri sunt nişte iluzii, domnule. Ele nu există.

— Sunt confuză, zise Elisabeth. Am crezut că dumneavoastră...

— Da, a spus el. A existat o vreme în care şi eu am fost fermecat de asemenea idei şi le-am căutat cu mare pasiune. Am şi creat un elixir.

— Şi aţi avut succes cu fetiţa aia, am zis eu.

A râs din nou.

— S-a lecuit, a spus el. Dar nu datorită mie. A fost noroc, sau poate puterea divină a lui Dumnezeu, un miracol! Dar n-a fost datorită mie.

— De ce spuneţi asta, domnule? a întrebat Henri.

Polidori s-a încruntat.

— Îmi cunoaşteţi numele, dar nu-mi ştiţi încă întreaga poveste? N-aţi venit doar ca să mă chinuiţi?

Am scuturat din cap, întrebându-mă de ce Maria nu mi-a spus totul. Sinceritatea de pe chipurile noastre surprinse trebuie să-l fi convins pe Polidori, iar suspiciunea din ochii săi a dispărut. A oftat.

— După ce fata aceea şi-a revenit, afacerea mi-a înflorit. Oamenii băteau la uşa mea, mai-mai s-o dărâme, dorind acelaşi medicament. A arătat cu mâna prin prăvălia sa. Pentru scurt timp am fost un om bogat, bine-venit în cele mai strălucite case din oraş. Dar elixirul pe care i l-am dat fetei, exact acelaşi lucru, nu era sigur. Uneori îmbunătăţea starea pacientului. Alteori nu avea niciun efect. Câteodată părea să înrăutăţească starea bolnavului. Cu toate astea, lumea jinduia după el, chiar dacă şovăiam din ce în ce mai tare să-l prepar. Câteva luni mai târziu, un proprietar de navă, Hans Marek, un bărbat bogat şi influent din oraş, a cărui soţie era foarte bolnavă, a venit la mine şi a cerut elixirul. I-am spus că nu-l mai preparam. Mi-a oferit o sumă mare în aur şi am acceptat-o, prosteşte. Marek a dus elixirul acasă şi soţia sa a murit la scurt timp după ce l-a luat. A fost atât de înfuriat, încât a vrut să mă vadă spânzurat pentru vrăjitorie. Polidori a chicotit. Vedeţi voi, când un medicament funcţionează, e ştiinţă binecuvântată, iar când dă greş, e vrăjitorie. Am fost dus în faţa unui judecător, un domn rafinat şi luminat, care a considerat acuzaţiile drept grosolane şi primitive. Dar mi-a interzis să mai fac elixirul vreodată, sau să practic alchimia.

— Acest judecător, a întrebat Henri. Cum se numea?

Aceeaşi întrebare fusese şi pe buzele mele, şi aşteptam cu nerăbdare răspunsul.

— Numele său era Alphonse Frankenstein, a spus spiţerul.

Am simţit o mare mândrie faţă de corectitudinea tatălui meu, dar când am văzut că Elisabeth se pregătea să dezvăluie legătura noastră, i-am atins iute mâna. Nu credeam că era înţelept ca Polidori să ne afle identităţile, cel puţin nu încă.

— Îi datorez viaţa lui Frankenstein, a spus Polidori, ce a mai rămas din ea. Dar decizia lui nu l-a mulţumit pe Hans Marek. Câteva nopţi mai târziu, am fost târât din pat de o gloată de beţivi, dus pe meterezele oraşului şi aruncat de-acolo.

Elisabeth a icnit.

— În mod evident, am supravieţuit căderii, a continuat el. Un adevărat miracol. Dar am rămas paralizat de la brâu în jos. Şi-a lovit picioarele cu palma. Practic, acum

nu am nicio afacere, dar am fost cumpătat cu economiile mele şi sunt capabil să mă descurc, după cum vedeţi. Acum, aţi ascultat o poveste lungă şi serioasă, şi dacă are vreo morală, aceasta este: lepădaţi-vă de acea carte înainte să vă aducă ghinion. Să aveţi o zi bună!

Încă o dată, a dat să-şi întoarcă scaunul.

— E vorba de fratele meu..., am început eu, dar vocea mi s-a stins.

Polidori a oftat.

— Îmi pare foarte rău să aud asta, a spus el întristat. Aşa se întâmplă mereu. Am văzut-o de multe, multe ori. Când cineva drag devine grav bolnav, şi când absolut totul dă greş, meritã să încerci orice.

— Aşa e, a spus Elisabeth.

Polidori a scuturat din cap.

— Ultima oară când mi-a fost milă de un astfel de pacient, l-a costat viaţa, şi era cât pe ce să mă coste şi pe mine.

— Avem bani..., am spus eu.

Dar Polidori a ridicat o mână într-un gest obosit.

— Nu pot s-o fac. Nu vreau s-o fac. Şi dacă pot să vă mai dau un sfat, renunţaţi cu totul la căutarea voastră. Reţeta lui Agrippa n-a fost niciodată reprodusă. De ce? Pentru că este scrisă într-un straniu şi complex...

— Alfabetul Magilor, l-am întrerupt eu. Ştim.

— Foarte bine, a spus el. Dar ştiţi şi că nu are traducere? Este de nedesluşit.

— Dar Paracelsus? a întrebat Elisabeth. Arhidoxele Magiei.

Polidori a părut surprins, impresionat chiar.

— Nu mai există niciun exemplar al cărţii, au fost arse toate, a spus el, cu o urmă de nostalgie. Dispărute! Şi chiar dacă n-ar fi fost...

Am scos din desagă volumul de Paracelsus şi l-am pus cu grijă pe tejghea în faţa lui.

S-a uitat lung, în tăcere, la carte, cu o expresie ciudată, pe care nu puteam s-o înţeleg. Apoi am desluşit-o. Era exact felul în care îşi priveşte o pisică prada înainte să se năpustească asupra ei. Ochii lui cenuşii s-au ridicat încet spre ai mei.

— Unde ai găsit asta? a întrebat el încet.

— Ăsta rămâne secretul meu. Mă temeam că dacă afla prea multe despre noi, mi-ar fi putut ghici obârşia şi ar refuza să ne ajute mai departe. Vreţi să ne ajutaţi?

— Părinţii dumitale, tinere domn, ştiu de această vizită? m-a chestionat el.

— Nu.

Polidori s-a uitat către stradă, de parcă îi era frică să nu ne urmărească cineva. S-a uitat apoi iar la noi trei, din nou şovăielnic, dar pe urmă privirea i-a căzut asupra volumului de Paracelsus.

— Haideţi, a spus el. Veniţi cu cărţile astea ale voastre în salonul meu. Hai să ne uităm la ele.

*

Ne-a condus în încăperea întunecată din spatele tejghelei. Şi aceasta avea pereţii plini de rafturi, însă ele conţineau cărţi în loc de flacoane şi cutii de cositor. Covorul oriental decolorat era brăzdat de urmele scaunului cu rotile. Două fotolii şi o canapea roasă erau aranjate în jurul unui mic şemineu. Mai avea o masă care nu fusese curăţată în întregime de la ultimul prânz. Trăia într-adevăr modest.

N-am făcut nici cinci paşi în cameră când ceva din umbră a sărit pe Polidori. Elisabeth şi cu mine am ţipat surprinşi, iar Henri a urlat de-a binelea. Polidori şi-a întors scaunul pentru a sta cu faţa spre noi, şi ne-am holbat cu toţii la creatura extraordinară ghemuită în poala sa.

— Aia, a spus Henri, cu vocea mai subţire decât de obicei, e o pisică foarte mare!

Fără îndoială, era o creatură magnifică. Corpul său era suplu şi lung, cu coada scurtă. Blana ei maro-roşcată era presărată cu pete negre. Sub gât avea un guler cu dungi albe şi negre care arăta ca un papion. Iar din vârfurile urechilor triunghiulare ridicate ale creaturii se înălţau smocuri băţoase de păr negru.

M-am uitat la Elisabeth, iar ea s-a uitat la mine cu aceeaşi privire curioasă.

— Din întâmplare, a început ea nesigură, nu e un...

— Un râs, da, a spus Polidori zâmbind, savurând în mod evident surprinderea noastră.

— Aaa, a făcut Henri cu glas slab.

Multe animale sălbatice sălăşluiau în pădurile din jurul lacului nostru: urşi şi lupi, capre negre şi râşi, care puteau să trăiască pe vârful celor mai înalţi dintre Alpi.

— Nu ştiam că pot fi dresate ca... animale de companie, am remarcat eu.

Polidori a ridicat o sprânceană, de parcă punea la îndoială cuvintele pe care le folosisem.

— E chiar blând. A venit la mine când era un biet motănaş şi acum e la fel de prietenos ca orice pisică domestică. Nu-i aşa, Krake?

Degetele lui Polidori mângâiau viguros blana dintre urechile lui Krake şi râsul a căscat leneş, scoţând la iveală nişte colţi extrem de ascuţiţi. A sărit din poala stăpânului său şi a venit către mine. M-a adulmecat şi apoi s-a frecat de picioarele mele cu atâta forţă că aproape m-a dat jos.

— Te place, Viktor, a spus Henri.

— Şi mie îmi place de Krake, am spus eu cu o veselie forţată, mângâindu-l nesigur pe cap.

S-a uitat la mine insistent cu ochii săi verzi, lucru puţin tulburător, căci privirea lui era foarte intensă. Apoi, spre uşurarea mea, râsul a sărit înapoi în poala lui Polidori.

Polidori ne-a invitat să ne aşezăm şi apoi a întins mâna.

— Îmi daţi voie?

I-am înmânat volumul de Paracelsus şi l-a luat atent. A inspectat în tăcere cotorul şi legăturile, înainte să deschidă coperta. S-a uitat lung la portretul autorului şi apoi a început să răsfoiască paginile arse ale cărţii, degetele sale grijulii de-abia rupând o bucăţică de scrum.

Când a ajuns la pagina care conţinea începutul Alfabetului Magilor, s-a oprit. Mi-am dat seama că îmi ţinusem respiraţia şi am expirat zgomotos. Krake s-a întors spre mine şi mi-a aruncat o privire tăioasă.

— E indescifrabil, am spus eu.

— Noi speram, a spus Elisabeth încet, că aţi putea şti de altă carte care să conţină o traducere.

Polidori a scuturat din cap.

— Vă asigur eu că nu mai există alta. Dar asta... A împuns delicat paginile lipite. Cred că mai există speranţă pentru asta.

— Aşa credeţi? a întrebat Henri, şi în vocea lui au răsunat aceeaşi încântare şi surpriză pe care le simţeam şi eu.

— Poate, a spus el. Am ceva experienţă în restaurarea textelor care au fost... deteriorate, să spunem. Haideţi în atelierul meu.

M-am aşteptat să ne conducă înapoi în prăvălia din faţă, însă şi-a împins scaunul în direcţia opusă, printr-o altă uşă, de-a lungul unui culoar scurt. Am zărit o bucătărie mică şi, la capătul celui de-al doilea coridor, un dormitor şi o mică toaletă care emana un iz vag, dar neplăcut, de canal.

La capătul coridorului se afla o uşă îngustă, pe care cu greu încăpea căruciorul lui Polidori. Acesta a intrat primul, şi imediat şi-a răsucit scaunul pentru a fi faţă în faţă cu noi. În lumina sfeşnicului său vedeam că se afla într-o cameră care părea să fie doar un dulap mare.

— Cred că încăpem cu toţii, a spus el. Intraţi.

— Ăsta e atelierul dumneavoastră? am întrebat confuz.

— Ăsta e drumul spre atelier, a spus el. Un mijloc de transport. Eu îi spun ascensor. L-am construit după accidentul meu.

— Ce ingenios, a spus Elisabeth, păşind în compartiment.

— Este... rezistent? a întrebat Henri nesigur.

— Îl folosesc de mai bine de un deceniu.

— Şi poate suporta toată greutatea noastră?

— Da, tinere domn, o s-o suporte.

Am intrat în ascensor, urmat de Henri, şi toţi trei ne-am îngrămădit în jurul scaunului cu rotile. Podeaua scârţâia ameninţător sub picioarele noastre.

— Krake, mă tem că va trebui să aştepţi aici, i-a spus Polidori râsului său.

Fără ezitare, felina a sărit din poala lui şi s-a întins dincolo de uşă, lingându-şi labele contemplativ.

O uşă dublă atârna deasupra intrării, câte un canat pe fiecare parte, iar Polidori le-a tras şi le-a lipit, închizându-ne în ascensor.

— Din hol, pare ca o fundătură, a spus el, dându-mi lumânarea lui. Dacă vrei să ţii asta, te rog. A apucat cu ambele mâini una dintre funiile care atârnau din tavan. Un sistem simplu de scripeţi, a spus Polidori, şi când a tras, ascensorul a început să coboare cu o zdruncinătură.

Forţa lui Polidori trebuia să fie considerabilă pentru a putea coborî greutatea a patru persoane. În timp ce coboram, am simţit un miros umed şi rece adus de curent. M-am uitat la Elisabeth şi am văzut cum ochii îi dansau vioi în lumina sfeşnicului.

— Ascensorul coboară în pivniţă, nu-i aşa? a întrebat Henri, arătând destul de palid.

— O pivniţă sub pivniţă, a spus Polidori. A fost special săpată după accidentul meu. Ascensorul ăsta este singurul mod de acces.

Am coborât încet, pe lângă bârnele podelei, apoi o fundaţie de piatră, pe urmă pe lângă cărămidă şi iar piatră, până când zidul a dispărut.

Pivniţa a apărut în faţa noastră şi, curând, ascensorul s-a oprit.

Polidori a ieşit. Cu flacăra sa a aprins mai multe lumânări. Pivniţa părea la fel de mare cât toate camerele de la suprafaţă la un loc. Am observat că, spre deosebire de prăvălie, toate rafturile fuseseră construite la un nivel care să îi permită lui Polidori să ajungă la ele din scaun. Am văzut mese de lucru şi mai multe flacoane şi recipiente şi aparate decât văzusem vreodată.

Polidori trebuie să-mi fi ghicit gândurile, căci a spus:

— Orice lucrez, prefer să o fac aici, decât la etaj. După ce ai fost acuzat de vrăjitorie şi ameninţat cu spânzurătoarea, devii mai precaut. Acum, haideţi să mergem acolo.

Ne-a condus la o masă îngustă pe care erau aşezate câteva tăvi care ar fi putut fi din zinc sau cositor.

— Tinere domn, mi-a spus el mie, arătând cu degetul, poţi să-mi aduci, te rog, recipientele alea trei verzi? Şi dumneata, domnule, i-a spus lui Henri, adună toate lumânările şi adu-le pe masă.

Vocea şi aerul său deveniseră dintr-odată mai autoritare şi ne-am grăbit să facem întocmai cum ne rugase. Peste fiecare lumânare a pus un felinar special din sticlă roşie. Pivniţa a fost dintr-odată scăldată într-o lumină roşie sângerie.

A deschis cu atenţie, pe rând, recipientele verzi, turnând o măsură într-un flacon şi apoi într-una din tăvile din faţa sa. Când a terminat, pe fundul tăvii era o peliculă subţire de lichid, roşie de la lumina felinarului. Ar fi putut cu uşurinţă să fie sânge.

— O să avem nevoie de asta mai târziu, a spus Polidori, împingând tava la capătul mesei.

Dintr-un sertar a scos un toc din pânză groasă şi l-a desfăcut lângă volumul lui Paracelsus. Aranjate în toc erau o serie de instrumente surprinzătoare, care la prima vedere semănau cu cele ale unui chirurg. Erau tot felul de cleştişori şi forcepsuri şi bisturie fine. M-am uitat la Henri şi l-am văzut cum tremura.

— Presupun că toţi doriţi să fiţi de ajutor, a declarat Polidori. Lui Henri i-a spus: Dumneata ne vei cronometra. Este un ceas acolo şi va trebui să numeri secundele când o să te rog s-o faci, mai târziu. Către mine şi Elisabeth a spus: Sper că mă pot bizui pe voi doi să mă ajutaţi în operaţie.

— Operaţie? a întrebat Elisabeth surprinsă.

— Bineînţeles, a spus Polidori. Ceea ce fac eu e la fel de minuţios ca orice intervenţie chirurgicală.

A continuat prin a numi toate instrumentele pentru noi, apoi a luat un pulverizator cu nişte lichid şi a stropit cartea. Apoi s-a uitat la mine.

— Dacă ai vrea să ţii cartea nemişcată, putem începe. Scalpelul Gutenburg, de acolo!

Elisabeth i l-a înmânat imediat şi el s-a pus pe treabă.

Cu câteva luni înainte, tata ne dusese la camera de disecţie a renumitului doctor Bullman. în amfiteatrul înclinat, plin ochi cu studenţi la medicină nerăbdători, l-am văzut pe Bullman despicând cadavrul unui condamnat recent spânzurat. I-am văzut inima şi plămânii, splina şi stomacul. Henri nu mai putuse suporta şi ieşise. Dar Konrad şi cu mine — şi cu Elisabeth — am stat până la final. A fost deopotrivă terifiant şi fascinant, să vezi cele mai ascunse secrete ale corpului.

Am simţit aceeaşi fascinaţie văzând mâinile lui Polidori deasupra volumului, şi apoi tăind. Poate că era mirosul nociv al chimicalelor din tavă, sau mucegaiul din cameră, dar am avut impresia că tomul a tresărit şi a expirat.

Scopul lui Polidori era să separe paginile arse şi lipite, şi era o sarcină delicată. A folosit o serie uluitoare de instrumente ca să despartă pergamentele deteriorate. Uneori mergea bine. Alteori o bucăţică se rupea, iar Polidori mormăia o sudalmă.

Căldura din cameră devenea sufocantă, de parcă un furnal mare ardea prin preajmă. Transpiraţia îmi curgea în ochi şi am clipit ca să-mi limpezesc vederea. Privirea mi-a rămas tot timpul aţintită asupra mâinilor ferme ale lui Polidori şi a vârfurilor instrumentelor sale. Iar pentru un moment, cartea nu a părut să fie deloc o carte, ci un corp viu, şi în locul hârtiei am văzut intestine pulsânde şi sânge şi organe. Am clipit din nou, fără să-mi cred ochilor. Dar — iar asta era foarte ciudat şi respingă-tor — cartea părea să emane mirosul unui abator, de măruntaie şi resturi.

Întrebându-mă dacă erau doar fanteziile minţii mele, m-am uitat la Elisabeth şi am văzut cum strâmba din nas. S-a ţinut tare, şi nici măcar n-a clipit în timp ce privea această stranie operaţie efectuată asupra volumului lui Paracelsus.

— Am făcut tot ce se putea, a spus Polidori într-un final şi cu o mişcare sigură a tăiat din legăturile cărţii paginile la care lucrase. Le-a apucat cu o pensetă căptuşită şi le-a ţinut deasupra tăvii cu lichid. Tinere domn, a spus către Henri. Pune-ţi ceasul la şaizeci de secunde. Te rog, exact acum!

Henri a apucat ceasul ornat şi a răsucit limba cea subţire, ţinând-o în loc.

— Dă-i drumul... acum! a strigat Polidori şi a scufundat bucăţile carbonizate de hârtie în lichidul sângeriu, mişcându-le înainte şi înapoi.

La început, au rămas lipite, dar după câteva momente pluteau separate.

— S-au desfăcut! a strigat Elisabeth entuziasmată.

Polidori a aranjat paginile carbonizate unele lângă altele în tavă.

— Timpul e decisiv acum!

— Ce face lichidul ăsta? am întrebat eu.

— Aduce înapoi ce a fost pierdut. Însă, doar o secundă în plus, şi vom pierde totul pentru totdeauna.

Ne uitam la tavă cu privirile fixe. Douăzeci de secunde, treizeci... Nu se întâmpla nimic. În lumina roşie, hârtia întunecată plutea în lichid, ilizibilă ca întotdeauna. Patruzeci de secunde...

— Uite! a şoptit Elisabeth.

Ceva se întâmpla. Din întunecimea paginilor apăreau scrijelituri — imposibil de citit, dar era ceva.

— Aşteptaţi..., a spus Polidori cu vocea sa răguşită. Aşteptaţi...

— Cincizeci de secunde, a spus Henri.

Scrijeliturile deveneau mai groase pe toate paginile, muguri desfăcuţi ca nişte lăstari ciudaţi crescând cu o viteză uluitoare. Am recunoscut caracterele bizare din Alfabetul Magilor şi apoi câteva litere familiare sub ele: traducerea!

— Cincizeci şi cinci de secunde, a spus Henri.

— Ne trebuie mai mult timp! a spus Elisabeth, căci anumite secţiuni din pagini nu erau încă inteligibile.

— Nu se poate, s-a răstit Polidori, apucând penseta. Priviţi!

Marginile paginilor începeau să se încreţească şi să se dizolve, de parcă erau în acid. Iar părţi din text care fuseseră înainte uşor de citit începeau să se înceţoşeze periculos.

Ceasul a sunat şi imediat Polidori a scos paginile şi le-a aşezat pe un stativ special de uscare.

— Va trebui să ne mulţumim cu atât, a spus el.

— Oare va fi de-ajuns? am întrebat eu, mijind ochii în semiobscuritatea sângerie.

— E un început bun, a spus el. Un început. întoarceţi-vă peste două zile şi o să vă spun ce-am aflat.

Am scos punga cu bani din buzunar şi am încercat să-l plătesc, dar el a refuzat.

— Haideţi să amânăm asta, tinere domn. Totul s-ar putea să fie în zadar. Să aşteptăm.

— Sunteţi foarte amabil, domnule, a spus Elisabeth. Vă mulţumim.

Pentru prima dată, Polidori a zâmbit, de parcă era sincer surprins de acele cuvinte alese. S-a uitat la mine.

— Sper că fratele dumitale îşi revine, a spus el, şi că toată această osteneală va fi de prisos.

*

Am ieşit tăcuţi din prăvălia lui Polidori. Mă simţeam de parcă fusesem martor la ceva incredibil, ceva periculos chiar. Străzile de dincolo de alee îmi păreau stranii. Toţi oamenii şi caii şi trăsurile nu aveau nimic de-a face cu mine. Ochii mei încă mai erau fixaţi asupra paginilor din volumul lui Paracelsus, cuvintele străvechi apărând în lumină după lungi veacuri de uitare.

— Parcă am fi adus ceva înapoi la viaţă, a şoptit Elisabeth.

M-am uitat la ea, surprins.

— Da. La fel mă simt şi eu. E ceva cu volumul ăla... nu părea o simplă carte.

— Trăia, a spus Elisabeth.

— Într-adevăr! am exclamat eu. Am simţit cum se mişcă în mâinile mele, ca un pacient ce se zvârcolea.

— Nu se simţea miros de sânge? a întrebat ea.

— E posibil ca starea noastră de mare tulburare să ne joace feste? a întrebat şi Henri. Că am văzut cu toţii asemenea lucruri fantasmagorice deoarece am vrut să le vedem?

— Eşti tare raţional, Henri, a spus Elisabeth ţâfnoasă, pentru cineva al cărui stilou creează asemenea lucruri pline de pasiune.

— Dar nu sunt decât invenţii, a continuat Henri. Nu realitate. Dacă noi credem cu adevărat că acea carte s-a mişcat, noi credem în... magie. Şi-a coborât şi mai mult vocea. În vrăjitorie.

— Nu există aşa ceva, am spus eu. Sunt doar nişte lucruri pe care nu le înţelegem încă. La fel ar spune tata.

— Tatăl tău ar condamna ceea ce am făcut, a spus Henri.

Am înghiţit în sec.

— N-o să ştie.

— Sunteţi nebuni? a spus Henri agitat. Să-l înşelaţi pe tatăl vostru e una, dar chiar dacă Polidori poate tălmăci reţeta, este elixirul ceva ce ar trebui făcut?

— Dacă e singura şansă a lui Konrad să supravieţuiască, da, am spus eu. Şi la naiba cu consecinţele!

— Însuşi Polidori a spus că există nenumărate elixire magice — şi că efectul lor ar putea fi periculos, a insistat Henri.

Eu n-am răspuns nimic.

— Am încredere în el, a spus Elisabeth. În Polidori. O să ne dea sfatul cel bun.

Cu toţii am fost surprinşi când am auzit clopotele bisericii Sfântul Petru bătând de ora două, căci pierduserăm orice noţiune a timpului în laborator. Am fugit pe străzile pietruite ale oraşului, către casa noastră, să ne întâlnim cu tata.

*

După cină, am mers să-l văd pe Konrad, dar adormise deja, iar partida noastră neterminată de şah încă se afla pe masa de lângă pat. Cu un oftat, m-am aşezat şi m-am uitat la tabla de joc. Ieri îmi luase atâta timp ca să găsesc mutarea potrivită, încât el chiar aţipise.

Am examinat cu grijă poziţia pieselor lui şi, aproape instantaneu, i-am înţeles stratagema. Era foarte bună. Ar fi câştigat în trei mişcări dacă nu eram atent. Am făcut mutarea pentru el, apoi am rotit tabla să îmi fac mutarea. Încovoiat în scaun, am jucat împotriva mea — şi îl cunoşteam pe Konrad atât de bine încât a fost de parcă jucam cu el în mod normal —, dar deodată, tristeţea situaţiei m-a lovit cu putere şi mi-am dat seama cât de mult îmi lipsea şi cât de tare voiam să îl văd ridicat din acel pat.

— Am avut o zi chiar captivantă, am şoptit eu către faţa sa adormită.

Tânjisem să-i spun totul încă de când ne întorseserăm de la Geneva, dar ştiam că era mai bine să rămână secret. Acum, măcar, puteam să rostesc cuvintele.

— Am un plan măreţ să adun ingredientele Elixirului Vieţii şi, odată terminat, o să poţi să-l bei.

S-a mişcat în somn, întorcându-şi capul, de parcă se îndoia de mine.

— Îţi promit, am spus eu, sărutându-l pe frunte. Dacă nimeni altcineva nu te poate vindeca, o s-o fac eu.

*

În acea noapte, m-am trezit cu senzaţia înfricoşătoare că cineva era în camera mea. M-am uitat prudent printre draperiile patului meu şi mi-am văzut camera scăldată în lumina lunii. Elisabeth stătea în faţa geamului îmbrăcată în cămaşa de noapte, uitându-se spre lac.

— Elisabeth, am spus eu încet. Ce s-a-ntâmplat? E vorba de Konrad?

Imediat, m-am gândit speriat că venise să-mi aducă nişte veşti teribile, dar nu s-a întors. Nu mă auzise deloc.

Faţa ei părea fantomatic de palidă în lumina lunii, şi fruntea îi era încruntată. Părea să ţină ceva în braţe şi se uita în jos, neliniştită, către acel ceva.

— Elisabeth?

Niciun răspuns. Era în picioare, însă adormită.

Nu era pentru prima dată. La început, când Elisabeth, fetiţă încă, a venit în casa noastră, era somnambulă. Părinţii mei obişnuiau să o găsească pe holuri, privind în jurul ei confuză, sau uitându-se stăruitor la o privelişte invizibilă. Tata spunea că mintea ei fusese afectată temporar de marile schimbări din viaţa sa şi, chiar şi în somn, acestea nu-i dădeau pace şi o făceau să se plimbe prin casă înainte de ivirea zorilor, încercând să rezolve lucrurile. Cu timpul, totul avea să treacă, spunea el.

Odată, în acele prime luni, m-am trezit speriat, găsindu-i trupul lipit de al meu.

Braţele ei subţiri mă ţineau strâns. Tremura. N-am îndrăznit s-o trezesc, căci tata spusese că nu trebuia să trezesc pe nimeni care umbla în somn. Aşa că am stat foarte liniştit. Treptat, s-a oprit din tremurat, respiraţia i s-a liniştit şi am adormit amândoi. Dimineaţă, se simţise indignată să se găsească în patul altcuiva, şi m-a trezit cu un pumn în umăr, înainte să se repeadă afară din camera mea.

Dar asta fusese cu mulţi ani în urmă, când nu aveam decât şapte ani.

Acum aveam şaisprezece şi aproape că mă temeam să mă apropii de ea, căci părea să emane o putere ciudată. Era ea, şi totuşi nu părea ea însăşi, şi mă simţeam de parcă în camera mea se afla cineva străin. M-am gândit că ar trebui să o conduc încet înapoi în camera ei, dacă era posibil. Tata spusese că cel mai bun lucru de făcut cu un somnambul e să vorbeşti cu el foarte calm şi realist.

— Elisabeth, am spus eu. Pe aici.

Când s-a întors spre mine, faţa ei era copleşită de nelinişte. Ţinea în braţe o păpuşă veche. M-am înfiorat, căci ochii ei păreau să privească direct prin mine, către cineva aflat exact în spatele meu.

— Copilul nu e mort, a spus ea pe un ton feroce.

— Nu, am încuviinţat eu.

— E doar rece.

— Da, am continuat eu.

— Are nevoie de căldură.

Atât de insistentă şi de mişcătoare era privirea ei, că pentru un moment m-am uitat din nou la păpuşă, să mă asigur că nu era reală.

— Doar atât. Doar puţină căldură şi o să fie bine.

— O încălzeşti chiar acum, am spus eu pe un ton alinător.

Era ceva atât de copilăresc şi de stăruitor în ochii ei, încât am simţit cum mi se frânge inima.

— Curând o să-i fie grozav de cald şi o să se simtă fericită, am adăugat.

— S-a uitat la păpuşă, frământând-o cu degetele.

— Da, a spus ea.

— Vezi, am zis eu. Copilul e bine. Sunt sigur că are nevoie de un somn bun. O să te conduc.

Am pornit-o către uşă şi m-am asigurat că mă urmează. Am aprins iute o lumânare şi am păşit pe coridor spre dormitorul ei. Uşa era întredeschisă. Am intrat amândoi. Am arătat către pat, cu cearşafurile boţite.

— Am ajuns, am spus eu. Tu şi copilul puteţi să vă odihniţi aici.

— Patul o să fie cald, a spus ea.

— Bineînţeles.

Am încercat să netezesc cearşafurile pentru ea, dar s-a aşezat pe ele înainte să termin, continuând să strângă la piept copilul. Era un lucru bun că nu era un copil adevărat, căci Elisabeth se aşezase pe capul şi trunchiul păpuşii. Ochii ei se închiseseră deja şi dormea dusă. Am găsit o pătură în dulap şi am învelit-o cu blândeţe. Am privit-o pentru o clipă, apoi am ieşit din cameră.

La micul dejun, Elisabeth n-a spus niciun cuvânt despre umblatul în somn. Nu-şi amintea nimic, iar eu nu aveam de gând să-i reamintesc.

CAPITOLUL CINCI

DOCTORUL MURNAU

Faimosul doctor Murnau din Ingolstadt a sosit la château în ziua următoare.

Mă aşteptasem la cineva respectabil şi cu părul cărunt, care avea să respire ştiinţă şi o siguranţă calmă. Dar acest individ era surprinzător de tânăr: nu putea să aibă mai mult de treizeci de ani — şi părea că şi el avea nevoie de un doctor. Nu cred că mai văzusem pe cineva atât de slab şi de palid. Degetele îi erau de-a dreptul scheletice. În spatele ochelarilor săi prăfuiţi, ochii umezi păreau mereu speriaţi.

Avea să stea cu noi cel puţin o săptămână, iar tata îi dăduse una din camerele din turn, cu un salon învecinat pe care să-l folosească drept sală de operaţie şi laborator. Trăsura sa fusese descărcată după micul dejun, şi am numărat nu mai puţin de şase cufere, fără îndoială pline cu tot felul de chimicale şi aparate.

Tata a spus că doctorul Murnau ţinuse prelegeri la cele mai mari universităţi şi era larg recunoscut drept cel mai bun şi mai progresist vindecător din Europa.

Dacă cineva putea să găsească un leac pentru Konrad, acela era el.

A petrecut o oră întreagă examinându-l pe fratele meu, şi în tot acest timp Elisabeth şi cu mine ne-am plimbat nervoşi pe hol — asta când nu stăteam cu urechile lipite de uşă.

Când doctorul a apărut într-un final, chiar a tresărit de surprindere când ne-a văzut.

— Deci. Care este diagnosticul dumneavoastră, doctore? am întrebat eu.

— Ah, mi-e teamă că încă nu am unul, a spus el cu o voce nazală.

Am clipit confuz şi dezamăgit, căci ceilalţi doctori nu avuseseră nevoie de mai mult de douăzeci de minute să se decidă.

— Va trebui să-l mai supun şi altor examinări, a spus el cu un zâmbet agitat. După prânz am să-i iau sânge. Acum, vă rog să mă scuzaţi...

— I s-a luat deja sânge, am spus eu, gândindu-mă la inutilul doctor Bartonne.

— Aşa-i, din câte am înţeles, a răspuns doctorul Murnau.

— Nu l-a ajutat, a adăugat Elisabeth. Doar l-a slăbit şi mai tare.

Doctorul Murnau a clătinat din cap atât de viguros, încât ochelarii i-au alunecat puţin pe nas, şi i-a ridicat înapoi cu un deget osos.

— Nu vă îngrijoraţi. Uitaţi, ştiu că sunt mulţi doctori care îşi pun mari speranţe în luarea sângelui, dar eu nu sunt unul dintre ei. E complet nefolositoare. Ai putea la fel de bine... nu ştiu... să psalmodiezi incantaţii druidice. A scos un chicot ciudat. Dar când am spus că trebuie să-i iau sânge fratelui vostru, am vrut să spun că îi iau puţin sânge... să-l analizez.

— Să-l analizaţi? a spus Elisabeth încruntată.

— Exact. Şi-a lins buzele. Doar o cantitate mică, staţi liniştiţi. Acum, trebuie neapărat să citesc ceva.

Şi, cu o plecăciune ciudată, ne-a părăsit în hol.

— Ce crezi despre el? am întrebat-o pe Elisabeth.

— Pe lângă faptul că e în mod clar nebun? a spus ea.

— Ce poate afla el din sângele lui Konrad? am zis eu. Exceptând faptul că are nevoie de el în corp ca să trăiască!

— E ceva morbid legat de el.

— Parcă e un vampir, am spus eu.

Când auzisem pentru prima dată de doctorul Murnau, mă simţisem cuprins de speranţă — şi destul de ridicol. Omul ăsta petrecuse ani din viaţa sa studiind, şi practicându-şi meseria. Şi uite-mă şi pe mine, cu cărţi de alchimie, căutând legendarul elixir al vieţii.

Dar acum că îi ştiam planurile bizare — să analizeze sângele! —, acestea păreau chiar mai fantastice decât orice volum de vrăji străvechi.

A doua zi aveam să ne întoarcem la domnul Polidori, să vedem ce succes avusese cu traducerea Alfabetului Magilor.

*

Am făcut ceva progrese, a spus Polidori, conducându-ne în salonul său ce mirosea a mucegai.

— Asta e o veste minunată! a spus Elisabeth.

Încă o dată, toţi trei călătoriserăm cu tata la oraş, şi ne croiserăm în secret drum către aleea Wollstonekraft. Polidori ne întâmpinase nerăbdător.

— Deci aţi reuşit să traduceţi alfabetul? am întrebat eu.

— E un drum ocolitor, a spus el, conducându-ne la masa acoperită cu cărţi şi pergamente. Nu tot alfabetul a putut fi recuperat. Şi nu e un lucru simplu ca înlocuirea unui simbol cu una din literele alfabetului nostru. Nu, nu. Vedeţi voi, e un cod mereu schimbător, şi la fiecare douăzeci şi şase de litere înţelesul simbolurilor se schimbă complet.

— O, Doamne! a exclamat Henri. Şi atunci cum puteţi desluşi înţelesul următoarelor caractere?

Alchimistul a ridicat în sus un deget.

— Vedeţi voi, indiciile sunt implantate în transcrierea anterioară, şi de acolo trebuie să desluşeşti restul. Aşa cum vă imaginaţi, asta ia mult timp. Şi chiar şi când obţii un mic succes, rezultatul este o formă arhaică de latină care necesită încă o traducere...

— Dar aţi progresat, i-am reamintit eu.

— Da, într-adevăr. Am tradus prefaţa.

— Doar prefaţa? am întrebat eu, şi am simţit cum mă cuprinde dezamăgirea.

De ce ar fi pierdut timpul cu prefaţa? Eu nu citesc niciodată prefeţele. Sari peste prefaţă şi treci la partea interesantă!

Ghemuit lângă şemineu, Krake, râsul, a tors încet şi m-a fixat cu privirea, de parcă mă dojenea pentru nerăbdarea mea.

— În prefaţă, a spus Polidori, am găsit informaţii importante. Agrippa ne spune că sunt trei ingrediente.

— Trei nu sunt aşa multe, a spus Elisabeth, părând să prindă curaj.

— Şi, a continuat Polidori, zâmbindu-ne, exact aseară am descoperit primul dintre ele.

— Aţi găsit primul ingredient! am strigat eu fericit. Asta cu adevărat este o veste minunată. Bravo, domnule! Îl aveţi aici?

— Din păcate, nu, tinere domn.

— Vreţi să-l cumpărăm noi din altă parte? a întrebat Elisabeth, încercând să se facă utilă.

— Nu există vreun spiţer care să vândă aşa ceva, a spus Polidori. Veniţi să vă arăt.

Pe masă se afla o carte mare deschisă.

— Asta este. Priviţi, a spus el, arătând către o gravură colorată.

— E o ciupercă sau vreun lichen, am spus eu.

— Foarte bine, a spus Polidori. Un lichen. *Usnea lunaria*.

— E minunat, a spus Elisabeth.

Gravura fusese executată cu detalii minuţioase. Lichenul era gri-maroniu, cu filamentele sale complicate la fel de delicate ca o dantelă. M-am uitat mult timp la imagine, încercând să memorez forma, culoarea şi textura lui.

— Deci are proprietăţi curative? a întrebat Henri.

— E o toxină, a replicat Polidori.

— O toxină? a exclamat Elisabeth alarmată. Vreţi să spuneţi, o otravă?

— Da, dar o otravă care ucide alte otrăvuri, a spus Polidori. Apoi a adăugat, căci probabil văzuse expresia de nesiguranţă de pe faţa mea: Vindecarea este un lucru complicat. Ca să tămăduieşti, trebuie uneori să faci rău corpului şi să speri că efectul, per ansamblu, este benefic.

— E adevărat, mi-a spus Henri. Mi-aduc aminte cum spunea tatăl tău că arsenicul este administrat uneori ca remediu.

— Doza este importantă, a spus Polidori. Şi Agrippa a fost foarte exact. Lăsaţi-mă pe mine să-mi fac griji despre asta. Acum, misiunea noastră este să obţinem lichenul.

— Unde creşte? a întrebat Elisabeth.

— E un lichen de copac, a spus Polidori. Cândva îl culegeam chiar eu, dar — a arătat cu mâna către picioarele sale veştejite — acum nu mai este posibil.

— Unde-l găsim? am întrebat eu.

— Suntem foarte norocoşi. Poate fi găsit la mai puţin de o jumătate de zi de-aici. Pe perioada anului migrează pe trunchiurile de copac, urmând luna. Bineînţeles, creşte doar în vârful celor mai înalţi copaci.

— Cei mai înalţi copaci sunt în Sturmwald[I], am spus eu.

Ştiam pădurea asta bine, căci se întindea pe dealurile abrupte din spatele castelului nostru din Bellerive. Copacii care se înălţau acolo erau puternici, căci iarna erau chinuiţi de vânturi puternice. Unii ajungeau la mari înălţimi şi se spunea că dăinuiau acolo de pe timpul lui Hristos.

— Am aici o hartă, a spus Polidori, scoţând o bucată de hârtie care fusese împăturită de atâtea ori încât aproape că se rupsese. Vedeţi voi, am păstrat-o în cazul în care mai aveam nevoie vreodată de lichen. O să găsiţi aici câteva puncte de reper care să vă ajute. Pe scoarţa copacului în care am găsit lichenul am făcut o crestătură, dar nu am nicio garanţie că se mai vede încă. Asta a fost cu mulţi ani în urmă, înainte să rămân olog.

M-am uitat din nou la picioarele lui şi m-am gândit cât de mult aş fi urât eu să-mi fie furată acea libertate.

— Mulţumesc, am spus, punând atent harta în buzunar.

— Nu va fi uşor, a spus el. Deşi lichenul are nevoie de lună ca să trăiască, poate fi văzut doar în cele mai întunecate nopţi.

Am scuturat din cap, fără să înţeleg.

— Trebuie să fie de aceeaşi culoare cu scoarţa pe care creşte, a spus Elisabeth, uitându-se la gravură.

— Exact, a răspuns Polidori. Nu poţi să-l vezi nici în strălucirea puternică a lunii. Dar în întuneric o să-l puteţi desluşi.

— Cum e posibil? a întrebat Henri.

— Emană o lucire foarte slabă, a spus Polidori. Dar trebuie să vă asiguraţi că nu se vede deloc lumina lunii. Aşa o să-l găsiţi.

— Cât de mult trebuie să adunăm? a întrebat Elisabeth.

Polidori i-a înmânat un flacon de sticlă îmbrăcat în piele.

— Atât o să fie de-ajuns.

M-am uitat la Elisabeth şi la Henri pe rând.

— Păi asta pare destul de simplu, am spus eu glumind. Trebuie să intrăm în Sturmwald, într-o beznă totală, să găsim cel mai înalt copac şi să ne căţărăm pe el, iar apoi, în vârf, să descoperim lichenul.

— Ai văzut vreodată copacii din Sturmwald? m-a întrebat Henri. Mulţi nici n-au crengi până la cincisprezece metri înălţime!

— Mai mult ca sigur veţi avea nevoie de o frânghie, a spus spiţerul.

— Cum poate cineva urca într-un copac, într-o beznă totală, şi să mai ţină şi un felinar? a vrut Henri să afle. Are nevoie de două mâini libere!

[I] Sturmwald (lb. germ.) — sturm = furtună; wald = pădure

— Doctorul Polidori a reuşit, şi o să reuşim şi noi, a spus Elisabeth, cu ochii scăpărându-i de furie aţintiţi asupra lui Henri.

— Dar prietenul vostru are dreptate, a spus Polidori. Căţăratul într-un copac noaptea e un lucru complicat. O torţă ar aprinde copacul, iar un felinar v-ar încurca. Am ceva ce s-ar putea să vă ajute.

Mi-a înmânat un toc gros de piele.

— Ce-i asta? am întrebat eu.

— Ingredientele pentru un amestec simplu. L-aş pregăti eu însumi pentru voi, dar acţiunea lui este scurtă şi trebuie folosit în câteva ore după prepararea sa. Am notat instrucţiunile înăuntru. Şi vă va face călătoria pe timp de noapte mult mai uşoară.

I-am văzut pe Elisabeth şi pe Henri uitându-se neliniştiţi la mine.

— Asta include în vreun fel şi uneltirile diavolului? a întrebat Henri.

Polidori a râs.

— Bunule domn, nici diavolul, nici îngerii nu au vreun rol în munca mea.

— Mai exact, ce face amestecul? a întrebat Elisabeth.

— Vă oferă o vedere de lup, a spus Polidori.

*

Când ne-am întors acasă din oraş, am trecut pe lângă camerele doctorului Murnau şi am văzut uşa către laboratorul său întredeschisă.

Mi-am băgat capul înăuntru şi nu l-am zărit pe doctor. Dar pe o masă lungă se aflau o multitudine de aparate şi, printre ele, o cutie deschisă, plină cu ace de metal, licărind în lumină. Era un rând întreg de ace, de lungimi variabile. M-am apropiat de masă, de parcă ceva mă atrăgea acolo. Acele erau goale, vârfurile lor fiind mult mai subţiri decât un dinte de şarpe.

Ochii mei s-au îndreptat apoi către un rastel care conţinea şase fiole subţiri cu dop, pline cu sânge rubiniu. Fluidul roşu mai era şi în nişte farfurii rotunde întinse, de sticlă. Sângele lui Konrad. Era peste tot.

Am simţit un fior rece. Când îi spusesem lui Elisabeth că doctorul era ca un vampir, fusese pe jumătate în glumă, dar acum nu mai eram atât de sigur. Cine ar colecta sângele unei persoane?

— Vrei să te uiţi? a întrebat o voce şi, întorcându-mă speriat, l-am văzut pe doctorul Murnau ieşind din dormitorul său, îmbrăcat pentru cină.

— Îmi cer iertare că am intrat nepoftit, domnule, am spus eu, dar faţa lui suptă nu arăta semne de furie.

— Pari un flăcău curios, a spus el. Vino. Hai să-ţi arăt.

Lângă fereastră era aranjat un microscop impresionant, cu oglinda înclinată ca să reflecte lumina şi să ilumineze mostra. Pe suport era aşezată o lamelă de sticlă, cu o pată de un roşu aprins în centru.

— Ăsta e sângele lui Konrad, am spus eu.

— Te rog.

Cu degetul său ciolănos, m-a îndemnat să privesc prin ocular.

M-am aplecat şi am închis un ochi ca să mă uit înăuntru...

Şi am fost uluit. Era o lume vie în faţa mea. Obiecte rotunde se mişcau şi se ciocneau. În timp ce mă uitam, câteva s-au înjumătăţit şi au devenit două. Altele se lipeau unele de altele până când una se veştejea şi murea.

— Toate astea sunt în sângele lui? am întrebat eu, îngrozit.

— Sângele tău ar arăta la fel.

— Ce fac toate astea?

— Ah! Şi-a ridicat sprâncenele. Îmi voi împărtăşi gândurile cu voi toţi în seara asta.

N-am spus nimic, holbându-mă în microscop. Părea că eram cu toţii gazdele a

nenumărate milioane de organisme, fiecare cu propria sa inteligenţă complicată.

— Fascinant, nu-i aşa? a spus el.

Am dat aprobator din cap, încă holbându-mă. Lumea era plină de mistere, iar eu voiam să-i descopăr toate secretele.

— Sângele lui e normal?

— Nu.

M-am uitat repede la el.

— Îl puteţi face să fie bine?

— Este o chestiune de cercetări ulterioare, a spus el. Şi e o chestiune de discutat între mine şi tatăl tău.

— Bineînţeles, am răspuns eu, ridicându-mă în picioare.

— Pe viitor, Viktor, aş prefera să nu mai intri în laboratorul meu dacă nu sunt aici. Echipamentul meu e delicat. Ne întâlnim la cină, a spus el, şi mi-am dat seama că fusesem dat afară.

M-am întors în camera mea să mă îmbrac.

*

Sunt de părere că fiul dumneavoastră suferă de o anomalie autogenerată a sângelui, a spus doctorul Murnau.

Era după cină. Wilhelm şi Ernest fuseseră duşi în camera copiilor de către Justine, iar restul familiei se retrăsese în camera de zi. M-am uitat spre Elisabeth şi Henri, apoi către mama şi tata, şi îmi dădeam seama că erau cu toţii la fel de nerăbdători să audă ce avea să spună în continuare ciudatul doctor.

— Sângele este o substanţă incredibilă, a explicat el în timp ce accepta un pahar de vin de Porto de la tata. Nu e un simplu lichid. Gândiţi-vă la el ca la o metropolă lichidă. Plină de activitate!

— Ce fel de activitate? a întrebat mama.

— Sângele este plin de ceea ce numesc eu celule, doamnă Frankenstein. Compartimente minuscule, încapsulate — invizibile ochiului liber — în cadrul cărora au loc tot felul de procese importante. Celulele sunt ca nişte maşinării vii care îşi fac treaba fără ca noi nici măcar să ştim sau să le controlăm.

Niciunul dintre profesorii mei nu fusese atât de pasionat de materia pe care o preda. Era ceva hipnotic în felul în care vorbea doctorul ăsta bizar, cu o înfăţişare cadaverică — eram atent la fiecare cuvânt al său, încercând disperat să înţeleg mai multe despre lumea microscopică pe care o văzusem mai devreme în laboratorul lui.

— Există atât de multe de astfel de celule, a continuat el, încât cineva ar putea petrece o viaţă întreagă observându-le şi tot nu le-ar înţelege pe toate. Ceea ce ştiu însă e că aproape toate aceste celule joacă un anume rol vital în păstrarea corpului sănătos. Unele cară nutrienţii. Altele se luptă cu boala. Unele transmit mesaje care determină alte celule să acţioneze. Doctorul s-a oprit să îşi împingă ochelarii înapoi pe nas şi a continuat: însă, uneori, corpul, printr-o ciudăţenie a naturii, produce celule menite să-l distrugă.

— Să se autodistrugă? a şoptit Elisabeth.

Era o idee înfricoşătoare, să-ţi dai seama că propriile noastre trupuri se puteau răzvrăti împotriva noastră.

— În sângele lui Konrad, a continuat doctorul Murii au, am identificat asemenea celule năzdrăvane care fac trăsnăi, şi cred că acestea constituie cauza febrei sale copleşitoare.

Trăsnăi. A făcut să sune asta de parcă nu era mai grav decât un joc de copii.

— Există vreun leac? a întrebat mama, strângând cu putere pocalul între degete.

Doctorul Murnau şi-a dres vocea.

— Boala este rară, dar am avut ceva succese timpurii în găsirea unui tratament.

Am observat că nu spusese „leac” — dar am tăcut.

— Cu mostrele luate, a spus doctorul, sper să creez o substanţă care va ataca aceste celule năzdrăvane.

— Aveţi idee cât va dura? a întrebat tata.

— Mai am nevoie de două sau trei zile de pregătiri. În ceea ce priveşte tratamentul în sine, acesta se va desfăşura pe parcursul unei săptămâni, când îi voi injecta medica-mentul în vene.

— În vene? am exclamat eu, amintindu-mi înfiorat de toate acele ace.

— O, da! E ruta cea mai directă, a răspuns doctorul Murnau.

Părinţii mei s-au uitat unul la altul. Tata a luat mâna mamei şi a încuviinţat din cap.

— Prea bine, doctore, a spus mama. Vă rog acţionaţi cât se poate de repede.

Mă întrebam cât de mare era încrederea părinţilor mei în Murnau. Erau plini de speranţă? Sau se gândeau că tratamentul său nu era mai sigur decât o reţetă dintr-o carte a unui alchimist?

*

Trei zile mai târziu, tratamentul lui Konrad a început.

Lângă patul său se afla un suport metalic. Atârnând de acesta, cu susul în jos, era un recipient de sticlă sigilat. Era plin cu un fel de lichid incolor — medicamentul special făcut de doctorul Murnau. Din dopul de cauciuc al recipientului ieşea un tub lung care se termina într-un ac gol ascuţit, strâns legat de antebraţul fratelui meu. Vârful acului îi perforase carnea şi intrase într-una din vene. Lichidul picura încet, cu ajutorul unui dispozitiv ingenios, pătrunzând în sânge treptat, minut de minut, oră de oră.

Doctorul Murnau îi dăduse fratelui meu o poţiune puternică de dormit.

Timp de două zile, Konrad a zăcut în pat, ţeapăn şi palid ca moartea.

În următoarea noapte, pe lună nouă, aveam să ne ducem în Sturmwald.

CAPITOLUL ŞASE

STURMWALD

În interiorul hangarului pentru bărci, unde puternica fundaţie a castelului Frankenstein se ridica umedă şi neagră din lac, se afla o uşă groasă, întărită cu benzi de fier. Era ţinută mereu încuiată, deşi, cu mult timp în urmă, Konrad, Elisabeth şi cu mine găsiserăm cheia, ascunsă într-o crăpătură a zidului.

Era după-amiază târziu când am luat cheia şi am deschis uşa. Imediat, am simţit mirosul umed şi mucegăit al temniţelor. Cu sute de ani în urmă, inamicii capturaţi ai familiei Frankenstein fuseseră târâiţi aici, încătuşaţi. Am păşit înăuntru, am aprins felinarul şi am închis uşa în urma mea.

Zece trepte abrupte m-au condus către un coridor îngust, cu câte şase celule pe fiecare parte. Uşile erau deschise acum. Am mers de la o celulă la alta, vârând felinarul înăuntru. Atât de aproape de frumuseţea lacului, de aerul de munte — însă abia îţi dădeai seama, doar cu o ferestruică zăbrelită tăiată la înălţime în piatra groasă. Felinarul meu a scos la iveală nişte inscripţii de pe perete. Un nume: *Guy de Montparnasse*. Şi, nu departe de acesta, încă un nume, şi mai neclar. Luminând celula cu flacăra, am văzut cinci nume — toţi prizonieri din timpuri diferite. Mi i-am imaginat crestând piatra — cu ce? O lingură de cositor? O unghie ruptă? Un dinte putrezit? Au lăsat un semn în urma lor, ca un ţipăt pentru lumea exterioară. O rugăminte de aducere aminte. Pentru un moment, am simţit cum mi se taie răsuflarea, dar m-am forţat să merg către următoarea celulă, şi următoarea, până când am găsit ceea ce căutam.

Îmi amintisem bine. Chiar la capătul coridorului se afla o celulă mai largă, destinată probabil prizonierilor mai importanţi. Avea o masă grosolană de lemn, câteva scaune şi nişte rafturi pe pereţi.

Era suficient.

Am pus pe masă felinarul, tocul pe care mi-l dăduse Polidori, şi o mică legătură de instrumente de măsurat pe care le şterpelisem din bucătărie. Aveam nevoie de un loc în care puteam lucra în izolare deplină, în cazul în care s-ar fi vărsat nişte substanţe, sau ar fi ieşit un miros care mă putea trăda şi care putea să-i alerteze pe părinţi.

Am scos atent recipientele cu ingrediente şi le-am aşezat unul lângă altul, apoi mojarul şi pistilul, apoi setul de linguri minuscule de măsurat. Aşa cum mă asigurase, Polidori îmi scrisese instrucţiunile.

Laboratorul meu. Am simţit o emoţie şi o nerăbdare ciudată. Nu excelasem niciodată la temele pentru şcoală. Eram nerăbdător, eram neglijent. Dar mi se încredinţase sarcina să creez ceva şi eram hotărât să o fac bine.

Polidori nu minţise. Era un amestec simplu, iar instrucţiunile sale erau limpezi. Însă eu eram extrem de agitat. Succesul planului nostru depindea de ceea ce făceam eu. Am măsurat fiecare substanţă de două sau chiar de trei ori înainte să o pun în flacon. Şi cu fiecare pas încheiat, eram cuprins de un sentiment crescând de satisfacţie, de mândrie.

În timp ce turnam ultimul ingredient, am tresărit la auzul unor paşi.

— Eu sunt, a şoptit Elisabeth şi am văzut lumina felinarului ei revărsându-se pe coridor înainte ca ea să apară în uşă. Ţi-aduci aminte, când aveam zece ani, că tu şi Konrad m-aţi provocat să stau aici o jumătate de oră pe întuneric?

— Şi ai facut-o, am spus eu, râzând.

— Bineînţeles, a replicat ea, intrând în celulă şi uitându-se către masă. E gata?

— Da, am răspuns, punând dopul flaconului şi agitând viguros.

— Eşti foarte isteţ, Viktor, a comentat ea.

— Oricine ar fi putut-o face, am spus eu, cu toate că eram încântat de lauda ei.

— Ce e, mai exact, vederea asta de lup?

— Nu e ceva aşa de drăcesc precum sună. Polidori a explicat în instrucţiunile sale. Ţi-aduci aminte când tata ne-a spus cum funcţionează ochiul?

— E ca o lentilă, a răspuns Elisabeth. Când are nevoie de lumină, pupila se lărgeşte să o absoarbă.

— Da, am spus eu. Dar ochiul uman nu-i obişnuit să funcţioneze bine în întuneric, spre deosebire de cel al animalelor. Aşa că substanţa asta îţi dilată ochii mai mult decât de obicei, încât să utilizeze lumina stelelor.

— Are sens, a spus ea. Ai testat-o?

Am scuturat din cap.

— Nu e prea multă. Şi trebuie să o folosim cumpătat, şi numai când avem nevoie, căci efectul ei durează doar vreo oră. Iar apoi nu trebuie s-o mai folosim timp de cel puţin o lună.

— De ce?

— Polidori spune că poate dăuna ţesuturilor ochiului.

— Nu pare ceva prea sigur, a remarcat ea.

— El zice că e, atâta timp cât urmăm instrucţiunile sale. Cum stăm cu celelalte pregătiri?

— Suntem gata, a spus ea şi mi-a dat raportul.

Ea şi Henri găsiseră o funie uşoară, destul de lungă, şi o înnodaseră la intervale egale, să ne putem căţăra pe ea. Adunaseră felinare şi chibrituri, ploşti cu apă şi pelerine, căci părea să fie frig la noapte — şi le ascunseseră pe toate la marginea pădurii Sturmwald.

— Ai uitat un singur lucru, a spus ea.

— Ce? am întrebat.

— Dacă am să merg prin pădure în beznă şi am să mă caţăr într-un copac, am nevoie de haine potrivite. Haine care nu se fac pentru femei. O să am nevoie de nişte pantaloni.

— Pantaloni? am spus eu, uluit.

— Pari surprins.

— Am presupus că doar Henri şi cu mine o să ne căţărăm în copac.

— Ah! A dat din cap cu un aer umil. Da, presupun că ai dreptate. Eu pot doar să aştept la baza copacului şi să fac goblenuri la lumina felinarului...

— Elisabeth..., am început eu, simţind furia din tonul ei.

— ...sau să visez la ultima modă de la Paris.

— Polidori a spus că e foarte înalt copacul.

— Precum cel din care te-am salvat eu acum câţiva ani?

— Nu cred că ştiu despre ce vorbeşti, am minţit, chinuindu-mă să nu râd.

— Ba da, ştii! Ulmul cel mare de pe păşunea dinspre est. Văd pe faţa ta că-ţi aduci aminte!

Îmi aminteam perfect. La fel ca şi mine, Elisabeth se dădea în vânt după căţăratul în copaci, şi amândoi ne urcaserăm foarte sus. Dar când m-am uitat în jos, am paralizat de frică. Elisabeth m-a liniştit şi m-a ajutat să cobor în siguranţă.

— Ah, despre întâmplarea aia vorbeşti! am spus eu, făcând semn cu mâna de parcă nu-mi păsa. Aveam doar unsprezece ani!

— Atât aveam şi eu. Ai avut nevoie de mine atunci, şi ai nevoie de mine şi acum. Oricum, n-o să-l vezi pe Henri în copac.

— De ce nu?

— Henri? Fii serios, Viktor, lui nu-i plac aventurile.

— E foarte realist, am spus eu.

Elisabeth a bufnit.

— O pereche de pantaloni de-ai tăi ar fi numai buni. Nişte nădragi şi o tunică.

— Da, da, bineînţeles, am spus eu. O să ţi le aduc în camera ta.

— Mulţumesc. S-a uitat prin celulă. Sunt uimită că te-ai putut concentra în locul ăsta.

— Am fost absorbit de ceea ce făceam.

— Doctorul Murnau pare foarte învăţat, a spus ea. Mă întreb uneori...

— Dacă nu suntem ridicoli în căutarea noastră? am încheiat eu.

A încuviinţat din cap.

— Cunoştinţele lui par atât de moderne, şi ale noastre par atât de vechi şi...

— Te îngrijorează că ar putea fi un păcat? am întrebat eu.

A inspirat adânc.

— Nu, a spus ea hotărâtă. Dumnezeu e Creatorul, şi orice lucru de pe acest pământ este aici din voia Lui. Nu cred că El s-ar supăra dacă îi folosim creaţiile — totul depinde cum le folosim. În scopuri bune sau rele. Ce căutăm noi este pentru un scop bun, aşa că asta nu mă îngrijorează.

M-am întrebat dacă ea chiar credea ceea ce spunea, sau doar voia să creadă.

— Am simţit puterea acelei cărţi, am spus eu. N-o pot contesta.

— Să plecăm de aici, a spus ea, şi să ne odihnim până diseară.

*

Când am plecat de la château pe jos, lumina clipitoare a stelelor era singura noastră călăuză. Era aproape miezul nopţii. Norii alunecau pe cer, purtaţi de un vânt nordic, glacial. Am ocolit satul Bellerive şi am urcat pe pajiştile alpine către Sturmwald, o pată de întuneric deplin de-a lungul orizontului.

Ne-am odihnit pentru o clipă şi ne-am uitat în spate, şi am văzut lacul şi oraşul licărind sub noi. La o biserică din depărtare, clopotele au bătut de ora unu. Am mărit pasul şi nu a durat mult până când am ajuns la marginea pădurii şi am găsit locul în care Elisabeth şi Henri ascunseseră echipamentul nostru.

— Va fi furtună, a spus Henri, înfiorându-se.

Deasupra capetelor noastre, crengile se mişcau împinse de vânt.

Am aprins un felinar. Era foarte ciudat să o văd pe Elisabeth îmbrăcată cu hainele mele. Eram obişnuit cu ea în rochii graţioase. Nădragii mei, legaţi strâns în jurul taliei sale, m-au făcut conştient pentru prima oară de şoldurile ei. Şi eram conştient de asemenea de tunica prea strâmtă peste piept. Departe de a o face mai băieţoasă, hainele mele îi scoteau în evidenţă feminitatea.

Îşi împletise părul lung, de culoarea chihlimbarului, într-o singură coadă.

— Nu mă simt bine în nădragi, mi-a spus ea. Sunt prea strâmţi pe coapse. Dar e chiar minunat să te simţi atât de uşoară, după atâtea straturi de material. A chicotit şi a făcut o piruetă graţioasă. Nu-i de mirare că voi, bărbaţii, conduceţi afacerile lumii. E cu mult mai puţin obositor în haine mai uşoare! M-a împuns cu degetul în piept. Îţi ştiu acum secretul.

— Ha, am spus eu stânjenit. Poftim.

I-am întins o pelerină îmblănită şi i-am dat şi lui Henri una înainte să mi-o pun pe spate pe a mea.

— Stelele or să dispară curând, a spus Henri, uitându-se la cerul înnorat de deasupra lacului.

Fiecare dintre noi căra o desagă şi ţinea pe umăr un colac de funie înnodată. Am mai aprins două felinare.

M-am uitat încă o dată pe harta lui Polidori.

— Pe aici, am spus eu, aventurându-mă în Sturmwald pe o potecă îngustă.

Printre copacii înalţi, puţina lumină a stelelor nu pătrundea. Deşi fiecare aveam câte un felinar, nu vedeam mai departe de câţiva metri în faţa noastră. Ne-am împletic în susul dealului. Aveam un pumnal în teaca de la brâu, luat din arsenal. Prezenţa lui mă făcea să mă simt mai în siguranţă.

Sunetul vântului se înteţea, iar peste tot în jurul nostru se auzeau zgomotele

animalelor din tufişuri. O pereche de ochi a licărit în lumina felinarelor noastre şi apoi a dispărut. Nu erau nişte ochi foarte mici.

— Viktor, a spus Henri încordat, e un animal.

— L-am văzut şi eu, a zis Elisabeth, şi a adăugat, plină de speranţă: Poate o căprioară.

— A plecat de mult, am spus eu. Nimic nu se apropie de lumină.

N-am mai adăugat nimic, dar am simţit că noi trei nu eram singuri acolo. O altă prezenţă ţinea pasul cu noi, călcând pe labe moi, cu ochi ce puteau pătrunde în noapte la fel de uşor ca datul unei perdele la o parte.

Copacii deveneau mai înalţi. Vântul gemea. Poteca se îngusta şi părea să dispară de-a binelea. M-am oprit să mă uit pe hartă.

— Ar fi trebuit să ajungem deja la un luminiş, am mormăit eu.

— Înseamnă că ne-am rătăcit, a spus Henri.

— Felinarele astea sunt inutile, am spus eu. Mă simt captiv în lumina lor.

De asemenea, mă simţeam vulnerabil. Mă putea vedea orice şi oricine, iar eu nu puteam vedea nimic. Invidiam animalele pentru vederea lor nocturnă. Am scos din buzunar flaconul pe care îl preparasem mai devreme.

— Asta e poţiunea lui Polidori? a întrebat Henri neliniştit.

— Vederea de lup, am spus eu, punând jos felinarul.

Am scos dopul, am dat capul pe spate, şi am lovit uşor flaconul. O picătură mare mi-a căzut pe obraz. Am încercat din nou, şi de data asta lichidul a nimerit exact în ochi. M-am abţinut să nu clipesc şi să-l împrăştii şi m-am mutat la celălalt ochi. Următoarea picătură a nimerit din prima.

— Funcţionează? a întrebat Elisabeth.

— Mă înţeapă, am spus eu şi, deodată, usturimea a devenit durere arzătoare.

Din instinct, am închis strâns ochii. Am ridicat repede pumnii să mi-i frec. Dacă făcusem poţiunea greşit? Dacă orbisem? M-a cuprins frica.

— Henri, dă-mi plosca cu apă! am strigat eu.

— Uite-o, uite-o, l-am auzit ţipând.

— Nu văd! am zbierat.

— Dă-mi mie plosca! am auzit-o pe Elisabeth spunându-i, şi i-am simţit mâna fermă pe braţ. Stai locului, Viktor! Dă capul pe spate. O să-ţi umezesc ochii. Deschide-i larg!

I-am deschis — şi usturimea a dispărut brusc.

— Stai! am spus eu şi m-am îndepărtat de Elisabeth.

Am clipit şi m-am uitat în jurul meu.

Pădurea părea iluminată în mod misterios, copacii păreau argintii, iar pământul de sub picioarele mele strălucea. Am văzut în tufişurile dintre copaci animale mici, şoareci de câmp şi cârtiţe, care îşi vedeau de vânătoarea lor nocturnă.

Roiuri de ţânţari abia ieşiţi din ou zburau ca norii deasupra ierbii. La baza unui copac, un şoarece scotea prudent capul din cuib — iar mai sus, o bufniţă îşi răsucea capul, prădalnică, ascultând.

— Viktor, spunea Elisabeth, Viktor, eşti bine?

Mi-am dat seama că, timp de câteva secunde, nu scosesem niciun cuvânt, ci doar mă uitasem înjur, sorbind noaptea cu ochii.

— Vederea de lup, am şoptit eu. Funcţionează. Funcţionează!

M-am întors spre Elisabeth, dar lumina felinarului ei m-a săgetat în ochi.

— E prea strălucitor pentru mine, am spus, răsucindu-mă.

— Dă-mi şi mie, a cerut Elisabeth, punând felinarul jos.

— E foarte dureros la început, am avertizat-o eu.

— Vreau şi eu vederea!

— Prea bine. Vino mai aproape.

I-am dat capul pe spate — iar frumosul ei gât palid părea să sclipească în noapte. Am picurat câte un strop în ochii săi căprui.

— Aaa! a ţipat ea, ducându-şi repede mâinile la faţă, exact ca mine. Apă! Te rog, Viktor, te rog!

— Nu, am spus eu şi am ţinut-o în timp ce se zvârcolea, scâncind.

Apoi a deschis ochii şi s-a potolit. S-a îndepărtat de mine.

— Te văd de parcă am fi în amurg, a spus ea.

— Da.

Pentru o clipă, am stat şi ne-am privit lung unul pe celălalt, cu ochii noştri de lup. Părea cumva diferită. Poate că de vină era gulerul ei de blană, dar părea un animal mlădios.

— Henri, am spus eu, ferindu-mi ochii de felinarul lui, vrei şi tu?

— Nu, a răspuns el şi aproape că i-am mirosit frica în timp ce ne privea precaut, de parcă ne schimbaserăm cumva.

— Atunci stinge felinarele, i-a spus Elisabeth.

Era cumva mai joasă vocea ei, aproape răguşită, sau îmi imaginam?

— Cred că ar fi înţelept să-l păstrez pe-al meu aprins, a spus Henri. O să ţină animalele departe de noi.

— Foarte bine, am bombănit eu, deşi nu mă mai temeam de animale. Mergi în spatele nostru, ca să nu ne orbeşti.

— Uite poiana, a spus Elisabeth, arătând cu degetul.

Înainte, am fi putut trece exact pe lângă ea, dar acum o vedeam limpede. Am iuţit pasul printre copaci şi tufişuri şi am ieşit lângă o grămadă mare de oase albite.

Am înclinat capul într-o parte, încercând să înţeleg. Am simţit cum mi se ridică părul de pe ceafă. Elisabeth s-a ghemuit lângă mine, răsuflând liniştită. O clipă mai târziu, lumina felinarului lui Henri a căzut pe mormanul de oase, şi el a ţipat.

Era greu de spus de la ce animale proveneau, căci majoritatea erau rupte şi despicate.

— Ce fel de creatură ar fi putut face asta? a rostit cu răsuflarea tăiată Henri.

— Ochii mei au văzut nişte oase mai mari. Am adulmecat din instinct. Un iepure? Un câine sălbatic? Nu puteam să-mi dau seama.

— Majoritatea sunt foarte mici, a spus Elisabeth hotărâtă.

Am mârâit încet când unul dintre oase s-a mişcat uşor — şi am avut o imagine terifiantă cum întreaga grămadă se asambla într-un spectru monstruos care avea să ne mănânce. Dar aproape imediat am văzut câteva animale mici mişunând printre oase, hrănindu-se cu ultimele rămăşiţe de carne şi măduvă.

— Elisabeth a chicotit încet, uitându-se spre cerul înnorat.

— Păsări, a spus ea. Ele au adunat grămada asta. Nu vă aduceţi aminte că tatăl tău ne-a spus de *Lammergeier*? Cum aruncă prada pe pietre să le zdrobească oasele astfel încât să ajungă mai uşor la măduvă?

— Cred că am lipsit de la lecţia asta, a spus Henri. Ce e un *Lammergeier*?

— Un zăgan, am şoptit eu. Localnicii le spun grifoni de copac. Sunt foarte mari.

— Aaa, minunat, a spus Henri. Această aventură devine mai minunată cu fiecare secundă.

— Pe unde o luăm acum? m-a întrebat Elisabeth.

Emana o căldură care îmi atrăgea atenţia într-un mod straniu.

Am scos harta.

— De aici porneşte o potecă ce-o să ne ducă exact la copac.

Ea deja pornise puţin aplecată, concentrată. Am urmat-o.

— Vă rog, aşteptaţi-mă şi pe mine, a spus Henri. Asta nu arată a potecă!

— E doar năpădită de buruieni, am spus eu ţâfnos.

Cu ochii mei de lup o vedeam ca pe un pârâu de argint, pătrunzând adânc în pădure.

Am înaintat în salturi în urma lui Elisabeth, deloc conştient de urcuşul abrupt.

— Mergeţi prea repede, l-am auzit pe Henri spunând. O să vă pierd în întuneric!

Am încetinit pasul, fără tragere de inimă. Mirosurile din pădure erau cumva mai

ascuţite şi mi-am mişcat capul dintr-o parte într-alta, adulmecând aerul, uitându-mă printre copaci. Sentimentul meu de mai devreme că eram urmăriţi era mai acut şi...

Acolo. O pereche îndepărtată de ochi s-a întâlnit cu ai mei în vreme ce înaintam prin Sturmwald. Poate că era un lup. Nu-mi era frică. Simţeam că eram cumva rude acum, pândind în noapte.

Elisabeth a găsit copacul. Semnul X de-abia era vizibil pe trunchiul uriaş. Mi-am ridicat privirile. Primele crengi erau foarte sus, poate la mai bine de cincisprezece metri. Am pus echipamentul la baza copacului. Am luat funia uşoară şi am legat o piatră la capătul ei, ca o contragreutate.

M-am îndepărtat de trunchi şi am aruncat funia spre crengi. Funia s-a întins perfect din colac, dar apoi a căzut pe pământ. Am aruncat-o din nou, cu toată forţa. Am mijit ochii, încercând să-i urmăresc traseul, dar nici măcar privirea mea de lup nu putea pătrunde prin bezna din înaltul copacului. Funia mea încă se întindea.

— Cred c-ai reuşit! a spus Elisabeth.

— Uite capătul greu! a strigat Henri.

Exact cum sperasem, trecuse peste o creangă şi trăgea funia după el în timp ce cobora. A căzut pe pământ la picioarele noastre.

Am legat funia uşoară de o funie mai groasă de căţărat şi am tras-o peste creangă şi din nou spre pământ.

— Sunt douăzeci de metri, a spus Henri în timp ce legam capătul funiei în jurul trunchiului.

Am tras zdravăn şi apoi m-am agăţat de ea. Era de neclintit.

— Henri, te caţeri? l-am întrebat eu.

— }n mod normal, da, dacă n-aş avea o frică teribilă de înălţimi.

— N-am ştiut că ţi-e frică de înălţimi.

S-a uitat în sus către copac, îngrozit.

— Oh, da!

— O să te inspire! Gândeşte-te la ce poezii o să scrii!

— Ah. De aceea există imaginaţie, a spus el. Ca să nu am experienţe neplăcute.

M-am uitat la Elisabeth. Mi-a zâmbit, încântată de sine.

— Henri, am spus eu. Mă dezamăgeşti.

— Viktor, nu-l forţa, a spus Elisabeth. E foarte bine să ai pe cineva jos în cazul în care se întâmplă ceva cu noi în copac.

— O să vă păzesc. De aici, a spus Henri.

— Minunat plan, am comentat eu. Poate că va trebui să alungi prădători ce zdrobesc oasele. Urc eu primul.

Mi-am dat jos pelerina. În pofida vântului, eram încălzit, de parcă propriul meu corp era îmbrăcat în blană. Am început să urc, nodurile fiind puncte bune de sprijin pentru mâinile şi picioarele mele. Simţeam o energie neobişnuită în membre şi, până să-mi dau seama, ajunsesem la creangă — şi era una chiar groasă — şi m-am tras în sus pe ea. M-am mutat către trunchi să o aştept pe Elisabeth.

Privind-o urcând, eram plin de admiraţie. Nu arăta niciun semn de ezitare sau frică, şi nici nu i se tăiase răsuflarea când am ajutat-o să urce pe creangă. În timp ce gâfâia uşor, am simţit pulsându-mi în vene o pornire puternică şi sălbatică, şi m-am întrebat dacă şi ea simţise aceeaşi dorinţă ciudată. Voiam să o apuc de mână şi să dispărem în pădure. Eu eram lupul şi ea era lupoaica mea, iar noaptea era a noastră. Mi-am smuls privirea de la ea şi am început să urc spre vârf. Printre crengile groase creşteau unele mai mici care îmi îngreunau suişul şi îmi străpungeau carnea. Mâinile mele au devenit curând lipicioase de la sevă, iar în păr mi se prinseseră ace şi insecte.

— Cât mai avem? a întrebat Elisabeth, care se afla sub mine.

— Simt adierea vântului, am spus eu. Trebuie să fim aproape.

Apoi am văzut, nu departe deasupra capului meu, un perete gros de beţe şi fire uscate de iarbă, construit dinspre trunchi. I l-am arătat cu degetul lui Elisabeth.

— Un cuib, a şoptit ea.

Era o minune inginerească: o formă conică uriaşă, înaltă de un metru şi lată de cel puţin doi la vârf. Văzusem odată cuibul unui vultur construit pe piatră goală, pe versantul muntelui Saleve. Cuibul ăsta era mai mare — şi ne bloca drumul către vârful copacului.

— Poate că e abandonat, am spus eu, gândindu-mă că puteam urca prin el.

Dar răspunsul a venit cu o rafală de vânt: mirosul acru de găinaţ proaspăt şi carne regurgitată, aproape făcându-mă să vărs.

Henri a început deodată să zbiere de jos.

— Ce faceţi? Aţi ajuns în vârf?

— Ssst! am răspuns eu.

Ceva se mişca în interiorul cuibului.

— Putem urca pe cealaltă parte. Uite, pe acolo, a spus Elisabeth.

— E riscant, am răspuns.

Ne ducea mult prea aproape de cuib, mai mult decât aş fi vrut, iar crengile erau mai scurte şi mai subţiri acolo. Vântul se înteţise şi mi se părea că întunecimea cerului sporise, asta dacă era posibil. Am văzut luminile îndepărtate ale Genevei şi apoi au fost acoperite de nori negri uriaşi ce veneau spre noi.

— Începe furtuna, a spus Elisabeth.

Am dat din cap.

— Trebuie să ne mişcăm repede.

Am urcat grăbiţi pe lângă cuib, ocolindu-l cu grijă. Eram la ceva distanţă de trunchi şi îmi lipsea siguranţa sa. Pe ramurile mai subţiri nu aveam de ce mă agăţa în cazul în care alunecam.

Dedesubt: un gol de treizeci de metri.

Un strop de ploaie rece ca gheaţa mi-a căzut pe faţă.

— Eşti bine? am şoptit către Elisabeth. Vrei să cobori?

— În niciun caz, a spus ea. Grăbeşte-te!

Eram la acelaşi nivel cu cuibul şi, în timp ce treceam pe lângă el, o cârâială stranie m-a făcut să îngheţ. M-am uitat în jos şi am văzut un cap ridicându-se deasupra marginii.

Ceea ce am văzut nu era un vultur.

M-am gândit: *grifon*.

Un ochi mare şi furios a scânteiat şi un cioc lung şi fioros s-a deschis. Un soi de creastă întunecată s-a zbârlit sub maxilarul inferior. Gâtul şi umerii erau masivi şi dădeau impresia de forţă imensă. Nu se distingeau culorile noaptea, şi oricum, un lup nu vede în culori, ca oamenii. Însă mi se părea că vedeam o blană de culoare portocaliu aprins, acoperită cu pene negre.

— Zăganul, am spus eu.

Şi-a întins aripile şi a părut să dureze o veşnicie până să ajungă la deschiderea lor maximă. Doi metri şi jumătate, trei metri — nu puteam să fiu sigur. În vântul înteţit, se umflau ca nişte vele din pene, şi s-au strâns încă o dată pe lângă corpul bestiei. O lovitură a acelor aripi ne putea arunca din copac.

Cu încredere falsă, am spus:

— Cu siguranţă nu ne vede în întuneric.

Dincolo de lac, peste munţi, norii s-au iluminat dinăuntru într-o fulgerare strălucitoare, iar în acea fracţiune de secundă, Elisabeth şi cu mine am fost complet vizibili, profilaţi pe cer. Zăganul a ţipat.

— Cred că acum ne-a văzut, am spus eu.

— N-o să-şi lase cuibul, a şoptit Elisabeth. Instinctul ei e să protejeze, nu să atace.

M-am bucurat că fusese atât de atentă la prelegerile tatălui meu; eu nu-mi aduceam aminte de nimic.

Am urcat încet, şovăitor, spre vârful copacului, la nici cinci metri deasupra

cuibului. Am încercat să ignor zăganul de dedesubt şi am cercetat scoarţa, căutând lichenul.

— Aici! a spus Elisabeth.

Era un petic mic pe partea sud-estică. Chiar şi cu vederea noastră de lup, strălucirea lui era stinsă. Am scos din pantaloni flaconul căptuşit şi o pensetă şi i le-am întins lui Elisabeth. Degetele ei agile s-au pus pe treabă imediat, răzuind lichenul de pe scoarţă.

— Se desprinde greu, a mormăit ea.

— Vrei să-ncerc eu? am întrebat, întinzând mâna după pensetă.

— Nu! a spus ea enervată.

Încă un fulger, de data asta mai aproape, a luminat cerul. Ploaia se înteţise, iar vârful copacului se legăna în vânt. Ne-am încolăcit picioarele în jurul trunchiului.

Un alt ţipăt mi-a atras atenţia în jos. Nu mai era un singur cap ieşit din cuib, ci două. Apoi — spre groaza mea — trei.

— Elisabeth, am spus eu, cât de calm am putut, deşi mă tem că vocea îmi tremura.

— Da?

— Ai strâns de-ajuns?

— Nu încă.

— Te rog, grăbeşte-te. Sunt trei acum.

S-a uitat în jos, a icnit, apoi a început să răzuiască nebuneşte scoarţa.

— Am citit, a spus ea, cu vocea tremurândă, că femela îşi alege deseori doi tovarăşi de viaţă şi că toţi trei împart un cuib şi protejează puii.

Unul dintre zăgani a sărit pe marginea cuibului, mişcându-şi capul dintr-o parte într-alta. Am desfăcut siguranţa de la teaca pumnalului.

La nici treizeci de metri, un fulger în zigzag a lovit un copac, care a explodat în flăcări.

— Trebuie să plecăm! am ţipat eu.

— Flaconul nu e plin! a ţipat ea la rându-i.

— E de-ajuns! Haide!

A pus dopul flaconului şi l-a vârât într-un buzunar al pantalonilor. Am deschis calea în jos, cât mai departe de cuib posibil. Zăganul de pe margine ne privea atent, dar nu s-a mişcat. Eram exact la aceeaşi înălţime cu cuibul. Crengile erau umede de la ploaie, şi deodată mi-am dat seama că mă chinuiam să le văd.

— Viktor, a ţipat Elisabeth alarmată. Văzul meu...!

M-am uitat în direcţia din care venise vocea ei şi am fost şocat să o văd doar ca pe o umbră. I-am simţit mâna pe braţul meu.

— Efectul începe să se ducă, am spus eu. Repede!

Dar vederea a dispărut la fel de repede cum apăruse.

Deodată, eram orb de-a binelea, fără să mai fiu un lup.

Am auzit-o pe Elisabeth venind către mine, apoi am auzit un alt sunet. Sunetul fâlfâit al aripilor uriaşe ale păsării. Un miros greu a fost purtat de vânt către noi.

Un fulger uriaş a luminat noaptea, iar deasupra noastră, profilat pe cer pentru o fracţiune de secundă, era zăganul, uitându-se chiorâş la noi de pe o creangă mai înaltă.

Apoi din nou întuneric total şi, odată cu bubuitul asurzitor al tunetului, a venit o durere sfâşietoare în mână. Am înjurat şi mi-am eliberat mâna din ciocul zăganului — atât de repede încât mi-am pierdut echilibrul.

Am dat din mâini disperat şi abia am reuşit să mă apuc de altă creangă şi să mă opresc din cădere.

— Viktor? a ţipat Elisabeth.

— Sunt bine, sunt bine. Coboară! am strigat eu.

Mi-am pipăit drumul spre creanga de mai jos, apoi următoarea şi am început să mă apropii iar de trunchi. Auzeam gâfâitul lui Elisabeth şi ştiam că era aproape.

Furtuna era exact deasupra noastră acum. Fulgere uriaşe ca nişte suliţe veneau unele după altele şi vedeam totul doar în înfiorătoare imagini îngheţate, striate de ploaie:

Zăganul de deasupra, încordat să sară în jos.

Faţa lui Elisabeth, privind îngrozită la ceva ce se afla sub noi.

Un al doilea zăgan, cocoţat două crengi mai jos, cu ciocul deschis într-un ţipăt tăcut, căci nimic nu se putea auzi în afară de tunetul demonic.

Întregul copac s-a zguduit, iar eu m-am agăţat speriat de ramurile îmbibate de apă.

— Viktor! a strigat Elisabeth în urechea mea. Mai e unul sub noi!

— Ştiu! am strigat şi eu.

— Încearcă să ne dea jos din copac!

— Vino aici! Aşază-te cu spatele la trunchi.

M-am mişcat ca să-i fac loc. Am scos pumnalul din teacă şi mi-am înfăşurat celălalt braţ strâns în jurul unei crengi, sperând să mai vină un fulger.

— Vreau să-l văd! Vreau să-l văd venind!

— Viktor! s-a auzit strigătul disperat al lui Henri, printre bubuiturile de tunet. Ceva mişună pe-aici pe jos!

— Taci din gură şi mai aprinde un felinar! am ţipat către el.

Furtuna era atât de aproape încât fulgerul şi tunetul au venit simultan, o lovitură orbitoare ce a lovit copacul de lângă noi, despicând lemnul şi eliberând o dâră de fum şi flacără.

Acum aveam lumina mea!

Şi exact la timp — căci creanga mea a săltat, iar zăganul care fusese dedesubt era deodată în dreptul meu. Şi-a întins aripile şi s-a năpustit. Am ridicat iute pumnalul, lovindu-l în piept. Pasărea a ţipat, dar înainte să mă pot da înapoi, mi-a lovit braţul cu aripa şi am scăpat pumnalul din mână. Arma a căzut rotindu-se către pământ.

De dedesubt, un ţipăt isteric a venit din partea lui Henri.

— Viktor! Elisabeth! Ceva urcă pe copac către voi!

Zăganul de pe creanga mea a sărit mai aproape.

Mi-am dezgolit dinţii şi am urlat la el. Şi poate că mai rămăsese ceva din lup în mine, căci pasărea a dat înapoi, şuierând.

Ţipătul lui Elisabeth m-a făcut să mă întorc. Celălalt zăgan era exact deasupra ei acum, încercând să-şi înfigă ghearele ascuţite în mâna ei întinsă. Ochii i-au scânteiat, şi-a deschis ciocul şi, spre uimirea mea, am văzut cum Elisabeth a apucat cu mâna liberă creatura şi a tras-o jos de pe creangă.

Zăganul a fost atât de surprins încât n-a mai avut timp să-şi desfacă aripile înainte ca Elisabeth să-şi înfigă dinţii în gâtul lui. Nu ştiam cine era mai şocat, eu sau zăganul. Zăganul a scos un sunet cumplit şi s-a zbătut până s-a eliberat. În timp ce dădea din aripi să urce pe o creangă mai înaltă, m-a lovit cu aripa, iar piciorul mi-a alunecat.

Am simţit cum cad şi am dat să mă apuc de ceva — iar singurul lucru îndeajuns de aproape era aripa zăganului de pe cealaltă parte a mea. Ghearele sale s-au înfipt adânc în scoarţă şi se ţineau bine, aşa că, fără să ştie, m-a scăpat de o căzătură mortală.

— Viktor! Elisabeth! a strigat Henri din nou. Vedeţi că vine! Feriţi-vă!

O siluetă mlădioasă de felină a sărit către mine dintre crengi. Am văzut o gură plină de dinţi ascuţiţi şi am ridicat braţul să mă apăr. Dar fălcile nu-mi erau menite mie. Creatura a trecut pe lângă mine şi şi-a înfipt colţii în gâtul zăganului, ţintuindu-l de creangă şi ţinându-l aşa până când nu s-a mai zbătut.

Pisica pestriţă i-a dat drumul într-un final, iar corpul fără vlagă al zăganului a alunecat de pe creangă, căzând cu zgomot printre ramuri. Pisica s-a întors apoi, cu botul mânjit de sânge, şi am văzut că era Krake.

Ochii lui verzi s-au întâlnit cu ai mei pentru o clipă, şi era atâta sete de sânge în

ei încât am crezut că următorul atacat voi fi eu. Dar n-a făcut-o. S-a uitat în sus la al doilea zăgan, care plutea indecis, şi a urlat asurzitor. Pasărea s-a retras imediat, înapoi către cuibul şi perechea sa.

Krake s-a întins imediat pe creangă şi a început să se cureţe.

— Krake! a icnit Elisabeth. Pisoi cuminte!

— Viktor! Elisabeth! a răcnit Henri. Sunteţi bine? Spuneţi-mi ce se întâmplă! Mă simt atât de inutil aici jos!

Eu şi cu Elisabeth am început să râdem, uzi leoarcă de la ploaie.

— Suntem bine, Henri! a ţipat ea. Krake ne-a venit în ajutor!

M-am uitat uimit la Elisabeth.

— Ai muşcat zăganul! De *gât*!

A părut confuză pentru o clipă, apoi a dat din cap uşor şi a început să râdă şi mai tare.

— Părea... singurul... lucru de făcut.

Încă puteam să mai văd expresia sălbatică de pe faţa ei. Ar fi trebuit să-mi provoace repulsie, însă doar m-a atras. Am simţit o dorinţă puternică să o iau în braţe şi să mă cufund în căldura şi mirosul ei, care mă zăpăcise întreaga noapte. Ochii mi s-au oprit asupra gurii ei. Am scuturat din cap, ca să alung gândul.

— Ce gust a avut? am întrebat-o.

— N-am idee, a spus ea, a strâmbat din nas şi s-a şters la gură, apoi a scuipat. Chiar l-am muşcat?

Am încuviinţat din cap.

— Hai să coborâm din copacul ăsta.

Am coborât printre crengi până la funie, cu mare grijă, căci copacul era periculos de alunecos, iar mâinile şi picioarele noastre erau obosite. Elisabeth a coborât prima, apoi eu, palmă după palmă, cu trupul tremurându-mi. Henri era acolo să mă înfăşoare cu mantia când picioarele mele au atins pământul. Am căzut lângă Elisabeth, ca să-mi recapăt suflul.

Henri părea cel mai tulburat dintre noi. Era roşu în obraji şi se plimba agitat în lumina felinarului şi ne bombarda cu întrebări.

— Cădeau scântei pe mine de sus; mă temeam că o să ia foc toată pădurea! a exclamat el. Apoi o pisică sălbatică s-a năpustit asupra mea şi pe urmă a urcat în copac! Nu ştiam ce să cred! Zău aşa, Polidori ar fi trebuit să ne spună că-l trimite pe Krake!

Râsul a aterizat pe pământ lângă noi. Am întins mâna şi l-am scărpinat între urechi. Torcea zgomotos. Mă întrebam dacă pe Krake îl văzusem ţinându-se după noi prin pădure. Ochii lui verzi s-au uitat la mine cu blândeţe, şi am ştiut că inteligenţa sa nu era de subestimat, în mod evident, Polidori îl dresase bine, atât de bine încât ne-a urmărit până la Sturmwald şi a vegheat asupra noastră, în cazul în care dădeam de pericol.

— Ce contează e că l-am găsit, am spus eu. Primul ingredient!

— Sper doar să fie suficient, a spus Elisabeth încruntată, scoţând flaconul din buzunar.

Râsul s-a împins în mine cu capul, apoi a făcut-o din nou, ceva mai insistent. Legat în jurul gâtului său era un săculeţ. S-a uitat la mine răbdător. Am desfăcut săculeţul şi înăuntru era un bilet scris de mână:

Dragă domnule,

Sper că, totul a decurs bine în Stwrmwald iar Krake a fost cât de cât de ajutor. Nădăjduiesc că, prezenţa, lui nu v-a speriat. Ca să vă scutesc de un drum la Geneva, puteţi pune lichenul

în săculeţul lui Krake, iar, el îl va, aduce,
la, mine de-ndată.. Munca mea asupra,
tălmăcirii continuă. Dacă, puteţi, veniţi
din nou peste trei zile.

Al dumitale servitor umil,
Julius Polidori

I-am arătat scrisoarea lui Elisabeth.

— Un mesager ciudat, dar, fără îndoială, unul demn de încredere, a spus ea, şi a pus cu grijă flaconul în săculeţul lui Krake.

Fără să mai întârzie, râsul s-a năpustit în pădure, îndreptându-se spre Geneva şi stăpânul său.

CAPITOLUL ŞAPTE

TRANSFORMĂRI MIRACULOASE

M-am trezit când am auzit o cameristă umblând prin dormitorul meu. Draperiile patului încă erau trase, dar am auzit-o deschizând obloanele şi aşezând pe masă tava cu ceai şi pe lavoar ligheanul cu apă proaspătă. Am aşteptat să o aud ridicându-mi oala de noapte şi să plece. Dar, în schimb, am auzit-o aşezându-se cu un oftat satisfăcut şi începând să fluiere. M-am încruntat. Ce făcea? Apoi am auzit cum îşi toarnă o ceaşcă de ceai şi clinchetul porţelanului în timp ce sorbea din el! Eram o gospodărie liberală, dar totuşi, asta întrecea orice limită!

— O să zaci acolo toată ziua, puturosule ce eşti? a întrebat ea.

Doar că nu era o ea. Era un el, şi ştiam acea voce la fel de bine ca pe a mea.

Am dat draperiile la o parte şi m-am uitat uluit.

Îmbrăcat într-o cămaşă de noapte albă, fratele meu geamăn stătea în lumina soarelui dimineţii, sorbindu-mi ceaiul.

— Konrad! am exclamat eu, apoi m-am simţit ameţit şi m-am temut că era doar un vis. Konrad?

— Doamne Dumnezeule, Viktor, a spus el. Parcă ai văzut o fantomă!

A zâmbit, iar vraja înfricoşătoare s-a destrămat. Am sărit din pat şi am fugit către el. S-a ridicat să mă întâmpine şi ne-am îmbrăţişat.

— Te-ai vindecat? am ţipat eu.

— În orice caz, mă simt mai bine, a spus el.

I-am simţit oasele sub cămaşa de noapte. M-am dat înapoi să-l privesc. Faţa lui încă era trasă, însă pielea nu mai avea acel aspect pământiu, iar obrajii aveau un strop de culoare.

— Ţi-a trecut febra, am spus eu.

A încuviinţat din cap.

— Medicamentul doctorului pare să funcţioneze.

Pentru o clipă, doar o fracţiune de secundă, prin minte mi-a trecut un gând ciudat. Eu trebuia să fiu cel care să-l vindece, să-i duc Elixirul Vieţii la buze şi să privesc cum culoarea şi puterea îi reveneau în corp.

Dar apoi am fost copleşit de ruşinea unui asemenea gând meschin şi am fost încă o dată cuprins de uşurare şi de bucurie pură.

— Mama şi tata ştiu? am întrebat eu.

— Nu încă. Am vrut să te văd pe tine primul.

— Haide să le spunem tuturor! l-am îndemnat eu. Chiar acum!

*

Era incredibil de minunat să-l avem pe Konrad alături de noi la mese, să-l vedem îmbrăcat şi mişcându-se prin casă, să-i auzim râsul.

Era mult mai slab, şi încă lipsit de puteri, dar avea un apetit sănătos şi, curând, eram sigur, avea să-şi revină la forma lui obişnuită.

În fiecare zi, timp de câteva ore, trebuia să se întoarcă în pat ca să poată fi înţepat cu acul doctorului Murnau şi să-i mai fie introdus în vene remediul. Doctorul Murnau i-a spus că trebuia să se odihnească mult şi să nu se extenueze.

*

Două zile mai târziu, tratamentul lui Konrad luase sfârşit.

Doctorul Murnau era foarte mulţumit de evoluţia fratelui meu şi a stabilit să se

întoarcă după trei luni să-l examineze din nou.

L-am ajutat pe doctor să-şi strângă laboratorul. Recipientele de sticlă şi aparatura lui îmi aminteau de cele ale domnului Polidori, şi încă mă întrebam cât de diferiţi erau cei doi bărbaţi.

Şi totuşi mă simţeam caraghios. Avusesem nişte gânduri măreţe să ajut la crearea unui elixir ireal al vieţii. Dar doctorul Murnau procedase metodic şi ştiinţific, şi reuşise. Ca de obicei, se părea că tata avea dreptate şi că toate cărţile alea vechi nu erau nimic altceva decât nişte prostii.

— Ai focul curiozităţii în tine, a spus doctorul Murnau în timp ce eu terminam de aşezat ultimele vase în cutiile lor căptuşite cu catifea. Te interesează ştiinţele naturii?

— Nu sunt sigur, am răspuns eu. Cred că da.

— Ingolstadt are o universitate foarte bună, a spus doctorul. Suntem întotdeauna bucuroşi să avem studenţi entuziaşti care ne pot ajuta să progresăm în cunoştinţele noastre de chimie şi biologie. Poate că într-o zi te voi vedea acolo.

— Poate, am spus eu.

Mi-a întins mâna.

— Mult noroc, tinere Viktor.

— Vă mulţumesc, domnule, am răspuns.

*

Ziua era caldă şi frumoasă, iar tata anulase lecţiile de dimineaţă şi ne ordonase să ieşim afară şi să ne bucurăm de acea zi. Mama ne-a spus să nu ne îndepărtăm. Nu voiam să o îngrijorăm — deja avusese parte de destule probleme —, aşa că i-am promis că o să stăm tot timpul într-un loc unde să fim văzuţi din castel.

La câteva clipe după ce barca noastră a ieşit din doc, Konrad s-a uitat la Elisabeth şi Henri şi la mine şi a spus:

— Se pare că voi trei aţi avut o aventură.

Ne-am privit şi am izbucnit în râs.

— Ticăloşi norocoşi ce sunteţi! a exclamat Konrad. Spuneţi-mi totul!

Ne-am delectat povestindu-i lui Konrad pe rând despre aventurile noastre: vizita secretă în Biblioteca întunecată, cartea arsă a lui Agrippa şi misteriosul Alfabet al Magilor al lui Paracelsus. I-am spus de Julius Polidori şi de râsul său dresat, Krake.

— Nu inventaţi toate astea? ne-a întrerupt Konrad de câteva ori, uitându-se uimit de la Henri la Elisabeth, apoi la mine. Par produsul unei imaginaţii bogate!

— E totul adevărat! i-am spus eu râzând, iar apoi i-am vorbit despre escapada noastră nocturnă din Sturmwald, despre vederea de lup şi căţărarea noastră în cel mai înalt copac în timpul furtunii.

— Tu te-ai căţărat în copac? a întrebat-o el pe Elisabeth uluit.

— Da, a spus ea.

Konrad s-a uitat aspru la mine, şi apoi la Henri.

— Voi doi, pe bune, ce-aţi avut în cap? S-ar fi putut răni.

Ochii lui Elisabeth au sclipit.

— Sunt destul de capabilă să am grijă de mine, Konrad, te asigur, a replicat.

— A muşcat un zăgan de gât, am adăugat eu.

Faţa lui Konrad s-a schimonosit de repulsie.

— Ce-ai făcut?

— Nu trebuia să-i spui şi asta, a zis Elisabeth, încruntându-se la mine.

— Păi, a fost foarte impresionant, am spus eu, apărându-mă. Eu am fost foarte impresionat.

Konrad părea stupefiat, aşa că ne-am grăbit să-i povestim despre lupta cu cei trei zăgani şi cum Krake venise în ajutorul nostru.

— Nimeni n-ar fi putut inventa aşa ceva, a spus Konrad. Cred toată povestea, cuvânt cu cuvânt!

— Pare aproape ireal acum, a replicat Elisabeth.

Mi-a aruncat o privire scurtă, ciudată, iar eu m-am întrebat dacă îşi amintea cum ne uitasem unul la altul cu poftă, cu ochii noştri de lup. Sentimentele mele pentru ea din Sturmwald fuseseră atât de puternice încât acum mă făceau să roşesc, şi mi-am întors privirea ca să verific înclinarea velei principale.

— Oricum, a spus Elisabeth jovială, s-a terminat acum. Nu mai are rost să continuăm, căci genialul doctor Murnau a rezolvat problema.

M-am uitat atent la faţa lui Konrad în timp ce ea zicea asta şi, deodată, inima mi s-a încleştat în piept.

— Ce e? l-am întrebat eu încet.

— Mama nu ştie, a spus Konrad, şi nu trebuie să-i spuneţi. Tata nu crede că ar suporta.

— Ce? a întrebat Elisabeth alarmată. Ce-ar trebui ea să suporte?

— Nu e neapărat o vindecare, a răspuns Konrad.

— Dar uită-te la tine! a spus Henri. Eşti mai în formă ca niciodată!

— Doctorul Murnau a zis că boala ar putea reveni.

Am văzut ochii fratelui meu îndreptându-se către Elisabeth.

— A văzut cazuri în care s-a întors.

Henri a chicotit voios.

— Atunci, fără îndoială, tot ce-o să-ţi trebuiască o să fie o altă doză din faimosul elixir al doctorului Murnau.

— N-o să vrea să o administreze din nou un timp, a spus Konrad. O altă doză administrată prea curând ar putea fi fatală.

— Te gândeşti la ce e mai rău, a rostit Elisabeth hotărâtă, deşi părea palidă. A spus că boala ta ar putea reveni. Ar putea.

Konrad a zâmbit, dar era felul de zâmbet pe care un tată îl oferă copiilor ca să-i liniştească.

— Haideţi să ne întoarcem, am spus eu şi am împins cârma.

Catargul s-a întors, iar Konrad a ajustat trinca pentru noul curs.

— Tata ar trebui să-i spună mamei, a vorbit Elisabeth, părând enervată. Nu face bine că-i tăinuieşte asta.

— Te rog să nu spui nimic, a zis Konrad.

— Bineînţeles că poate suporta. E foarte puternică. Nu trebuie să o trateze ca pe un copil doar pentru că e femeie.

— Sunt de acord, am spus eu.

Konrad a oftat.

— O face din bunătate. Vrea să o cruţe de griji — cel mai probabil griji inutile.

Nu mai eram atât de încântat de doctorul Murnau. Un doctor vindecă oameni. Dacă un leac nu e sigur, atunci mai este un leac? Am tăcut o vreme, în timp ce barca aluneca pe apă. L-am privit pe Konrad şi am ştiut exact la ce se gândea.

— Dar eu cred, a spus el într-un final, că ar fi o idee bună să căutăm în continuare Elixirul Vieţii.

Elisabeth şi Henri l-au privit uluiţi. Dar eu nu eram surprins. Îl ştiam ca pe mine însumi, şi eu aş fi luat aceeaşi decizie.

— Pentru orice eventualitate, a adăugat Konrad.

— Bineînţeles, am căzut eu de acord.

Henri părea extrem de nemulţumit.

— Dar avem doar unul din cele trei ingrediente, şi ăla a fost destul de greu de obţinut.

— Henri a fost foarte îngrijorat cât timp ne aflam noi în copac, am remarcat eu sarcastic.

— N-aveţi idee cum a fost, a protestat el. Voi doi eraţi acolo sus cu ochii ăia ciudaţi ai voştri de lup, iar eu a trebuit să nu-mi pierd firea jos şi să mă asigur că nu sunteţi loviţi de fulger sau mâncaţi de vii de o felină sălbatică...

— Te-ai descurcat de minune oprind-o, că tot veni vorba, am spus eu sarcastic.

— Da, pentru tine a fost cel mai greu, a fost de acord Elisabeth, muşcându-şi buza să nu chicotească.

— Bine, haideţi, râdeţi de mine, a spus Henri. Ar trebui să fiţi recunoscători că cel puţin unul din noi este raţional.

— N-o să fie chiar aşa de rău, Henri, a spus Konrad, făcându-i cu ochiul. Acum, că mă simt bine, pot să vă ajut să găsiţi ultimele ingrediente.

*

A doua zi am dat peste Elisabeth şi Konrad în camera de muzică.

Sunetul pianului mă ademenise acolo. Ştiam după melodie că cea care cânta era Elisabeth. Uşa era întredeschisă. I-am privit, în tăcere şi neobservat. Konrad stătea aşezat lângă ea, întorcând paginile. În timp ce ea cânta, el i-a atins o şuviţă rebelă de păr şi i-a dat-o după ureche, şi şi-a întârziat mâna pe obrazul ei timp de trei, patru, cinci bătăi ale inimii mele zbuciumate. Se citea atâta tandreţe pe faţa lui.

Elisabeth a zâmbit, iar culoarea din obrajii ei s-a transformat într-un roşu aprins. A greşit câteva note, apoi şi-a ridicat mâinile de pe clape şi i-a spus ceva lui Konrad cu o voce şoptită pe care nu am auzit-o.

M-am retras câţiva paşi, mi-am adunat curajul şi am păşit pe coridor fluierând înainte să intru în cameră. M-am prefăcut că nu bag de seamă feţele lor surprinse şi stânjenite.

— Tata se duce în oraş mâine, am spus eu. Putem merge cu el să-l vizităm pe Polidori.

— Minunat, a exclamat Konrad. Abia aştept să-l întâlnesc pe individul ăsta — şi pe râsul lui.

— Tu nu poţi să vii, am spus eu.

Konrad a chicotit.

— De ce nu?

— Polidori nu ştie cine suntem, am explicat eu. Dar dacă ne vede pe amândoi, ar putea să bănuiască. Aproape toată lumea din Geneva ştie că Alphonse Frankenstein are băieţi gemeni. E neobişnuit.

Konrad a ridicat din umeri nepăsător.

— Şi ce dacă bănuieşte?

Am scuturat iritat din cap.

— Konrad, ai uitat? Tata a fost cel care l-a judecat. Cel care i-a interzis să mai practice vreodată alchimia! Dacă Polidori află cine suntem, n-o să mai vrea să aibă de-a face cu noi.

— Chiar şi-aşa, a spus fratele meu pe un ton gânditor, fără îndoială suntem în avantaj. Ştie că-l putem spune tatei dacă refuză să ne ajute.

— Ăsta-i un joc pe care nu cred că ar trebui să-l jucăm, am spus eu.

— Viktor are dreptate, a intervenit Elisabeth şi m-am uitat la ea mulţumit. Nu putem să riscăm, Konrad. Trebuie să ne păstrăm secrete identităţile.

Konrad a pufnit, şi părea atât de dezamăgit încât aproape că mi-a părut rău de el.

— E pentru binele tău, nerodule, a spus Elisabeth, mult prea afectuoasă pentru gustul meu.

— Da, înţeleg acum, a spus el. Tu eşti cel cu mintea limpede, Viktor. Îţi mulţumesc.

N-am spus nimic. Nu puteam să-i accept mulţumirile cu inima împăcată, căci aveam un alt motiv, unul egoist, să-l împiedic să meargă la Polidori. Căutarea Elixirului Vieţii fusese ideea mea. Eu eram la conducere şi voiam ca lucrurile să rămână aşa. Eu voiam să fiu cel care strălucea. Dacă fratele meu păşea în laboratorul lui Polidori, mă temeam că vom fi recunoscuţi, da... dar mă temeam şi mai mult că avea să preia el

conducerea în aventura noastră. Cu şarmul lui natural şi cu inteligenţa sa calmă şi atentă, s-ar fi putut întâmpla într-o clipită. Şi nu puteam suporta asta.

— Bine, atunci, am spus eu. O să procedăm ca până acum. L-am bătut pe umăr entuziasmat. Nu-ţi face griji. Or să fie destule peripeţii şi pentru tine.

*

Se iubesc.

Nu mă simţisem niciodată atât de ridicol — sau atât de trădat. Konrad şi cu mine nu avuseserăm niciodată secrete unul faţă de celălalt, însă pe ăsta îl ţinuse cu lăcomie. De cât timp? mă întrebam eu. De ce nu-mi spusese?

Şi cum de nu observasem, când ştiam atât de des exact ceea ce gândea?

Era ca şi cum, deodată, devenise un străin.

Iar eu un străin pentru mine însumi.

Toată viaţa mea dorisem diverse lucruri: să fiu cel mai deştept, cel mai rapid şi cel mai puternic. Visasem la faimă şi bogăţie.

Dar uitându-mă în acea clipă la chipul lui Elisabeth, am ştiut deodată că îmi doream ceva şi mai mult.

A trebuit să-i văd împreună ca să-mi înţeleg cum trebuie propriile sentimente. Nici măcar un fulger nu putea să fie mai subit. Privindu-l pe Konrad atingând-o, era ca şi cum m-aş fi văzut pe mine atingând-o.

În Sturmwald încercasem să-mi ignor sentimentele, spunându-mi că erau doar efectele poţiunii.

Sunt îndrăgostit de Elisabeth.

CAPITOLUL OPT

GNATHOSTOMATA

— Mă întrebam ce s-a întâmplat cu dumneavoastră, a spus Polidori în dimineaţa următoare, în timp ce ne conducea în atelierul său. Cum se simte fratele vostru?

— Se simte mult mai bine, am spus eu.

Dar eu mă simţeam groaznic. Durase o eternitate să adorm, gândurile mele revenind iar şi iar la Konrad şi Elisabeth la pian. Konrad atingând-o uşor. Roşeaţa din obrajii ei. Când m-am târât din pat în zori, mă simţeam în mod categoric distrus.

— Ei, astea sunt nişte veşti excelente, a spus Polidori. Şi-a întors scaunul cu rotile şi a zâmbit. Atunci, doriţi să renunţaţi la proiectul ăsta?

Privirea lui era calmă, răbdătoare, dar Krake părea să mă privească foarte atent.

— Nu, a spus Elisabeth. Dorim foarte mult să continuăm.

— Sunteţi siguri? a întrebat Polidori.

Am încuviinţat din cap.

— Doctorul a spus că boala ar putea reveni.

— Înţeleg. Îmi pare foarte rău să aud asta.

— Aţi primit lichenul, să înţeleg, a spus Henri.

— Într-adevăr. în aceeaşi dimineaţă, înainte de răsărit.

— Este suficient? a întrebat Elisabeth îngrijorată.

— Este mai mult decât suficient. În ceea ce priveşte cel de-al doilea ingredient, traducerea s-a dovedit al naibii de grea. Dar aseară am desluşit-o. Veniţi!

Ne-a condus încă o dată către ascensor pe coridorul urât mirositor. Krake a fost din nou nevoit să aştepte la uşă.

— Krake e foarte deştept, am spus eu. Cum a reuşit să ne găsească în Sturmwald?

Polidori a început să ne coboare către pivniţă.

— Tinere domn, nu ştii că în multe mitologii râsul este cunoscut drept Păstrătorul Secretelor Pădurii?

Mi s-a făcut pielea de găină. Într-un colţ al minţii mele persista întrebarea dacă abilităţile surprinzătoare ale lui Krake puteau fi explicate doar prin simpla inteligenţă animală.

— Chiar aşa? am spus eu. Păstrătorul Secretelor Pădurii?

— Desigur. Există povestiri din vremurile medievale cum un râs putea săpa o groapă, urina în ea, o acoperea cu pământ — iar în câteva zile acolo lua naştere o nestemată. Mai exact, un granat. Alţii mai credeau că râsul era capabil să ajute în clarviziune şi prezicere. Alchimistul s-a întors către mine, zâmbind răutăcios. Dar toate astea sunt prostii, tinere domn.

— Ah, am spus eu, uşurat şi dezamăgit totodată.

— Krake este doar foarte bine dresat. Recunosc că în frageda sa pruncie l-am hrănit cu plante şi uleiuri care sunt recunoscute în a ajuta capacităţile mentale ale oamenilor. Aşa că el poate fi mai inteligent decât majoritatea specimenelor din neamul său, dar în ceea ce priveşte găsirea dumneavoastră în Sturmwald, am ştiut că veţi fi acolo în timpul lunii pline, aşa că i-am dat drumul lui Krake în acea noapte şi i-am spus să vă găsească.

— Incredibil, a spus Elisabeth. Înţelege ce-i spuneţi!

— Păi, să spunem că simţul mirosului unui râs este foarte ascuţit. V-a găsit după miros.

— Ne-a salvat de nişte zăgani, a spus Henri.

Polidori s-a uitat la noi surprins.

— În acelaşi copac cu lichenul?

— Aveau un cuib acolo, a spus Elisabeth. Trei păsări.

Ne-a privit îngrijorat.

— Tânără domniţă şi domni, îmi pare rău că misiunea dumneavoastră a fost atât de complicată. Zăganii sunt nişte creaturi fioroase.

— Ei, ne-am descurcat, a spus Henri degajat.

— Nici nu mă îndoiam de asta, a replicat Polidori. Am ajuns.

După ce a aprins lumânările din laborator, Polidori ne-a condus către o masă pe care se aflau cărţi şi condeie şi călimări cu cerneală. Acolo, am înţeles eu, era locul unde îşi făcea traducerea. A luat o bucată de pergament, privind prin ochelari cu ochii mijiţi.

— Ce limbă e asta? am întrebat eu, uitându-mă peste umărul său.

Polidori a lăsat hârtia în jos, zâmbind uşor.

— E scrisul meu. Dar aveţi dreptate. Este ilizibil, uneori chiar şi pentru mine. Uitaţi traducerea. Are o introducere lungă — nu vă temeţi, n-am s-o citesc —, apoi lucrul în sine pe care trebuie să-l obţineţi. A ridicat privirea. O *gnathostomata*.

— Ce Dumnezeu e aia? a întrebat Elisabeth.

— *Gnathostomata*, am mormăit eu, cotrobăind furios prin sertarele minţii mele şi încercând să-mi aduc aminte ce învăţasem. E din greacă? Ha! Gnathos este „falcă”. Stoma, „gură”. E un grup de animale — vertebrate cu fălci, nu?

Am furişat o privire către Elisabeth, sperând să văd admiraţie în ochii ei, şi n-am fost dezamăgit.

Polidori a încuviinţat din cap.

— Foarte bine. Aţi avut un profesor bun. Cine vă este dascăl?

Ochii mei i-au evitat privirea.

— Aaa, un bătrân înţelept angajat de către părinţii noştri.

— O creatură cu fălci, a spus Henri neliniştit. E destul de vag.

— Într-adevăr, dar, vedeţi voi, textul devine mai precis. Creatura pe care trebuie s-o căutaţi este cea mai bătrână din neamul său. Este o creatură acvatică. *Coelacantul*. Aţi auzit de el?

Eu auzisem, şi inima mi s-a strâns.

— Atunci misiunea noastră s-a încheiat, am şoptit eu. Suntem terminaţi.

— De ce? a întrebat Elisabeth, întorcându-se alarmată către mine. De ce spui asta, Viktor?

Am râs dezamăgit.

— Ah, asta e o lecţie pe care ai pierdut-o.

— Creatura a dispărut, a spus Henri, căci şi el luase parte la lecţia tatei şi văzuse gravura unui specimen fosilizat.

Coelacantul înotase alături de înfricoşătoarele reptile, cu milioane de ani în urmă, dar nu mai fusese văzut în viaţă de secole.

— Cu siguranţă trebuie să fie undeva..., a început Elisabeth plină de speranţă.

— Poţi să cauţi în toată lumea, am spus eu. Nu poate fi găsit.

Ne riscaserăm vieţile pe înălţimile din Sturmwald să obţinem lichenul lunar. Cât de nemilos ne erau speranţele năruite.

— Disperi prea repede, tinere domn, a spus Polidori.

— Cum aşa? am spus eu. Există un ingredient alternativ?

— Nu, a spus alchimistul. Dar *coelacantul* nu a dispărut. Este un *taxon* de tip Lazăr.

Acel termen nu însemna nimic pentru mine, şi m-am uitat uluit la Henri, apoi la Elisabeth. Spre surprinderea mea, Elisabeth zâmbea.

— Viktor, a spus ea, cunoştinţele tale despre Biblie sunt foarte slabe. Lazăr a fost bărbatul înviat din morţi de către Hristos.

— Da, a spus Polidori, „Efectul Lazăr” este termenul folosit de oamenii de ştiinţă pentru speciile despre care se credea că erau dispărute. Dar când colo, ce să vezi, una este găsită în Indiile de Est, alta în largul coastelor Africii.

— Trebuie să călătorim atât de departe? am spus eu descurajat, dar gândindu-mă deja cum să realizăm o astfel de călătorie.

— Lacul Geneva e suficient, a spus Polidori.

— Vorbiţi serios? am întrebat eu.

— Vă spun adevărul, a răspuns. Cunosc un pescar care a văzut unul.

— Aveţi încredere în individul ăsta? a întrebat Henri.

Polidori a încuviinţat din cap.

— Şi am să vă arăt de ce.

Şi-a împins iute scaunul către un dulap mare. L-a deschis şi a scos cu ambele mâini o cutie prelungă din sticlă. Înăuntru se afla un peşte de un albastru surprinzător, lung de şaizeci de centimetri, cu multe aripioare.

Inima mi-a tresărit şi l-am auzit pe Henri icnind, căci era exact precum cel din gravura pe care ne-o arătase tata.

— De ce nu ne-aţi spus că aveaţi deja unul? am exclamat eu.

— Pentru că e inutil, mi-a spus Polidori, destul de tăios încât să mă simt dojenit. E mort de doi ani. S-a uscat. A lovit uşor pergamentul din poală. Ceea ce ne trebuie de la această creatură este uleiul respingător pe care-l elimină când este în viaţă. Din cauza lui, carnea peştelui nu poate fi mâncată. Pescarii n-au ce face cu el. Dar uleiurile din capul peştelui conţin substanţe nutritive şi miraculoase care sunt necesare pentru elixir.

— Trăiesc în lacul nostru! a ţipat Elisabeth, uitându-se la mine fericită şi apucându-mi mâinile.

— Mi s-a spus că pot creşte până la doi metri în lungime, a zis Polidori. Creaturi puternice. Al meu este mic. Un copil. Şi unde sunt copii, sunt şi adulţi care să-i procreeze.

— Atunci să mergem imediat, a spus Elisabeth, şi să închiriem un vas de pescuit cu plasa!

— N-o să fie atât de uşor, a replicat Polidori pe un ton grav. Când am vorbit cu pescarul, mi-a zis că ăsta a fost singurul din neamul său văzut în ultimii cincizeci de ani. De obicei, nu sunt prinşi în plase. Trăiesc în adâncuri. Iubesc frigul. Şi întunericul. Puteţi arunca plasa timp de luni întregi, chiar ani, fără să prindeţi unul.

— Atunci o să coborâm mai adânc, a spus Elisabeth cu o determinare de fier. Oriunde trăieşte peştele ăsta, noi o să-l găsim.

— Nu putem să-l trimitem pe Krake să ne aducă unul? a întrebat Henri, râzând uşor.

— Există clopote scufundătoare care pot coborî la adâncimi mari, am spus eu, gândind cu voce tare.

— S-ar putea să nu fie nevoie de aşa ceva, a spus Polidori.

Ne-am uitat cu toţii la el întrebător.

— Peştii ăştia se tem aşa de tare de lumina zilei încât nici fundul lacului nu este suficient de întunecat pentru ei. Mi s-a spus că există crăpături înguste care duc către peşteri subterane unde se refugiază.

— Dar să găsim peşterile astea sub apă..., a început Henri încruntat.

— Ar fi aproape imposibil, l-am întrerupt eu. Doar dacă există o altă intrare la suprafaţa pământului.

— Întocmai, a spus Polidori. Munţii care înconjoară marele nostru lac sunt împânziţi de caverne ce duc în adâncuri.

— Cunoaşteţi pe cineva care a făcut o astfel de coborâre? a întrebat Elisabeth.

— Într-adevăr, cunosc, a spus Polidori. Dar e mort.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? a întrebat Henri agitat.

— A făcut prea multe călătorii în adâncuri, a spus Polidori. A fost un explorator, un cartograf. S-a oprit şi s-a uitat la mine. Dar cred că văduva lui încă mai trăieşte în apropierea Genevei.

— Atunci trebuie să-i facem o vizită, am spus eu.

Polidori ne-a condus înapoi la suprafaţă şi, în timp ce ne pregăteam să părăsim prăvălia, m-a chemat înapoi.

— Tinere domn, o vorbă dacă se poate.

Elisabeth şi Henri m-au aşteptat afară pe alee.

— Sunt conştient de faptul că astea sunt nişte sarcini grele, a spus Polidori prietenos. Şi ştiu că ajutorul meu este limitat. Dar am ceva care ar putea, să zicem, să vă lumineze coborârea în subteran.

— Mulţumesc foarte mult, am spus eu, curios să aflu despre ce era vorba.

— Dumneata ai reuşit să obţii vederea de lup, nu?

— Da.

— Nu mă îndoiam. Părea să se uite adânc în sufletul meu, şi simţeam că era încântat de ce vedea. Şi presupun, a continuat el, că pe lângă Agrippa şi Paracelsus, e posibil să ai la dispoziţie şi alte cărţi de natură practică.

M-am uitat la el, întrebându-mă dacă avea să le ceară.

— Dacă da, a spus el, ai putea consulta cărţile lui Eisenstein. Asta dacă vrei să-ţi încerci încă o dată abilităţile.

*

Din nou în Biblioteca întunecată la ore târzii.

Încercasem să adorm, dar de fiecare dată când închideam ochii o vedeam pe Elisabeth şi îmi imaginam că eu o atingeam, nu Konrad. O mângâiam pe obraz, apoi mă aplecam să-i sărut gura voluptuoasă... şi n-am mai putut suporta, aşa că m-am ridicat iute din pat, în încercarea de a-mi distrage mintea — şi bucuros că aveam ceva de făcut.

Am petrecut aproape o oră căutând printre volumele prăfuite, până când l-am găsit pe cel potrivit, unul subţire, verde, doar cu iniţiala E, de culoare roşie, inscripţionată pe cotor.

Ludvidicus Eisenstein.

Spre marea mea uşurare, textul era scris în engleză. Am început să întorc paginile subţiri ca borangicul, nu prea sigur de ceea ce căutam. Am trecut cu ochii peste titlurile de capitole, surprins de cât de banale erau:

Testarea minereurilor
Proprietăţile coloranţilor
Temperaturile ideale de ardere
a obiectelor de ceramici
Prepararea salpetrului
Clipitul dragostei

Ochii mei au zăbovit pe acea ultimă pagină, citind pe sărite lista de ingrediente. Dar m-am forţat să continui, iar în scurt timp am ajuns la o pagină care începea cu:

Prepararea focului fără flacără.

Am citit. Asta trebuia să fie ceea ce voise Polidori să găsesc. O sursă de lumină în întuneric ce nu putea fi stinsă. Mă alesese pe mine. Simţea că aveam o aptitudine specială, că puteam crea substanţa aia de unul singur.

Imaginează-ţi privirea de pe chipul lui Konrad când o s-o vadă.

Imaginează-ţi admiraţia lui Elisabeth.

Mi-am strecurat cartea sub veşmânt, m-am întors în camera mea şi am dormit

adânc.

*

Sunt un hoţ.

În acea după-amiază, Elisabeth i-a lăsat lui Konrad un mesaj secret — iar eu l-am furat.

Treceam pe lângă bibliotecă din pură întâmplare, iar prin geamul din uşă am văzut-o cum a pus o bucată de hârtie împăturită în vasul oriental. Exact când s-a întors să privească în jur pe furiş, am trecut repede dincolo de geam. Am alergat pe hol, am dat colţul şi am aşteptat până când am auzit-o ieşind şi închizând uşa după ea. Apoi paşii i s-au stins.

M-am întors în bibliotecă. Am găsit biletul pe fundul vasului.

Nu era pentru mine, dar l-am luat şi l-am băgat în buzunar.

Nu l-am citit imediat, căci aveam remuşcări.

Dar în timp ce mă schimbam pentru cină, curiozitatea şi gelozia m-au învins. Am desfăcut hârtia.

Pe ea scria: *Vrei să ne întâlnim la miezul nopţii în bibliotecă?*

Mai târziu, stăteam întins în pat fără să pot să adorm. Clopotele bisericii au bătut de ora unsprezece. Nu ştiam ce trebuia să fac.

Mint.

Ştiu exact ce trebuie să fac.

*

I-am văzut silueta întunecată lângă geam, uitându-se spre lac. Nu avea nicio lumânare cu ea, iar luna şi stelele erau acoperite de nori, aşa că încăperea era cufundată în întuneric.

Am simţit în sânge aceeaşi dorinţă animalică pe care o simţisem în Sturmwald, când eram amândoi lupi.

M-am apropiat de ea. Fiecare din noi era doar o umbră pentru celălalt. Nici nu-i vedeam ochii. I-am simţit mâna caldă şi inima mea a luat-o la goană.

— Am avut un vis aseară, a spus ea, despre noaptea nunţii noastre.

Am chicotit precum Konrad, ca să-mi ascund şocul. Deja se gândeau la căsătorie? Cât timp fusesem atât de caraghios de orb?

— Spune-mi, am şoptit eu, şi am mângâiat-o pe păr.

Îl văzusem pe Konrad făcând asta, aşa că puteam să o fac şi eu. Când eram copii, atinsesem de multe ori părul lui Elisabeth, de cele mai multe ori trăgând de el. Dar asta era prima dată când îl mângâiam. Părul ei de culoarea chihlimbarului era atât de moale — însă atât de des şi ondulat. Avea caracter şi încăpăţânare — o completare perfectă a personalităţii ei.

— Câţi ani aveam? am îndrăznit să întreb, sperând că vocea mea nu era atât de diferită de cea a lui Konrad.

Nu trebuia să mă îngrijorez. Îl voia şi îl aşteptase pe Konrad, aşa că pe el îl avea în faţa ei. Nici nu mă simţeam eu însumi. În întuneric, puteam să fiu oricine doream.

— Nu cu mult mai mult decât acum, a şoptit Elisabeth. Poate douăzeci de ani.

Am roşit în întuneric, gândindu-mă la noaptea nunţii noastre şi la plăcerea care avea să vină odată cu ea. Dar apoi gândurile mi s-au întunecat, căci nu avea să fie nunta mea. Ar fi trebuit să fiu fericit să mi-l imaginez pe Konrad, viu şi vindecat pe deplin de boala sa. Dar gândul că el s-ar căsători cu Elisabeth era îngrozitor pentru mine. Iar următoarele ei cuvinte doar mi-au sporit suferinţa.

— N-am mai simţit niciodată atâta fericire ca în acel vis, a spus ea. Totul era atât de limpede. Interiorul capelei. Lumina care pătrundea prin vitralii. Rochia mea. Aş putea descrie fiecare detaliu — dar nu te îngrijora. Ştiu că te-aş plictisi de moarte.

Viktor era cavalerul tău de onoare, iar mama şi tata erau acolo, şi Henri, şi Ernest, şi micul Wilhelm. Am văzut totul, la fel de însufleţit ca un tablou, şi am simţit totul, de parcă aş fi trăit-o cu adevărat. Dar mai era ceva.

Acum, părea îngrijorată. I-am simţit cealaltă mână atingând-o pe a mea, şi era rece.

— Când stăteam amândoi în faţa altarului, înainte să fim legaţi pe vecie, bucuria mea a fost otrăvită de un teribil sentiment de frică. Şi am auzit o voce...

Cuvintele ei s-au stins.

— E-n regulă, am şoptit eu. Dacă te supără, nu vorbi despre asta.

— Era o voce cât se poate de perfidă, una pe care nu o mai auzisem, şi spunea: Voi fi cu voi în noaptea nunţii.

Am tremurat la auzul cuvintelor, atât de ameninţătoare erau.

Şi-a pus capul pe pieptul meu.

— Eşti atât de sănătos acum. Nu cred că te vei mai îmbolnăvi vreodată. Trebuie să trăieşti. M-ar ucide dacă...

— Şşş! Nu te gândi la asta. Dar, am adăugat eu îndrăzneţ, simte-te liberă să te gândeşti la noaptea nunţii noastre.

— Konrad! a şoptit ea surprinsă.

Am ştiut că riscam, dar nu-i mai puteam rezista. I-am cuprins bărbia în mână şi i-am ridicat faţa către mine. În întuneric, buzele noastre s-au întâlnit, parcă din instinct. O lumină ardea în spatele ochilor mei. M-am cutremurat de pasiune şi am fost cu atât mai surprins de ardoarea cu care buzele ei se mişcau peste ale mele.

Mai făcuse asta.

Ea şi Konrad mai făcuseră asta.

Chiar dacă furam pasiunea altcuiva, am vrut mai mult — dar apoi gelozia furioasă m-a biruit şi Elisabeth s-a tras înapoi icnind.

— Ce-i? am şoptit eu, dar ştiam ce făcusem.

— M-ai muşcat! a spus ea.

— Am fost... prea înflăcărat. Elisabeth, îmi pare rău. S-a crăpat pielea?

Ştiam răspunsul şi la întrebarea asta, căci simţeam un vag gust metalic de sânge în gură. Şi cât de neplăcut era, eu m-am bucurat de gustul lui delicios. Aveam sângele ei în mine. Sângele iubitei mele.

— Uite, ia batista mea, am spus eu răguşit.

Degetele ei mi-au atins faţa, cercetătoare, şi am făcut un pas în spate.

— Konrad? a întrebat ea, de parcă nu era cu totul sigură.

— Cine altcineva? am spus eu, încercând să par uşor enervat. Dar ar trebuie să ne despărţim. încă mă simt sleit.

— Da, bineînţeles, odihneşte-te. Eu o să mai rămân aici puţin, ca să nu ne vadă vreun servitor împreună.

I-am strâns mâna pentru ultima oară şi am plecat iute din bibliotecă, grăbindu-mă pe coridorul slab luminat către camera mea.

*

În dimineaţa următoare, la micul dejun, am stat vizavi de Konrad, şi tocmai începusem să mănânc, când Elisabeth a intrat în încăpere.

— Cred că ai pierdut asta, Viktor, a spus ea nonşalantă.

În timp ce trecea pe lângă scaunul meu, mi-a aruncat batista în poală. Pe ea era o pată de sânge.

Iar lângă pată, monograma mea: *V.F.*

Ce idiot fusesem.

Ştia.

Nu s-a uitat în ochii mei pe întreaga durată a mesei.

Dar n-am regretat nici măcar o secundă faptul că i-am furat sărutul ăla.

CAPITOLUL NOUĂ

FURI

După masa de prânz, henri şi cu mine am plecat călare către Cologny, sătucul de lângă Geneva unde locuia văduva cartografului.

Mă simţeam foarte uşurat să fiu departe de château — departe de Konrad şi Elisabeth. Nu credeam că ea îi spusese lui Konrad de înşelăciunea mea de la miezul nopţii. Fără îndoială, el se purtase absolut normal cu mine toată dimineaţa — doar dacă era un actor mai bun decât îl credeam. Dacă mi-ar fi făcut mie aşa ceva, aş fi fost plin de mânie.

Ziua era însorită, dar rece, şi era foarte plăcut să fiu călare pe calul meu, mergând agale pe drum, cu Henri lângă mine. În dreapta noastră lacul sclipea, forfotind de ambarcaţiuni cu pânze care duceau mărfuri şi pasageri din şi către Geneva.

— De unde îţi vine ţie inspiraţia pentru poezii? l-am întrebat pe Henri.

El s-a uitat la mine.

— Nu ţi-ai arătat niciodată interesul pentru poeziile mele până acum.

— Sunt curios. De unde-ţi vine?

A privit în depărtare, încruntându-se.

— Lucruri mărunte, de obicei. O perspectivă. Un sentiment. O dorinţă. Se luptă să fie descrisă, să fie surprinsă.

Nu duceam lipsă de sentimente, şi de obicei nu-mi era greu să le exprim — nu celor mai apropiaţi. Şi atunci, cum de-au putut adevăratele mele sentimente pentru Elisabeth să stea atâta timp într-o stare latentă? Oare pentru că fusese crescută ca sora mea şi prin urmare îmi înăbuşisem orice sentiment romantic pe care îl aveam pentru ea? Dar ea nu era sora mea. Nu-mi era nici măcar verişoară primară, ci o rudă îndepărtată. Aşa că de ce nu-mi lăsasem sentimentele pentru ea să înflorească? Fratele meu nu-şi făcuse atâtea probleme.

M-am întors către Henri.

— Şi poţi să scrii despre orice?

— Despre orice îmi pasă.

— Dragoste?

A râs.

— Dragoste!

Am ridicat din umeri.

— Era doar un exemplu. Da, cuvinte şi fraze care să descrie dragostea. Care... ăăă... ar impresiona o tânără domniţă.

Henri a oftat.

— Doamne Dumnezeule. Nu te-ai îndrăgostit şi tu de ea, nu?

— Nu ştiu ce vrei să spui!

— Nu ştii să minţi deloc, Viktor. Domnişoara Elisabeth Lavenza, poate?

— Ea? în niciun caz. O fată frumoasă, fără îndoială, dar... Am pufnit. Ce limbă ascuţită are. Ar obosi orice bărbat în zece minute. Mai degrabă aş asculta un câine lătrând decât pe ea.

— Chiar aşa? a spus Henri, fără să pară deloc convins.

— Ce-ai vrut să spui prin „nu te-ai îndrăgostit şi tu de ea?”

— E minunată, a recunoscut Henri. E imposibil s-o cunoşti şi să n-o iubeşti. De mult îl suspectez şi pe Konrad.

Am clătinat din cap. Toţi din jurul meu erau îndrăgostiţi — iar eu n-aveam habar! Cât de imbecil puteam să fiu!

— Nu i-ai vorbit niciodată despre sentimentele tale? am întrebat eu, cuprins din

nou de gelozie.

— Mă gândisem adeseori că ei doi aveau atâtea în comun, cu dragostea lor pentru literatură. Când au colaborat la piesa noastră, au petrecut mult timp împreună, schimbând cuvinte şi râsete, murdărindu-se pe degete şi pe mâini de cerneală.

— Nu, a spus Henri. Şi sper că-mi vei păstra secretul. Nu m-ar vrea niciodată. Nu-mi fac iluzii. În preajma ei mă simt ca un fluture plăpând. Tot ce pot să fac e să-i evit flacăra.

— Tu chiar ai stofa de poet, Henri, am spus eu plin de admiraţie. N-ai vrea să...

— Ce?

— Să mâzgăleşti câteva rânduri pentru mine?

S-a uitat la mine bănuitor.

— Vrei să-ţi mâzgălesc declaraţii de dragoste?

— Doar câteva lucruri mărunte. Eşti un geniu, Henri, am spus eu, devenind tot mai entuziast, şi nimeni nu are talentul tău la cuvinte. Doar cinci cuvinte de-ale tale ar opri apusul soarelui.

S-a încruntat.

— Nu-i rău, să ştii, a spus gânditor. Poate ceva gen „Frumuseţea ta ar opri şi soarele să apună”.

— Ha! Vezi? am strigat eu. Tu ai talentul! Eu n-aş fi putut face asta niciodată.

— Aproape că ai reuşit, a spus el.

— Nu, tu ai fost, prietene! Ştiam că n-ai să mă dezamăgeşti! Eşti un geniu!

— Mă flatezi, a spus el. Şi n-aş putea spune că nu-mi place.

— Îl faci pe Shakespeare de ruşine. Încă două sau trei fleacuri de-astea şi o să-ţi rămân îndatorat pe vecie. Ştiu cât de uşor îţi vin ţie pe limbă lucrurile astea. Nu te deranjează, nu?

— O să văd ce pot face, a spus el, ezitând uşor.

— Eşti un prieten adevărat, Henri. Îţi mulţumesc.

Ajunseserăm în sat deja, şi mă uitam după căsuţa văduvei, descrisă de către Polidori.

— E oare cea de-acolo? a întrebat Henri, arătând cu degetul.

Era o casă într-adevăr sărăcăcioasă, înconjurată de o curte jalnică, cu găini, capre şi un porc. Am descălecat şi am legat caii.

— Nu uita de planul nostru, i-am spus eu lui Henri.

Ne îmbrăcaserăm elegant, căci doream să părem cât mai credibili cu putinţă.

— Am ciocănit la uşa căsuţei. Dinăuntru s-a auzit un câine lătrând; un bebeluş a scâncit. Uşa s-a deschis şi o femeie trupeşă, cu o faţă încruntată, a umplut aproape întreg cadrul.

— Vă pot ajuta?

— Doamna Temerlin, presupun, am spus eu.

— Nu mai sunt, a răspuns ea, pufnind. Acum sunt doamna Trottier.

Henri a consultat agenda pe care o adusese ca recuzită.

— A, da, văd însemnarea aici. Iertaţi-mă. Dar aţi fost odată soţia răposatului Marcel Temerlin, nu-i aşa?

— Am fost, a spus ea precaută.

Eu şi Henri ne-am uitat unul la altul şi am zâmbit.

— Păi, astea sunt nişte veşti minunate, am spus eu. Am înţeles că răposatul dumneavoastră soţ a fost un cartograf talentat.

— Cine v-a trimis? a întrebat ea.

Eu şi Henri căzuserăm deja de acord să nu pomenim numele lui Polidori.

— Suntem din partea arhivelor oraşului, doamnă, am spus eu, jucându-mi rolul. Magistraţii au cerut un studiu geografic complet al republicii şi au trimis emisari ca noi să adune orice material de folos istoric sau practic.

Văzând-o ezitând, am scos punga cu bani şi am făcut-o să zornăie îmbietor.

— Suntem autorizaţi să plătim o sumă bună pe orice material care ni se pare

folositor.

— Sunt într-un cufăr în hambar, a spus ea. Am fost cât pe ce să le ard când a murit, atât de înnebunită de durere eram.

— Trebuie să fi fost o pierdere îngrozitoare, am spus eu.

— M-a lăsat cu trei copilaşi...

— Greutăţile trebuie să fi fost...

— Aş fi vrut să-l sugrum cu mâna mea. S-a întors şi a strigat: Ilse, ai grijă de copil!

Ne-a condus prin curte către hambar. După mirosul dinăuntru, avea nevoie de o curăţenie zdravănă. Aproape de fundul hambarului, sub podul pentru fân, ne-a arătat un mic cufăr jerpelit. A deschis capacul. Înăuntru erau câteva caiete de notiţe mucegăite.

Henri şi cu mine ne-am prefăcut că răsfoim rapid printre ele, murmurând nişte remarci vagi unul către celălalt.

— Cred că aceste materiale vor fi de mare interes pentru arhive, am zis eu.

— Într-adevăr, a spus Henri.

— Întotdeauna făcea tot soiul de lucruri prosteşti pentru vrăjitorul ăla Polidori, a spus femeia pe un ton sumbru.

— Nu cred că îl cunoaştem, a spus Henri cu un aer nevinovat.

— Îl punea să caute prin peşteri minereuri şi mucegaiuri. Pe urmă bărbatului meu i-a intrat în cap că sub munţi erau diamante sau aur sau amândouă. Ne-a privit cu ochii mijiţi. Nu sunteţi în cârdăşie cu Polidori ăsta, nu?

— Vai de mine, nu, a spus Henri. Interesul nostru este doar pentru arhive.

Pentru o clipă, încruntarea i-a dispărut şi s-a uitat la mine şi la Henri cu îngrijorare maternă.

— N-aveţi niciun plan în cap, nu? Să exploraţi?

— Suntem doar nişte simpli mesageri, doamnă, am zis eu şi, ca să-i evit privirea, am început să număr monedele de argint din punga cu bani. Am dori să luăm toate aceste hărţi, dacă sunteţi de acord.

— Sunt ale dumneavoastră.

S-a uitat la monede în timp ce i le puneam în mână. Nu-mi plăcea sărăcia casei sale şi i-am dat mai mult decât trebuia.

— Sunteţi foarte darnic, tinere domn, a spus ea, încă reţinută. Eu doar sper că nu aveţi cine ştie ce idei nebuneşti, ca răposatul meu bărbat. Peşterile alea ucid. Asta-i tot ce fac.

— Vă mulţumim, doamnă, am spus eu. Vă mulţumim foarte mult.

Am pus caietele în desagile prinse de şa şi ea ne-a urmărit cu privirea din uşa căsuţei sale în timp ce noi ne îndepărtam călare.

N-am vorbit preţ de câteva minute. Henri părea neliniştit.

— Crezi că Polidori a fost cel care l-a trimis la moarte? a întrebat el.

— E mult prea dramatic. Se pare că de fapt a făcut câteva treburi pentru Polidori, iar apoi şi-a început propriile aventuri.

— Ideea e că peşterile sunt periculoase, a spus Henri.

— Dar noi nu vom explora. Noi îi vom folosi harta doar ca să ajungem la iazuri. Ştim exact ce căutăm. O să găsim peştele şi pe urmă o să ne întoarcem.

Am dat pinteni calului şi ne-am îndreptat spre casă.

*

— Ce ziceţi despre asta de-aici? a întrebat Konrad.

Elisabeth, Henri şi cu mine eram în camera lui, după cină, şi petrecuserăm ultimele două ore pe podea, cercetând cu atenţie caietele cu notiţe îngălbenite şi hărţile lui Temerlin la lumina sfeşnicelor. Temerlin fusese un bărbat plin de energie. Părea că lăsase foarte puţine peşteri, poteci, fisuri sau crevase neexplorate.

Konrad desfăcuse o hartă mare, aflată într-unul dintre caiete. Ne-am apropiat de ea lumânările.

Era o minunăţie, aproape înspăimântătoare, căci arăta ca mâzgălelile complicate ale unui nebun foarte metodic. Un singur pasaj se despărţea repede în altele, iar în timp ce majoritatea cotiturilor şi ramificaţiilor erau foarte limpezi, uneori, liniile de cerneală dispăreau în neant la fel ca rătăcirile unei minţi bolnave.

— Presupun că alea sunt tunele pe care nu le-a explorat niciodată până la capăt, a spus Henri, atingând liniile care piereau fantomatic.

— Deschizătura de aici, a spus Konrad, e la baza colinelor, către nord-est, nu departe de noi. Nu acolo ne-a spus Polidori că ar fi intrarea?

Am încuviinţat din cap, şi pentru o clipă am tăcut cu toţii, în timp ce ochii noştri urmăreau acele drumuri subterane fără sfârşit, uimiţi de vastul labirint ascuns înlăuntrul munţilor noştri.

— Direcţia generală a tunelelor pare să fie către nord-vest, către malurile lacului, a spus Elisabeth entuziasmată.

— Uitaţi aici, am strigat eu. Un iaz!

Bazinul era marcat vizibil cu linii ondulate de cerneală albastră. Un peşte era schiţat printre ele.

— Am găsit harta! a exclamat Elisabeth.

— Să sperăm că e într-adevăr o hartă, a spus Konrad, şi nu o aiureală inventată.

M-am uitat către Elisabeth, sperând să considere remarca asta drept un semn de laşitate.

— Nu veni dacă ai dubii, am zis eu.

Am răsfoit printre notiţele mâzgălite din caietul care conţinea harta.

— Se pare că a făcut o relatare detaliată a acestei explorări. N-o să fie greu să ne planificăm ruta.

— Iar apoi o să întocmim o listă cu echipamentul de care avem nevoie, a spus Konrad.

— Deja am început eu s-o fac.

Mă simţeam foarte mulţumit de mine. Trebuia să fiu vigilent dacă doream să păstrez controlul asupra acestei expediţii. Am scos un carneţel mic din buzunar.

Konrad a râs.

— De unde ştiai de ce-o să avem nevoie, când abia am descoperit ruta?

Am zâmbit.

— Coborâm adânc în subteran să prindem un peşte. Echipamentul nostru este evident. Avem nevoie de felinare, apă şi mâncare, să ne păstrăm forţele. Cu siguranţă vor fi găuri şi crevase. O să avem nevoie de frânghii bune. Echipament de escaladare.

— Echipament de escaladare! a exclamat Henri.

— S-ar putea să fie prăpăstii periculoase, a spus Konrad chibzuit.

— Cretă să marcăm ruta, ca să ne putem întoarce, am spus eu.

— Foarte înţelept, a spus Elisabeth. Sau un ghem de sfoară ca Tezeu în labirintul Minotaurului?

— Sfoara se rupe, am spus eu.

— Creta poate fi ştearsă, a replicat Konrad.

— Presupui că e cineva acolo jos, am zis eu, care ne vrea răul.

— Viktor, nu glumi, a spus Elisabeth. M-ai făcut să mă înfior.

— Şi pe mine, a spus Henri.

— Nu glumesc, am spus eu. O să avem nevoie, de asemenea, de undiţe şi de tot echipamentul de pescuit. Şi de arme.

— Arme? a întrebat Konrad. Să prindem un peşte?

— Poate. Dar peştele s-ar putea să nu fie singurul lucru pe care o să-l întâlnim în adâncuri. Am fost o dată luaţi prin surprindere în Sturmwald, şi nu vreau să mai fiu surprins din nou.

*

Curând după aceea, i-am spus noapte bună lui Konrad. Henri s-a dus într-o direcţie, către dormitorul său, iar Elisabeth şi cu mine ne-am îndreptat în alta. Am păşit împreună tăcuţi de-a lungul coridorului. Practic, mă ignorase toată ziua, şi nu mai puteam suporta.

— Nu i-ai spus lui Konrad despre întâlnirea noastră nocturnă, am şoptit eu.

— N-a fost o întâlnire, a răspuns Elisabeth ţâfnoasă. A fost o înşelătorie. Şi ar trebui să fii recunoscător că nu i-am spus nimic despre comportamentul tău ruşinos. Te-ai purtat ca un ticălos, dar chiar şi-aşa, nu vreau să stric dragostea frăţească dintre voi doi.

Preţ de o clipă, am simţit un strop de remuşcare, dar cel puţin acum ochii ei erau aţintiţi asupra alor mei — frumoşii ei ochi căprui. Nu înţelegeam de ce, dar faţa şi cuvintele ei mânioase mă atrăgeau şi mai mult.

— Şi sper că nu vei spune nici tu nimic, a adăugat ea.

— Bineînţeles că nu, am spus eu. Cu o senzaţie de exaltare, mi-am dat seama că împărtăşeam un secret. Poate că nu i-ai spus pentru că ţi-a plăcut sărutul nostru, am rostit eu cu îndrăzneală.

Ochii ei s-au îngustat.

— Ai luat ceva ce nu-ţi aparţinea, Viktor.

S-a întors să plece, dar am apucat-o de mână.

— Îmi pare rău, am spus. Eu doar... nu m-am putut abţine.

S-a oprit, tot cu spatele la mine.

— Nu mă mai înţeleg, am continuat, greoi. Sentimentul ăsta pe care-l nutresc pentru tine...

Când s-a întors cu faţa spre mine, chipul ei era blând.

— Viktor, a spus, nu trebuie să te îndrăgosteşti de mine. Îl iubesc pe Konrad.

— De cât timp? am întrebat eu.

— Nu ştiu, a răspuns ea gânditoare. De o jumătate de an. Poate mai mult.

— De ce Konrad şi nu eu? am izbucnit, şi în clipa următoare m-am simţit ca un idiot.

A ridicat sprâncenele uimită.

Am murmurat:

— Suntem la fel, până la urmă.

A râs uşor.

— Nu sunteţi la fel.

— Aseară n-ai putut să-ţi dai seama cine eram!

— Poate la înfăţişare, în beznă totală. Dar firile voastre sunt foarte diferite.

— Cum aşa? am întrebat, nerăbdător să aflu cum mă vedea.

A oftat.

— Tu eşti nesăbuit şi încăpăţânat şi arogant.

— Nu întotdeauna, am replicat, mai umil acum. Cu siguranţă nu.

Vocea i se îmblânzise.

— Nu. Nu întotdeauna. Dar există în tine o patimă care mă sperie.

— Am crezut că femeile caută patimă, am spus eu. Cred că am citit asta într-un roman.

S-a apropiat şi mi-a luat ambele mâini.

— Viktor, o să am întotdeauna pentru tine cea mai profundă iubire...

— Frăţească. Da, ştiu, am rostit cu amărăciune. Nu sunt interesat de astfel de iubire.

— Ei bine, eu sunt, a spus ea. Şi ar trebui să fii şi tu. E un lucru preţios.

Am pufnit.

— Te rog, nu mă insulta.

A scuturat din cap, părând sincer rănită.

Am continuat, furios:

— Şi dacă nu pot avea toată dragostea ta, atunci nu vreau nimic din ea.

— Eu nu-ţi pot controla voinţa, Viktor, a spus ea, şi am văzut o fărâmă de furie de felină sălbatică în ea. Doar tu poţi face asta. Şi mă întreb uneori dacă ai disciplina necesară pentru a o face.

— Stai, nu pleca, am spus.

Însă de data asta nu s-a oprit, şi m-a lăsat singur pe coridor, sub privirile aspre ale portretelor strămoşilor mei — cu excepţia unuia.

— Tu de ce zâmbeşti, fericitule Hans Frankenstein? am mormăit şi m-am îndreptat încet către dormitorul meu.

*

Să cântăresc atât, şi nu mai mult. Să macin ingredientele într-o pulbere fină. Să găsesc cea mai fierbinte parte a flăcării. Să urmăresc pulberea cum se lichefiază şi îşi schimbă culoarea. Să urmăresc materia cum se transformă.

Mirosurile nocive mi-au mărit concentrarea, iar minutele şi orele se evaporau, atât de absorbit eram de munca mea. Nu avusesem niciodată o astfel de concentrare la învăţat.

Era o evadare bine-venită. Acolo jos, în laboratorul-temniţă de sub hangarul bărcilor, puteam să o scot pe Elisabeth din gândurile mele. Petrecusem mare parte din ultimele două zile acolo, urmând instrucţiunile lui Eisenstein pentru a crea focul fără flacără. Fiind atât de aproape de succes, deja simţeam emoţia reuşitei.

Am auzit paşii abia când erau aproape de uşa mea. M-am întors îngrozit. Nu puteam face nimic să-mi ascund munca. Vase de amestecat şi vase care fierbeau şi tot felul de alte aparate acopereau masa. Iar eu, în cămaşa cu mânecile suflecate şi cu fruntea plină de funingine — probabil că arătam pe jumătate nebun.

Konrad a păşit înăuntru, ţinându-se de nas.

— Ce naiba e mirosul ăsta drăcesc?

Am răsuflat uşurat.

— Ah... Credeam că e tata.

— Ai noroc că el şi mama încă sunt plecaţi.

— Se simte mirosul din casă? am întrebat eu alarmat.

— Nu. Mi-a ajuns la nas doar când eram pe doc. Konrad s-a apropiat. Deci aici te-ai ascuns în ultimele zile. Ce pui la cale?

— Ceva care să ne ajute când o să explorăm peşterile.

Dorisem să surprind pe toată lumea, iar acum că uşurarea dispăruse, am simţit atât iritare, cât şi dezamăgire.

— Toate astea sunt cu... urină? a întrebat Konrad, uitându-se la cele câteva găleţi de pe podea.

— Da.

— Am înţeles. A ta?

— Păi, nu toată, bineînţeles, am răspuns eu. Cea mai multă e de la cai.

— Foarte mărinimos din partea lor să ţi-o dea.

S-a uitat la mine şi a zâmbit. I-am zâmbit şi eu. Apoi, el a început să râdă iar eu nu m-am putut abţine şi-am făcut la fel. Era un râs nepăsător, incontrolabil şi, în timp ce mă bucuram de el, mi-a adus aminte de cât de puţin râsesem Konrad şi cu mine în luna precedentă. Dar asta — asta era distracţie aşa cum aveam noi de obicei.

M-am dus lângă el şi l-am îmbrăţişat strâns.

— Mă crezi nebun? l-am întrebat.

S-a şters la ochi.

— Nu încă. Spune-mi ce faci.

— Păi, am spus eu, mai întâi a trebuit să fierb urina până când a devenit o pastă.

Bineînţeles.

Şi-a pus mâinile la spate şi privea masa de parcă era un profesor plin de sine. Era greu să nu izbucnesc din nou în râs.

— Iar următorul pas a fost să trec pasta în stare gazoasă...

— Stare gazoasă! Excelent! a spus el. Apropo, îmi place ce-ai făcut cu recipientele astea de sticlă întortocheate.

— Mă ajută să trec gazul prin apă ca să creez... Ei, nu vreau să-ţi spun încă. Dar o să fii uimit.

— Fără îndoială. De unde ai învăţat toate astea?

— Eisenstein, am spus eu, arătând către cartea verde de pe masă.

— Şi asta e din Biblioteca întunecată, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap.

— Să sperăm că tata nu verifică rafturile. Cum poţi să suporţi mirosul?

— Nu-l mai simt.

— Haide. Ai nevoie de aer proaspăt, frăţioare. Henri şi cu mine vrem să mergem cu barca pe lac. Ţi se solicită prezenţa.

Privindu-l cum îmi zâmbea, m-am simţit vinovat. Îi furasem sărutul de la Elisabeth. Nutrisem gelozie şi gânduri negre. Eram într-adevăr un ticălos.

— Imediat, am promis eu. Aproape am terminat. Pregăteşte barca şi vin şi eu într-o jumătate de oră.

*

— Dar e suficient de întremat? a întrebat mama îngrijorată a doua zi la prânz.

Tocmai le spuseserăm părinţilor despre planul nostru de a merge călare pe coline. Tata s-a uitat la Konrad, care-şi mânca plin de entuziasm cârnatul şi cartofii Rosti.

— Uită-te la el, Caroline. Este sănătos tun. Nu văd de ce n-ar trebui să iasă la iarbă verde mâine.

Konrad arăta cu adevărat bine. Îşi recăpătase aproape toată greutatea pierdută şi faţa nu-i mai era trasă.

— N-o să facem nimic obositor, am spus eu, turnându-mi nişte cidru. Vrem doar să pescuim puţin, să hoinărim pe dealuri şi să avem un picnic tihnit.

— Şi o să fie ultima zi a lui Henri cu noi, le-a reamintit Konrad, căci domnul Clerval se întorsese din călătoria sa. Petrecerea noastră de rămas-bun.

— Iar dacă se simte prea obosit, Konrad se poate tolăni pe o pătură ca un sultan, a spus Elisabeth, iar noi o să-l hrănim cu struguri şi să-i facem vânt cu evantaiul.

— Prea bine, a oftat mama, atâta timp cât îmi promiteţi să vă înapoiaţi înainte de apus. Henri, tu eşti singurul cu scaun la cap. Las în sarcina ta întoarcerea în siguranţă a tuturor.

— Vă dau cuvântul meu, doamnă Frankenstein, a spus Henri.

— Mulţumesc, mamă, a spus Konrad. Iar acum, ca să-mi dovedesc condiţia fizică, o să-l zdrobesc pe Viktor la scrimă.

— Nu fi atât de sigur, am spus eu.

*

— Lovit! a spus Konrad.

— Punctul tău, am spus eu gâfâind, în timp ce ne retrăgeam în poziţiile de start.

De data asta nu era o partidă formală de scrimă, ci eram doar noi doi în sala armelor. Konrad dorise o singură partidă — prima după boala sa —, ca să vadă în ce formă era. Şi, blestemat să fie, conducea! Trei lovituri faţă de cele două ale mele.

— *En garde!* am spus eu, pregătindu-mi floreta.

— *Allez!* a răspuns Konrad şi am început să ne dăm târcoale.

Eu eram în atac, şi îl priveam ca un şoim, ştiind că mai aveam nevoie de trei puncte dacă voiam să câştig.

— Eşti foarte bun, Viktor, a spus Konrad.

— Fără partenerul meu obişnuit, mi-am ieşit din mână, am răspuns eu.

Mi-am adus aminte de ultimul nostru meci. Victoria mea împotriva lui fusese într-adevăr o minciună, căci atunci era bolnav.

— Trebuie să-ţi spun ceva, a spus Konrad. M-am simţit vinovat că am ţinut secret atâta timp. Noi doi n-ar trebui să avem secrete.

— Care-i secretul tău?

Mă bucuram că faţa îmi era ascunsă.

— Sunt îndrăgostit de Elisabeth.

— Da?

Am lăsat floreta în jos, ca şi cum aş fi fost surprins, apoi m-am avântat.

A parat slab şi s-a lăsat descoperit loviturii mele. L-am nimerit în burtă.

— Bravo, a spus el, retrăgându-se.

Eram la egalitate acum.

— Ai ştiut? a întrebat el în timp ce ne dădeam în spate şi ne pregăteam să reîncepem lupta.

— Aveam o mică bănuială, am spus eu precaut. Şi îţi împărtăşeşte sentimentele?

— Pe deplin.

Cuvintele astea două m-au înjunghiat mai puternic decât orice floretă.

— Dar cum... Când s-a întâmplat?

Eu încă nu-mi dădeam seama cum putusem să fiu atât de neştiutor.

— Duminicile, când o duc la liturghie.

Am dat din cap. Avuseseră suficient timp singuri, de-a lungul ariilor.

Am vrut să-l rănesc cu următorul comentariu.

— Dar e ciudat, nu crezi? A crescut cu noi ca o soră...

— Dar nu e sora noastră, doar o verişoară îndepărtată.

— Într-adevăr, dar nu ţi se pare puţin cam... de prost gust?

Ne-am privit prudenţi, cu floretele pregătite.

— Chiar deloc, a spus el. *En garde!*

— Mă întreb ce-or să zică mama şi tata despre asta, am spus eu gânditor.

— Ah, cred că mama ştie exact ce simţim Elisabeth şi cu mine.

— I-ai spus ei... şi nu miel am exclamat eu, sincer rănit.

S-a avântat şi am parat iute.

— Şi-a dat seama, a spus Konrad. N-a trebuit să-i destăinui nimic. Şi a fost foarte fericită. A spus că asta fusese de mult timp dorinţa ei şi a tatei, ca Elisabeth să fie într-o zi mireasa unuia dintre noi doi şi să facă parte pentru totdeauna din familia noastră.

— Vrei să te însori la şaisprezece ani? am exclamat eu.

— Când o să fim mai mari, bineînţeles.

— Din câte am auzit, am spus eu, pasiunile din tinereţe sunt trecătoare. S-ar putea să simţiţi amândoi altceva peste câţiva ani.

— Ascultă-te ce zici... cel care n-a fost niciodată îndrăgostit!

— De unde ştii? am spus eu rece.

Lamele noastre s-au izbit, iar înainte ca el să se retragă, i-am lovit vesta.

— Lovit! am spus eu.

— Eşti înflăcărat, a spus el. Bravo.

Ne-am îndepărtat încă o dată unul de celălalt, gâfâind.

— Deci, ai fost îndrăgostit? a vrut Konrad să ştie. De cine? Spune tot!

— Asta e treaba mea.

— Noi doi n-avem secrete.

— Tu ţi-ai păstrat secretul, am spus eu. Şi chiar destul timp.

— Poate câteva luni, nu mai mult.

Nu asta îmi spusese Elisabeth, dar am tăcut. Nu eram chiar atât de nechibzuit, nu încă.

— Unul dintre noi, am şoptit eu.

— Ce?

— Ai spus că dorinţa mamei era ca Elisabeth să se căsătorească cu unul dintre noi. Nu-i aşa?

— Da. De ce?

— Deci nu a avut o preferinţă anume?

Konrad şi-a coborât garda pentru o clipă, dar a fost destul de rapid să pareze când m-am avântat.

— Şi dacă, am gâfâit eu, tu şi cu mine am iubi aceeaşi persoană? Ce-ar fi dacă şi eu o iubesc pe Elisabeth?

Ne dădeam târcoale prudenţi.

— Dar n-o iubeşti.

— Presupune că o iubesc.

A dat din umeri.

— Ar fi o dezamăgire pentru tine. Pentru că mă iubeşte pe mine.

Dintr-un acces de mânie, m-am avântat neîndemânatic. Mi-a dat lama într-o parte şi m-a lovit.

— Un punct, a spus el. Suntem la egalitate. *En garde!*

— *Allez!* am spus eu. Eşti atât de sigur că te poate iubi doar pe tine? Eşti cu atât mai bun ca mine?

— Viktor, n-am spus asta.

— Dar o gândeşti.

— De ce eşti aşa de furios?

— Pentru că lumea întotdeauna te iubeşte pe tine mai mult, am răspuns. Tu eşti... o persoană mai fermecătoare. Fără îndoială şi mai amabilă.

A râs.

— N-am gândit niciodată asta.

Ne puneam la încercare, înainte şi înapoi.

— Tu n-o iubeşti pe Elisabeth cu adevărat, nu? a spus el.

— Nu, am minţit eu.

Konrad s-a avântat şi a înscris punctul învingător, exact în inima mea.

A oftat şi şi-a ridicat masca.

— E o uşurare. O partidă pe cinste. Dar tot nu sunt în formă. Trebuie să facem asta mai des.

Fratele meu ţinuse un secret faţă de mine, iar acum eu ţineam unul faţă de el.

Elisabeth va fi a mea.

CAPITOLUL ZECE

COBORÂREA

— Cineva ar trebui să rămână în spate cu caii, a spus Konrad.

În ciuda faptului că harta lui Temerlin era minuţios întocmită, ne luase cam o jumătate de oră să găsim intrarea peşterii din dealuri. Era o crăpătură de mărimea unui om, într-o formaţiune stâncoasă, ascunsă parţial în spatele unor tufişuri. Am descălecat cu toţii şi am început să descărcăm echipamentele din desagi.

— Caii se pot descurca şi singuri, a spus Elisabeth. O să-i priponim, iar ei or să pască. Am văzut un pârâu într-acolo, unde se pot adăpa.

— Cred că tu ar trebui să rămâi cu caii, a spus Konrad.

Am zâmbit în sinea mea, ştiind ce avea să urmeze.

— N-am de gând să fac asta! a spus ea indignată. Viktor ştie cât de capabilă sunt.

— Pot garanta asta de o sută de ori, am intervenit eu.

— N-am spus că n-ai fi..., a început Konrad.

— Atunci, te rog să nu mă insulţi sugerând că n-ar trebui să vin. Rămâi tu cu caii, dacă pofteşti.

— Am să rămân eu cu ei, a spus Henri, privind cu groază în ochi spre deschizătura peşterii. Am ceva probleme cu claustrofobia.

M-am uitat la Henri.

— Nu ştiam că suferi şi de aşa ceva.

— O, da, a spus el. Destul de rău. În combinaţie cu frica mea de înălţime şi cu excesul general de imaginaţie, creează un veritabil taifun de spaimă.

— Un mod de exprimare foarte frumos, a remarcat Elisabeth, umplându-şi desaga.

— Mulţumesc, i-a zis Henri. În orice caz, o să aveţi nevoie de cineva aici în caz că vă rătăciţi şi trebuie să fiţi salvaţi. Mi-am adus câteva cărţi de citit.

— O idee excelentă, am spus eu, bătându-l pe umăr. Cât aştepţi, poţi să scrii şi nişte poezii.

— Desigur, a spus el, verificându-şi ceasul de buzunar. Acum e ora nouă dimineaţa. Pentru a ajunge la château înainte de asfinţit, va trebui să vă întoarceţi nu mai târziu de şase.

— Nouă ore, am spus. Mai mult decât suficient pentru o hoinăreală şi puţin pescuit, nu-i aşa, Konrad?

— Să nu fii surprins dacă ne întoarcem înainte de prânz, Henri, a spus el, punându-şi desaga pe umeri.

— Aveţi grijă, a zis Henri când mi-am prins teaca.

Doar gândul că aveam sabia la brâu mă făcea să mă simt puternic, de neînvins.

— Konrad, ai ceasul la tine? a întrebat Henri.

— Desigur, a spus el, dând din cap spre mine. Amândoi avem.

Am trecut prin crăpătură şi, imediat după acel pas făcut, vara s-a evaporat. Piatra emana o răcoare străveche. Făcusem bine că ne îmbrăcasem gros. Peştera era mare şi, în mod evident, deloc străină oamenilor. Aproape de intrare, împrăştiate prin jur, se aflau nişte rămăşiţe ale unor focuri de tabără, iar pe pereţii de piatră se vedeau scrijelite nume şi desene. În aer plutea şi un miros de urină şi de fecale de animale.

— Ţi-e cumva grea desaga? a întrebat-o Konrad pe Elisabeth.

— Mă descurc, a spus ea.

A mea era în mod evident mai grea decât mi-ar fi plăcut. Afară, când eu şi Konrad împărţiserăm echipamentul, ne asiguraserăm că desagile noastre erau cele mai grele.

Fără să spună ceva, Elisabeth şi-a pus-o jos pe a ei şi şi-a scos fusta. Pe dedesubt purta o pereche de pantaloni.

M-a surprins uitându-mă lung la ea.

— Doar nu te gândeai că o să merg prin peşteră îmbrăcată în rochie, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. E foarte logic, am spus eu, sperând că nu-mi putea vedea roşeaţa din obraji.

Konrad a aprins felinarele.

— Aşteaptă, am spus. S-ar putea să nu fie nevoie de ele.

Aşteptasem mult timp acest moment. Am scos din rucsac un recipient de sticlă sigilat. Interiorul nu conţinea nici ulei, şi nici fitil, ci doar un bulgăre de materie albă de mărimea unui pumn.

— Ce e aia? a întrebat Elisabeth.

— Priviţi, am spus eu, focul fără flacără!

Am deschis un orificiu din laterala recipientului şi, numaidecât, materia albă a început să lumineze cu o culoare verde, slab la început, apoi crescând în intensitate, aruncând o strălucire fantomatică prin peşteră.

Elisabeth a icnit, apropiindu-se.

— Cum face asta? Nu arde.

— Şi nici nu oferă căldură. Are nevoie doar de puţin oxigen pentru a lumina.

Am închis orificiul, dar bulgărele continua, totuşi, să arunce o rază de lumină verde.

— Cum ai făcut asta? a întrebat ea. E ceva miraculos!

— Polidori mi-a spus unde să găsesc reţeta.

— Devii un alchimist desăvârşit, Viktor, a spus ea, însă nu eram sigur dacă remarca ei era măgulitoare pe de-a-ntregul. Lumina asta e tulburătoare.

— Ba chiar deloc, am replicat eu. E doar unul dintre elementele pământului. Fosfor.

— Foarte impresionant, a spus Konrad. Dar eu cred că, pentru explorat, felinarele noastre sunt mai bune.

Mândria mă împingea să protestez, dar ştiam că avea dreptate. Flăcările felinarului erau mult mai luminoase.

— Nici nu voiam să-l folosim tot timpul, am minţit eu. Îl am aici doar în caz că felinarele noastre cedează... sau se udă.

Am pus recipientul înapoi în carcasa lui protectoare.

Cu toate cele trei felinare aprinse, i-am condus către fundul peşterii, având în mână harta lui Temerlin. Acolo se aflau trei tunele.

— Ăsta e al nostru, am spus, arătând din cap spre cel din mijloc.

Folosindu-se de o bucată de cretă albă, Elisabeth a marcat bine colţul, iar noi am pornit pe drumul uşor înclinat. Am aruncat o privire scurtă în spate, spre raza de lumină naturală care venea dinspre gura peşterii, apoi mi-am mijit ochii în faţă, spre lumina felinarului.

Aveam noroc. Tunelele ar fi putut să fie de pământ, dar erau din piatră, cu tavane înalte, şi noi trei puteam merge unul lângă altul — cel puţin pentru moment.

După zece minute, pasajul s-a deschis.

— Uite şi a doua peşteră!

Tavanul era mai coborât aici şi, imediat ce am intrat, ne-am oprit. Am aruncat o privire asupra hărţii.

— Gaura era exact unde trebuia să se afle — în mijlocul podelei, ca un zâmbet diform.

Ne-am ghemuit aproape de margine. Un cui de escaladă era înfipt în pământ.

— O fi al lui Temerlin? a întrebat Elisabeth.

— Trebuie să fie al lui, am spus eu, apucându-l bine şi încercându-i rezistenţa. E încă solid.

— Crezi că a murit aici? a întrebat ea.

Trebuie să recunosc că mi s-a făcut pielea de găină.

— Dacă e aşa, n-ar trebui, totuşi, să fie aici şi frânghia sa? am întrebat eu, ceea ce am crezut că era suficient de înţelept.

— A murit în altă parte, a zis Konrad liniştit. Altminteri n-am avea harta lui.

— Ai dreptate, a spus Elisabeth uşurată.

Konrad a scos din desaga lui un ciocan şi un alt cui de escaladă.

— Mai bine să-l folosim pe-al nostru, nu crezi? m-a întrebat el.

— Desigur.

Am pregătit frânghia — aceeaşi funie înnodată pe care o folosiserăm în Sturmwald. Conform notiţelor lui Temerlin, adâncimea găurii era de douăzeci de metri, cu mult mai mult decât înălţimea copacului cu zăgani.

L-am lăsat pe Konrad să-şi înfigă cuiul în piatră, apoi am înfipt şi eu un al doilea cui în apropiere, pentru o asigurare în plus. Citisem despre escaladări — biblioteca tatei chiar avea cărţi despre absolut orice —, şi acum am trecut frânghia prin ambele cuie, iar apoi i-am făcut un nod care avea să se strângă şi mai mult sub apăsarea greutăţii.

— N-ar trebui să treci capătul încă o dată? a întrebat Konrad, uitându-se cu atenţie.

Enervat, mi-am ridicat privirea.

— Faci nodul alpin, nu? a întrebat el.

— Evident, i-am răspuns.

În mod cert, citise şi el aceeaşi carte. Nu eram foarte surprins, însă iritat da, deoarece îmi pierdusem concentrarea şi a trebuit să desfac nodul şi să-l fac din nou.

— Ăsta e, a spus Konrad.

— Ştiu că ăsta e.

Am legat un felinar la capătul funiei şi l-am coborât cu grijă. Repede, am numărat lungimea şi, la fel cum spusese şi Temerlin, felinarul a ajuns jos după douăzeci de metri.

Eu am coborât primul, nod cu nod, îndepărtându-mă de lumina unui felinar şi apropiindu-mă de următorul. M-am oprit ca să arunc o privire prin jur. Nu coboram într-un puţ îngust, ci într-o uriaşă catedrală de piatră. În lumina felinarului am zărit nişte pereţi dintr-o piatră umedă şi strălucitoare, zimţaţi, sculptaţi în coloane şi firide adânci, ca nişte capele secrete. în anumite locuri, ciuperci verzi străluceau precum bronzul pătat de vreme.

Când am ajuns jos, mi-am dat seama că mă aflam pe un piedestal înalt, alcătuit din pietre aşezate în trepte uriaşe, care duceau către podeaua cavernei.

Mi-am dus mâinile la gură şi am strigat:

— Teafăr şi nevătămat!

Numaidecât, strigătul mi s-a amplificat şi a reverberat în pereţii ciudaţi, transformându-se în ceva de nerecunoscut şi un pic înspăimântător.

Am dezlegat felinarul din frânghie, iar Konrad a ridicat-o înapoi, ca să poată coborî echipamentul. După aceea, Elisabeth a ajuns şi ea jos, iar apoi fratele meu.

Am aruncat o ultimă privire frânghiei, singura noastră cale de ieşire. Iar apoi am început să coborâm treptele uriaşe. Fiecare dintre ele era înaltă cam de un metru, şi, clătinându-ne din cauza desagilor grele, am coborât cu grijă.

— Este o minune a naturii, a spus Elisabeth uimită, ridicându-şi felinarul şi privind înjur.

Am observat că tremura.

Înainte să pot spune ceva, Konrad a întrebat-o:

— Ţi-e suficient de cald?

— Da, mulţumesc, a răspuns ea.

Aerul devenise mult mai rece.

— Am face mai bine să ne mişcăm, am spus eu, şi am consultat încă o dată harta. Drumul nostru e pe-aici.

Elisabeth marca drumul cu cretă. Tunelul în care ne aflam era mai îngust, şi acum trebuia să mergem în şir, cu capetele aplecate. La fiecare intersecţie, mă opream să mă uit la hartă, iar Elisabeth însemna cu cretă alegerea noastră.

Ne-am continuat drumul mergând încet, deoarece podeaua era deseori denivelată, şi uneori cobora brusc cu treizeci, patruzeci de centimetri. În acelaşi timp, mi-era teamă să nu ratăm vreo cotitură. Intersecţiile erau, în mare parte, evidente, însă alteori, noile culoare erau doar nişte fante în piatră, uşor de ratat în întuneric. Harta lui Temerlin nu era constantă în dimensiuni, aşa că eram deseori surprins de cât de repede ajungeam la anumite intersecţii — sau cât de mult ne lua să ajungem la altele.

— Cât e ceasul? am întrebat.

— Zece şi jumătate, a spus Konrad, spre uimirea mea.

Trecuse deja o oră şi jumătate! Ne-am oprit să bem puţină apă din ploşti şi să mâncăm ceva, însă nu puteam spune că mi-era tare foame.

— La ce adâncime credeţi că suntem? a întrebat Elisabeth.

— E imposibil de apreciat, i-a răspuns Konrad.

Ne-am pornit din nou, mergând mereu în jos. Începeam să simt greutatea desagii mele, şi am regretat că aduseserăm atât de mult echipament. În orice caz, Konrad nu s-a plâns deloc, aşa că n-am făcut-o nici eu. Mi-am ţinut ochii aţintiţi asupra peretelui din dreapta al tunelului, deoarece următoarea cotitură acolo avea să fie.

— Vrei să preiau eu conducerea? a întrebat Konrad încet.

— Nu, acum m-am obişnuit, i-am răspuns tăios.

Cotitura mea a apărut în cele din urmă şi, împreună cu ea, sunetul apei curgătoare.

— Excelent, am spus. Temerlin pomeneşte de asta. Un pârâu care curge dintr-un perete.

Cu fiecare pas, sunetul apei creştea — şi devenea tot mai evident că nu era doar un pârâu. În lumina felinarelor noastre străluceau rotocoale de ceaţă. Iar apoi, deodată, tunelul s-a lărgit, iar într-o parte am văzut o cascadă.

— E o cascadă adevărată! a exclamat Konrad.

Văzând-o, inima mi-a tresăltat de bucurie — era minunat să văd o asemenea energie vitală în locul ăsta mort şi stâncos. În acelaşi timp, eram şi uşurat, deoarece asta însemna că harta era adevărată şi nu ne dusese într-un loc greşit.

— Probabil că e apă din topirea gheţarilor, a remarcat Elisabeth. A fost destul de cald în ultima vreme, în pofida anotimpului. Dar... cum facem să ajungem dincolo?

Cascada în sine nu ne bloca drumul — însă abisul în care cădea o făcea. M-am apropiat de margine şi am privit în jos. Lumina felinarului nu ajungea foarte departe, şi mă întrebam cât de adânc era hăul. De dedesubt se auzea un vag muget. De cealaltă parte a acestui abis, tunelul nostru continua.

Am înghiţit nodul din gât şi am murmurat:

— Temerlin a scris că nu e mai mare decât o mică săritură.

— Asta e mai mult decât o mică săritură, a spus Konrad.

Am găsit locul în caietul de notiţe.

— „O săritură mică, *viguroasă*.”

— Probabil că el era foarte viguros, a zis Elisabeth.

— Nu e o distanţă chiar atât de mare, am spus. Un metru şi jumătate?

— Aproape doi, a zis Konrad.

— Nu te apropia atât de tare, i-a spus Elisabeth, apucându-l de braţ când el s-a aplecat să se uite peste margine. Piatra e udă. Ar putea fi lunecoasă.

— Ar fi trebuit să mă gândesc să aduc o scândură, am murmurat.

— N-aveai cum să ştii asta din notiţele lui Temerlin, a spus Elisabeth cu blândeţe în glas.

— Totuşi, a zis fratele meu, dacă ne-ai fi împărtăşit şi nouă asta, am fi putut fi mai bine echipaţi.

Ne-am uitat unul la celălalt pentru o clipă, fără să spunem nimic.

— Avem de ales, a continuat el apoi. Putem să ne întoarcem să luăm ceva în genul unei punţi... sau sărim.

Am tăcut cu toţii. Îmi dădeam seama că nimănui nu-i plăcea ideea de a ne întoarce, în special mie. Petrecuserăm deja mai bine de două ore sub pământ. Dacă ne întorceam, nu mai puteam spera să încheiem expediţia în acea zi.

— Sărim! a spus Elisabeth.

Konrad a privit-o surprins.

— Eşti sigură?

— Sunt o săritoare bună, a spus ea.

Era destul de adevărat. Crescuse cu noi şi urmărise şi fusese urmărită în jocuri interminabile.

— Dacă poate să muşte un zăgan, atunci fără îndoială poate să şi sară, am spus eu.

— Avem ceva funie uşoară, a spus Konrad. O să folosim un cârlig de ancorare, şi o să legăm fiecare săritor... pentru orice eventualitate.

Am vârât cuiul adânc în podeaua tunelului şi am legat de el o bucată zdravănă din frânghie. Am înnodat celălalt capăt într-un fel de ham pe care fiecare dintre noi avea să-l poarte pe durata săriturii.

Eu aveam să sar primul. Mi-am lăsat jos desaga, mi-am strâns hamul la subsuori şi m-am dat înapoi. Mi-am luat elan. M-am asigurat că mă înalţ înainte să ajung pe margine, şi am plutit deasupra crevasei, clipind des prin jetul cascadei. Am văzut podeaua tunelului apropiindu-se şi am ştiut că reuşisem. Am aterizat pe partea cealaltă, patinând puţin.

— Excelent! a strigat Konrad.

— Am aterizat chiar departe de margine, am spus când mi-am scos hamul.

L-am înfăşurat şi l-am aruncat înapoi. Konrad mi-a aruncat la rându-i un felinar, pe care l-am reaprins, pentru ca următorii săritori să poată vedea mai bine locul de aterizare.

Elisabeth era pregătită acum. Şi-a luat avânt. Când a sărit, mi-am ţinut respiraţia, deoarece arcul descris de ea în aer părea să fie prea strâns. Konrad, am văzut, privea intens, cu mâinile în jurul funiei, pregătit să strângă. Ochii lui Elisabeth erau fixaţi asupra mea cu o concentrare feroce. A aterizat exact pe marginea tunelului.

— Ha! Am reuşit! a zis ea cu satisfacţie în glas.

Dar în clipa următoare, piciorul i-a alunecat în spate, pe piatra umedă.

— Elisabeth! a strigat Konrad.

Ea s-a rostogolit în jos, către abis. Într-o clipă, aveam ambele mâini în jurul braţului ei, trăgând-o înspre mine cu toată puterea. Am căzut pe podea, cu ea deasupra mea. Pentru câteva clipe, ea a rămas acolo gâfâind, respirându-mi fierbinte în ureche. Am ţinut-o şi mai strâns. Nu voiam să-i dau drumul.

— Mulţumesc, Viktor, a spus ea, ridicându-se şi frecându-şi genunchii zdreliţi. Părea mai mult furioasă decât recunoscătoare. Mi-ai salvat viaţa.

— Atunci, poate că ai să mă ierţi, i-am şoptit.

— Eşti bine? a strigat Konrad.

— Da, deşi a fost cât pe ce, a spus Elisabeth.

Konrad a aruncat înspre noi restul echipamentului înainte să sară la rându-i. Aterizarea sa a decurs normal, şi abia atunci, în vreme ce el îşi scotea hamul, Elisabeth a izbucnit în lacrimi. Konrad a cuprins-o în braţe.

S-a uitat la mine peste umărul ei şi a spus:

— N-ar fi trebuit s-o aducem. E prea mult. Am fost necugetaţi şi egoişti.

Elisabeth s-a smuls din îmbrăţişarea lui, iar ochii umezi îi erau acum strălucitori.

— Pur şi simplu m-am speriat, şi am plâns — da, probabil că lacrimile le curg mai uşor tinerelor femei decât bărbaţilor —, dar acum am terminat şi sunt pregătită s-

o pornesc mai departe. S-a şters la ochi. Încotro acum? a întrebat ea cu o voce calmă.

Şi ne-am continuat drumul.

*

Am mers înainte. Am coborât mai adânc. Ceasul îmi spunea că amiaza era pe-aproape.

Tunelul nostru se îngusta treptat şi a trebuit să mergem în şir indian, trăgând desagile după noi. Simţeam o nouă înţelegere pentru Henri. Înainte nu mă deranja-seră niciodată spaţiile mici, însă labirintul ăsta de şobolani ameninţa să-mi taie respiraţia.

— A pomenit cumva Temerlin de asta? a întrebat Konrad în urma mea.

— Nimic. Poate că era prea ocupat să-şi şteargă praful din ochi.

— Eşti sigur că suntem pe drumul cel bun?

M-am uitat din nou pe hartă.

— Sunt sigur de asta. N-am ratat nicio cotitură.

Konrad a oftat.

— În regulă. Atunci, continuăm.

Un simţ de responsabilitate m-a copleşit, la fel de apăsător ca şi pereţii de piatră. Nu-mi puteam permite să mă înşel. Dar după câteva minute, ca pentru a-mi confirma cele mai groaznice temeri, pereţii tunelului au devenit încă şi mai strânşi.

M-am oprit.

— E o fundătură? a întrebat Konrad.

— Nu chiar.

M-am lipit cu spatele de o latură a tunelului, ca să poată vedea şi el fanta deschisă în stânca din faţa noastră.

Mi-am trecut felinarul prin ea.

— Se lărgeşte rapid de cealaltă parte, am spus.

— Dar putem să ajungem de cealaltă parte? a întrebat el.

— Cum ar fi putut un om în toată firea să treacă prin gaura asta? a întrebat Elisabeth când a văzut deschizătura.

— Probabil că Temerlin era foarte subţire, am spus eu.

Nu voiam să dau glas temerii mele, însă o simţeam puternic în piept.

— Am să încerc, a spus Konrad. Dacă eu pot să trec, atunci înseamnă că şi tu poţi.

Nu l-am contrazis de data asta. Era ceva în legătură cu deschizătura aia, ceva care mă înspăimânta.

— Şi dacă voi puteţi să treceţi, a spus Elisabeth, eu în mod sigur n-o să am probleme.

Am privit amândoi cum Konrad a început să se împingă şi să se contorsioneze şi să-şi strângă trupul prin gaură. Părea că nu avea să încapă vreodată, dar apoi, deodată, se afla de cealaltă parte.

— Nu-i atât de rău! a strigat către noi. Viktor, dă-mi felinarul şi treci.

— Imediat, am spus, şi am băut puţină apă din ploscă, dorindu-mi ca stomacul să înceteze să-mi mai chiorăie.

Exista un singur loc suficient de lat pentru capul meu, şi a trebuit să-l răsucesc cât se poate de nefiresc pentru a-l trece prin deschizătură.

— E... ca şi cum m-aş naşte din nou, am icnit în timp ce mi-am strâns umerii şi am încercat să-i strecor dincolo de îngustarea osoasă a pietrei.

Nu puteam. Am încercat să mă strâng mai tare şi să mă împing cu picioarele. Uram să mă gândesc la spectacolul pe care probabil i-l ofeream lui Elisabeth, mişcându-mi dezlânat picioarele, bălăbănindu-mi tot trupul. Însă ruşinea mi-a devenit curând panică.

— Sunt înţepenit! am strigat.

— Poţi s-o faci, a spus Konrad. Trupurile noastre sunt la fel.

— Tu ai mai pierdut din greutate, am replicat. Eşti mai slab!

Dintr-odată, am simţit în mine o furie dementă. Eram un animal prins într-o capcană. Konrad mă păcălise! El mă împinsese înspre asta!

— Nu mă pot mişca! am zbierat. Nu pot respira!

— Fii calm, Viktor, am auzit-o pe Elisabeth spunând în spatele meu. O să te ajutăm.

Braţul meu stâng era pironit bine, iar dreptul se mişca fără folos. Eram la fel de neajutorat precum un nou-născut. Am simţit deodată ceva fierbinte în jurul şoldurilor şi m-am întrebat, cu groază, dacă nu cumva făcusem pe mine. Apoi am simţit mâinile lui Elisabeth în jurul mijlocului meu.

— Ce faci? am strigat.

— Te ung cu grăsime, a spus ea.

— Ai adus grăsime?

— Pentru o asemenea situaţie. Am găsit în biblioteca tatălui tău o carte plină de informaţii despre explorarea peşterilor. Acum, Konrad, poţi să tragi?

Konrad m-a apucat de braţul drept, şi am simţit-o pe Elisabeth împingând din spate.

— Acum! a spus ea. Konrad, trage-l!

Pentru o clipă, nu m-am clintit, apoi am ţâşnit înainte, împiedicându-mă de fratele meu şi căzând peste el. În timp ce ne descurcam picioarele, am început să râd isteric, de uşurare.

— Eşti bine? m-a întrebat el.

— Mă simt minunat, am bolborosit eu. Cine nu s-ar simţi ca mine?

— Eşti nebun, a spus el, însă, nu după mult timp, râdeam amândoi incontrolabil.

— Băieţi, când terminaţi..., a spus Elisabeth, trecând echipamentul prin deschizătură.

Apoi, fără efort, şi-a strecurat silueta subţire şi a ajuns lângă noi.

Ne-am aşezat pentru câteva momente, aranjând lucrurile, mâncând câte ceva.

— E ciudat, a spus Konrad chicotind, deoarece mama mereu spune că m-am născut uşor, însă ţie ţi-a luat ceva timp.

— Doar două minute, am obiectat eu.

Elisabeth a clătinat din cap.

— Nu. Te-ai înţepenit.

Eu şi Konrad am privit-o surprinşi.

— Zău, Elisabeth, a spus el, ăsta e mai degrabă un subiect nedelicat pentru o tânără...

— Zău, Konrad, nu face pe pudicul, a spus ea.

— Chiar m-am înţepenit? am întrebat-o eu.

— Băieţii nu-şi amintesc niciodată de poveştile astea aşa cum trebuie, a spus ea pufnind. Fetele da, deoarece noi ştim că ne aşteaptă şi pe noi. Tu, a spus ea, uitându-se cu asprime la mine, aproape că ţi-ai omorât mama.

— Nu mi-a spus niciodată...

— Erai răsucit exact invers, iar moaşa a reuşit cu greu să te întoarcă aşa cum trebuie.

Am dat din cap fără să spun ceva. Privind înapoi spre deschizătură, am simţit un fior care nu avea nimic de-a face cu frigul de sub pământ. Mă bucuram să văd că, în faţă, tunelul se lărgea.

— Hai să mergem, am spus eu, dornic să las în urmă subiectul naşterii mele ciudate şi ameninţătoare cu moartea.

Nu-mi plăcea imaginea aceea cu mine, un bebeluş plângăcios — şi nici nu voiam ca Elisabeth să mă socotească aşa.

*

Mai jos, tot mai jos. Treptat, tavanul s-a ridicat. Am mers ghemuiţi, apoi doar aplecaţi, ca în final să stăm drept şi să ne întindem, gemând uşuraţi.

— Acum, pe unde? a întrebat Konrad, deoarece tunelul se desfăcea, deodată, în trei.

Primul cotea uşor în sus, iar celelalte două în jos — unul dintre ele destul de abrupt.

M-am uitat, cu groază, la hartă. Pe ea nu apărea o asemenea ramificaţie.

— Există doar un singur culoar marcat aici, am murmurat.

Konrad s-a apropiat de mine.

— Poate că n-o citeşti corect.

— Am arătat cu degetul locul unde ar fi trebuit să ne aflăm.

Ne-am rătăcit, a spus Konrad. Ar fi trebuit să mă laşi să te ajut la orientare.

— Adică să te las să preiei conducerea expediţiei, i-am replicat tăios.

— Două perechi de ochi sunt mai bune decât una.

— Ochii mei sunt destul de capabili să citească o hartă, Konrad!

— Ai fost prea egoist cu ea, Viktor, a murmurat Elisabeth. Ai fi putut să ne laşi să împărţim responsabilitatea.

Asta m-a durut cel mai mult. Umilinţa şi gelozia mi-au sugrumat vocea.

— Îl consideri un conducător mai bun, nu-i aşa?

— N-am spus asta...

Konrad a pufnit:

— Încăpăţânarea ta ne-a făcut să ne rătăcim.

L-am împins cu putere către perete — pe fratele meu geamăn care, cu câteva săptămâni în urmă, fusese ţintuit la pat de febră. Şi-a pierdut echilibrul şi a căzut.

— Viktor! am auzit-o pe Elisabeth strigând peste bubuiturile din urechile mele.

Imediat, am fost copleşit de vinovăţie şi i-am întins lui Konrad mâna să se ridice.

— Eşti bi...?

M-a apucat de braţ şi de umăr şi m-a aruncat către perete, apoi s-a proptit în faţa mea, cu ochii scăpărând de furie, cu pumnii ridicaţi. I-am strâns şi eu pe-ai mei, pregătit să lovesc.

— Terminaţi! a strigat Elisabeth. Terminaţi amândoi!

Era atâta supărare şi autoritate în vocea ei, că ne-am întors amândoi să o privim.

— Să nu îndrăzniţi să puneţi în pericol aventura asta! a spus ea.

Konrad a oftat adânc şi a lăsat pumnii în jos.

— Aventura asta a ajuns la sfârşit. Trebuie să ne întoarcem.

— Să ne întoarcem? am exclamat eu.

— Să continuăm fără o hartă ar fi o nebunie curată.

— Elisabeth poate marca fiecare cotitură cu cretă!

— Ssss! a spus ea.

— Nu mă sâsâi! am strigat eu.

— Aud ceva! a spus Elisabeth.

Am ascultat. De undeva foarte, foarte departe se auzea un murmur coborât.

Pentru o clipă, în care mi s-a făcut pielea de găină, mi s-a părut că nişte oameni vorbeau în şoaptă.

— Apă, a spus Elisabeth.

Konrad a încuviinţat din cap.

— Dar de unde?

Pe rând, a mers câţiva metri în fiecare tunel.

— Cred că ăsta e, a spus Konrad din pragul culoarului care urca.

— Nu, e ăsta, a spus Elisabeth, stând în tunelul cel mai abrupt. Zgomotul se aude cel mai bine aici. Viktor, tu ce crezi?

Le-am încercat pe toate trei. Era imposibil să mă hotărăsc, deoarece acum

aveam impresia că aud zgomotul apei peste tot.

— Nu ştiu, am spus înfrânt.

— Eu da, a zis Elisabeth. Iazul ne aşteaptă pe aici.

Konrad s-a uitat la ea, apoi la mine.

— Am încuviinţat.

— Am încredere în ea, am spus.

— Prea bine. Putem oricând să ne întoarcem în caz că nu găsim nimic. Elisabeth, marchează cotitura.

— Triumfătoare, a început să traseze cu creta pe piatră.

— Sunteţi norocoşi să aveţi urechile mele împreună cu voi.

— Suntem norocoşi să te avem pe tine toată cu noi, a spus Konrad, şi a primit un chicotit de la ea.

Mi-aş fi dorit şi eu să fiu atât de priceput la complimente frivole.

Am pornit prin tunel, iar clipoceala se auzea din ce în ce mai tare.

— Vedeţi? a spus Elisabeth. Am avut dreptate.

Deodată, tunelul cotea brusc în sus.

— Podeaua e umedă aici, a spus Konrad.

Mi-am trecut degetele peste piatra lunecoasă.

— Şi pereţii, am adăugat eu.

Am continuat să urcăm câteva minute, gâfâind. Apoi, tunelul a devenit drept, deschizându-se înspre malul stâncos şi înclinat al unui iaz întins.

— L-am găsit! a exclamat Elisabeth.

Suprafaţa lui nu era nemişcată, aşa cum îmi imaginasem, ci uşor încreţită, de parcă era străbătut de curenţi nevăzuţi.

— Nu pot să-i văd fundul, a spus Konrad, ţinând felinarul întins.

— Lumina! am spus, amintindu-mi. Micşorează flacăra. Nu vrem să speriem *coelacantul*!

În vreme ce felinarele noastre scădeau în intensitate, o nouă lumină se ivea în peşteră, deoarece pereţii şi tavanul scund erau smălţuiţi cu un fel de mineral ciudat care emitea o culoare purpurie de amurg.

— Mă întreb cât de adânc e, am şoptit, privind către apa întunecată.

Oare lacul era unica sursă, sau mai exista şi o alta, şi mai adâncă, alimentată de cascadă? În timp ce priveam lung la suprafaţa iazului, o parte din el a licărit şi o siluetă albastră s-a mişcat dedesubt, iar solzii ei au strălucit în lumina vagă.

— El e, am spus eu cu respiraţia întretăiată. *Coelacantul!*

Nu se zărise decât o clipă, iar apoi creatura dispăruse în adâncuri. Ne-am privit, zâmbind. Reuşiserăm.

Coborâserăm în peşteri şi găsiserăm iazul, iar acum nu ne mai rămânea decât să prindem peştele!

— N-am reuşit să-i apreciez mărimea, a spus Konrad.

— A fost prea rapid, am încuviinţat eu.

— Era de un albastru închis superb, a şoptit Elisabeth. Aţi văzut petele alea albe?

Degrabă, eu şi Konrad am asamblat undiţele. În acea dimineaţă, când Wilhelm şi Ernest ne văzuseră cărând echipamentele, începuseră să caute prin grădină după râme. Nu-şi dăduseră seama că noi aveam nevoie de o momeală mult mai substanţială pentru ceea ce doream să prindem. Conform spuselor lui Polidori, *coelacantul* mănâncă alţi peşti, fiinţe la fel de mari precum nişte calmari mici. Însă îi lăsaserăm pe fraţii noştri mai mici să ne aducă găleţile lor cu râme, promiţându-le că le vom aduce la schimb trofeul nostru. Luaserăm fir gros de pescuit, deoarece ştiam de la Polidori că acest specimen de peşte era mare.

Am pus în cârlige ştiucile pe care le cumpăraserăm de la un negustor local de peşte după ce plecaserăm de la château. Apoi le-am aruncat în diferite părţi ale iazului şi am început să derulăm firul. Se ducea din ce în ce mai adânc, până ce mi s-a

făcut teamă că o să rămânem fără fir înainte să atingem fundul.

— Pe puţin treizeci de metri, a spus Konrad în cele din urmă, ridicând puţin firul.

— O să mănânce? a şoptit Elisabeth. Ce ne facem dacă şi-a potolit deja foamea?

— N-o să reziste unei asemenea prăzi uşoare, am murmurat încrezător.

Dar pe când minutele treceau, nu mai eram atât de sigur. Poate că acestei creaturi nu-i plăcea ştiuca. Mi-a sărit apă pe vârfurile ghetelor, şi m-am dat înapoi câţiva paşi.

Deodată, undiţa mea a zvâcnit, iar firul a început să se întindă.

— A muşcat! am strigat eu.

— Nu-ncerca să-l opreşti acum! m-a avertizat Konrad.

Am privit locul unde firul meu intra în apă. *Coelacantul* se mişca iute, rotindu-se în adâncul iazului.

— O să-mi ia tot firul curând! am spus, ochind agitat mulineta.

Uşor, am tras mai cu putere de undiţă, şi a trebuit să mă las pe spate cu toată greutatea. Nu-mi plăcea să cer ajutor, dar n-aveam de ales.

— O să am nevoie să mă ţineţi amândoi, am spus. E prea puternic!

— Vin! a spus Konrad, şi...

Chiar în acel moment, vârful undiţei sale s-a arcuit în jos, şi mulineta lui a început să se rotească la viteza maximă.

Firele noastre, am observat, erau îndreptate în aceeaşi direcţie.

— Ne-a luat ambele cârlige! a strigat Konrad.

Am simţit încordarea undiţei mele slăbind. Asta era, într-adevăr, o veste bună.

— Acum are doi cu care să se lupte! am spus.

— Băieţii Frankenstein or să-l biruie! a strigat Konrad. Lasă-l1 să obosească.

— Bine, bine! am spus, simţind o undă de euforie.

Nu mă gândeam la Elisabeth sau la gelozia mea — ci doar la faptul de a lucra împreună cu fratele meu geamăn.

— Cred că începe să încetinească, a remarcat Konrad după câteva minute.

— Acum, uşor, am spus, şi am început amândoi să învârtim firele pe tambur.

Mi-am simţit picioarele ude şi, când m-am uitat în jos, am văzut din nou că apa îmi trecea peste ele.

— Konrad, am spus eu, cu pulsul crescând. Apa se ridică.

— Poftim?

S-a uitat la mine confuz, apoi şi-a privit ghetele, ude până la gleznă.

Mi-am dat seama că, fără să ştim, ne dăduserăm înapoi foarte aproape de peretele cavernei. Nu prea mai aveam unde să ne retragem.

— Probabil că iazul se umple pe dedesubt, a spus Elisabeth. Cascada aia...

S-a grăbit să tragă înapoi desagile, ca să le ferească de apă.

— N-avem prea mult timp la dispoziţie, a spus Konrad. Creşte cu repeziciune.

— Dacă depăşeşte marginea, a spus şi Elisabeth, o să umple tunelul.

— Temerlin n-a pomenit de asta, am murmurat eu.

Dar atunci mi-am amintit de podeaua şi de pereţii uzi când ne apropiasem. Prin urmare, nu era un fenomen rar.

— O să avem peştele în orice clipă, am spus, lăsându-mă pe spate pentru a-i testa forţa.

— E clar că oboseşte, a fost de acord Konrad.

— Uitaţi-l! a strigat Elisabeth, arătând cu degetul.

Din nou, silueta albastră strălucea sub suprafaţa apei, însă de data asta s-a oprit o clipă — şi, pentru prima dată, i-am văzut mărimea completă. Am înghiţit în sec.

— Are doi metri!

— O să-l luăm, orice-ar fi! a spus Konrad. Nu se mai zbate. Hai să-l ridicăm.

Deodată, *coelacantul* a dispărut, firul lui Konrad s-a rupt, şi puterea peştelui se afla în mâinile mele. Instinctiv, prosteşte, am apucat mai strâns undiţa şi, într-o clipită, am fost tras de pe marginea stâncoasă. Am zburat şase metri prin aer, apoi am

aterizat în iaz.

Contactul cu apa rece a venit ca o lovitură de ciocan. Tot ce-am putut face a fost să-mi ţin capul deasupra şi să-mi umplu plămânii cu aer. Mă simţeam ca un vapor prins în gheaţă, distrus încetul cu încetul. Undiţa îmi scăpase de mult din mâini. Îmi auzeam vag numele strigat, vocile reverberând peste tot. Hainele şi ghetele mi-erau îngreunate de apă. Încet, m-am întors cu faţa spre mal, spre felinare, spre Konrad şi Elisabeth.

Am încercat să dau din picioare, dar abia puteam să mi le mişc. Îmi amorţiseră deja? Apoi am simţit cum ceva se strânge dureros în jurul lor, şi mi-am dat seama că erau înfăşurate în rotocoale întregi de fir de undiţă adunate acolo de *coelacantul* care se învârtea în jurul meu. Mi-am trecut braţele ude prin apă, lovind din picioare în sus şi-n jos precum coada unui peşte.

— Viktor! Nu te mişca! a strigat Elisabeth.

— Ce-i? am icnit.

— O să creadă că eşti un calmar! Şi ei cu calmari se hrănesc!

Am privit cu groază în jurul meu. Iar apoi, deodată, peştele a trecut iute pe lângă mine, la nici jumătate de metru distanţă. Lungimea lui era considerabilă, însă lăţimea era la fel de îngrijorătoare. Cât de mult putea să înghită? Se părea că îi lua o veşnicie să treacă — iar apoi a început să se învârtă în jurul meu.

— Konrad! am strigat. Sabia mea!

L-am văzut căutând prin echipamentul meu şi scoţând sabia. Mi-a aruncat-o. Lama a scânteiat în lumina felinarului, şi am prins mânerul în mâna mea rece ca gheaţa.

— Viktor, vin acum! a strigat el.

Şi-a scos ghetele şi cămaşa. Apoi şi-a înşfăcat propria sabie.

Coelacantul a brăzdat apa, atât de aproape încât m-a zgâriat, iar solzii lui zimţaţi s-au frecat de hainele mele — şi probabil şi de carnea mea, însă mi-era atât de frig, că n-am simţit nimic. L-am înjunghiat de două ori cu sabia, dar am văzut-o cu groază ricoşând, ca şi cum aş fi lovit o armură. Flancul musculos al peştelui m-a lovit. Am intrat cu capul sub apă. Am scăpat sabia din mână. M-am înecat cu apa rece, şi m-am ridicat la suprafaţă scuipând, fără armă.

Peştele venea direct către mine acum, cu gura larg deschisă, din ce în ce mai larg. Nu avea prea mulţi dinţi, însă cei pe care-i avea păreau foarte ascuţiţi. Am bătut din picioare, încercând să-l îndepărtez. Fără efort, mi-a împins picioarele într-o parte cu capul, iar apoi s-a apropiat de torsul meu.

Înainte să-mi pot ridica pumnul ca să-l lovesc în cap, mi-a luat tot braţul în gură. Dinţii i s-au închis în jurul bicepsului meu, fără să-l sfâşie, fără să-l mănânce, pur şi simplu strângându-l. Am urlat de durere. Gura lui cărnoasă se contracta şi sugea, încercând să mă tragă mai adânc.

Am auzit un pleoscăit şi, câteva secunde mai târziu, Konrad a apărut la suprafaţa apei lângă mine, întocmai ca un erou grec, cu faţa părând de alabastru din cauza furiei şi a frigului. În mână avea propria lui sabie.

— M-a prins! am strigat eu.

Am încercat din nou să-mi trag braţul, însă dinţii peştelui erau vârâţi în carne şi fiecare mişcare era o adevărată agonie. Cu pumnul liber izbeam peştele în cap, însă nu părea să simtă nimic. Gâtlejul sugea şi se contracta, umed, în jurul braţului meu.

Konrad a lovit *coelacantul*. Primele două lovituri au ricoşat, însă a treia a pătruns adânc. Şi totuşi, spada părea să nu aibă vreun efect asupra brutei. Konrad şi-a scos sabia şi şi-a tras braţul în spate pentru o altă lovitură.

— Unde să ţintesc? a strigat el.

— În ochi! a ţipat Elisabeth de pe mal.

— Ai grijă la braţul meu! am urlat către Konrad, de frică să nu mă taie. Grăbeşte-te!

— Nu te mişca!

— Nu pot să nu mă mişc! am zbierat. Îmi mănâncă braţul!

Konrad şi-a înfipt sabia în ochiul drept al peştelui. *Coelacantul* s-a zvârcolit violent şi a deschis gura, iar eu mi-am retras braţul amorţit.

Konrad l-a mai lovit o dată cu spada, o superbă lovitură de jos în sus, trecând prin gura deschisă a creaturii şi ajungând către creierul ei mic. Peştele a mai avut un spasm, şi apoi a rămas nemişcat, întorcându-se pe-o parte.

— Haide, să mergem înapoi.

Konrad m-a ajutat să mă târăsc pe mal, iar apoi s-a întors să recupereze peştele. Elisabeth m-a tras peste margine, care acum era acoperită de câţiva centimetri de apă.

Braţele şi picioarele mi-erau prea reci ca să le pot îndoi. Elisabeth m-a ajutat să mă ridic în picioare. Din fericire, găsise o lespede adâncă sus pe perete, unde pusese desagile noastre. Acum a tras dintr-una o pătură uscată.

— Scoate-ţi cămaşa! mi-a ordonat.

Degetele mele amorţite nu reuşeau să se descurce cu nasturii, aşa că a început ea să-i desfacă. Am privit-o îndelung, fermecat de frumuseţea ei. Apoi, exasperată, pur şi simplu a rupt toată cămaşa umedă.

I-am văzut privirea alunecând către braţul meu drept, şi m-am uitat şi eu acolo. Uitasem, de fapt, de rana mea, deoarece frigul amorţise toată durerea. Acolo se aflau trei spintecături albastre triunghiulare, unde dinţii *coelacantului* pătrunseseră şi mă ţinuseră. În rest, pielea era albă, însă în timp ce priveam, culoarea a început să revină şi, odată cu ea, rănile se umpleau, încet-încet, de sânge.

Elisabeth mi-a pus pătura pe umeri.

— Usucă-te, mi-a spus ea.

Din desaga ei a scos nişte bandaje şi o sticlă de unguent antiseptic, pe care mi l-a aplicat pe răni înainte să înfăşoare bine pânza în jurul braţului meu. Acum tremuram violent.

S-a apropiat mai tare şi m-a îmbrăţişat, frecându-mi spatele şi umerii.

— Îmi place asta, am murmurat printre dinţii care-mi clănţăneau.

Konrad a ajuns la mal, gâfâind de oboseală, trăgând peştele după el. A fost nevoie de toţi trei să-i scoatem trupul de doi metri pe margine.

— Am reuşit! a exclamat Konrad, apucându-mă de umeri.

— Eu am fost doar momeala, am zis.

— Apa începe să inunde tunelul! Trebuie să mergem! a spus Elisabeth alarmată.

Nu se punea problema să luăm tot peştele. Polidori spusese că dacă îi duceam capul era mai mult decât suficient, aşa că fratele meu geamăn a început să-l taie cu sabia.

— Grăbeşte-te! a strigat Elisabeth.

În cele din urmă Konrad i-a desprins capul, l-a înfăşurat bine într-o muşama şi l-a băgat în desaga lui.

Am mărit lumina în felinare şi am pornit-o grăbiţi, deoarece apa ne ajungea până la genunchi acum. Când tunelul a început să coboare, apa împingea cu putere în picioarele noastre şi, după câteva minute, ne ajunsese la mijloc.

— Nu, a şoptit Konrad, privind în depărtare.

Apoi am văzut. În punctul cel mai de jos al tunelului, înainte să urce abrupt, apa era aproape de tavan. Drumul ne era blocat.

— Fugiţi! am strigat.

Era imposibil să fugim, încărcaţi cu bagaje şi în apă până la subsuori. Elisabeth s-a împiedicat şi aproape că a dispărut în apă, iar felinarul i s-a stins imediat. Cu braţul cel bun am prins-o şi am ridicat-o în picioare. În faţă, tunelul era aproape închis. Înaintam cu toată puterea şi viteza, cu apa rece ca gheaţa aproape până la gât.

Eu şi Konrad ţineam felinarele sus de tot. Nu mai aveam decât câteva secunde înainte ca apa să ne acopere capetele.

— Trebuie să trecem pe acolo! a strigat Konrad. Mai sunt doar câţiva metri până

ce culoarul urcă din nou de cealaltă parte!

— Curentul apei o să ne împingă cu viteză! am spus. Mergeţi, mergeţi acum!

Apa îmi ajunsese la gură.

— Ţineţi-mă! a strigat Elisabeth, întinzând mâinile spre noi.

Felinarele ni s-au stins, iar întunericul a devenit mai intens decât orice cunoscusem vreodată. Mi-am ţinut respiraţia şi m-am lăsat sub apă, pe jumătate înotând, pe jumătate mergând cu greu, ţinând strâns felinarul. Mâna mi-a alunecat din cea a lui Elisabeth. Apa rece ca gheaţa se agita şi mă împingea — şi temerea mea cea mai mare era că o să mă răsucească şi o să mor înecat.

Cumva, podeaua tunelului se ridica? Era greu să-mi dau seama, din cauza întunericului şi a frigului cumplit. Am înaintat cu greu, până ce n-am mai putut respira, iar apoi m-am ridicat, lovind cu mâinile. Apă. Şi mai multă, iar apoi...

Aer! Era aer?

Mi-am înălţat capul şi am respirat greoi. Am mers cu greu înainte, cu apa încă până la umeri şi ridicându-se cu repeziciune.

— Konrad? Elisabeth?

— Aici! a răsunat vocea fratelui meu. Elisabeth?

S-a auzit o pleoscăitură, iar apoi o tuse.

— Viktor! Konrad!

— Suntem aici, a spus Konrad, şi am simţit nişte mâini lângă ale mele, fiecare dintre noi întinzându-se pentru a-i prinde pe ceilalţi.

— Înainte! am strigat. Apa încă se mai ridică!

— În sus, a spus gâfâind Konrad, la intersecţie, e un alt tunel care coboară...

— ... şi apa o s-o ia pe-acolo, am terminat eu în locul lui.

Am înaintat, înfriguraţi, uzi leoarcă şi epuizaţi. Însă nu puteam încetini, deoarece apa era încă la nivelul umerilor şi gâturile noastre. M-am luptat pentru fiecare pas, pentru fiecare gură de aer. Ne strigam unii pe ceilalţi, ca să ne asigurăm că încă eram acolo, în viaţă.

Treptat, apa mi-a ajuns la talie, apoi la gambe, şi apoi, deodată, o ultimă sforţare şi m-am poticnit, căzând pe o piatră umedă. M-am târât mai departe, în patru labe, până ce podeaua de sub mine a devenit uscată.

— Pe aici! am ţipat.

— Suntem toţi? a strigat Konrad.

— Aprindeţi felinarele! a spus Elisabeth.

— N-are rost, l-am auzit pe Konrad spunând. Fitilurile sunt îmbibate de apă. Viktor...

— Staţi puţin, am spus, bâjbâind prin desaga mea.

Am strâns în mâini carcasa udă şi, cu grijă, am scos recipientul de sticlă. Deodată, tunelul era scăldat într-o lumină verde.

— Suntem bucuroşi acum... de focul fără flacără..., nu-i aşa? i-am spus lui Konrad, cu dinţii clănţănindu-mi.

— Bucuroşi fără îndoială, a spus el.

— Eşti un geniu, Viktor! a zis Elisabeth, iar cuvintele ei m-au încălzit.

În spatele nostru am văzut apa, încă ridicându-se din tunel, curbându-se într-un torent înspumat, şerpuit, pentru a plonja în celălalt culoar coborâtor. Pentru o clipă, am rămas cu toţii acolo, privind, amorţiţi şi obosiţi.

Lumina e minunată, a spus Elisabeth, dar s-a gândit vreunul dintre voi să aducă haine de schimb?

Am clătinat amărât din cap, şi la fel a făcut şi Konrad. Cum de nu ne gândiserăm la aşa ceva?

— În cartea aia despre peşteri pe care am citit-o, a spus Elisabeth tremurând, scria că cele mai multe decese sunt cauzate de umezeală şi frig. Aşa că am pregătit un sac rezistent la apă şi am pus în el nişte schimburi pentru mine... şi pentru voi.

— Elisabeth..., am murmurat, şi am rămas fără grai din cauza recunoştinţei şi a

admiraţiei.

— Îţi mulţumim, a spus Konrad.

— Acum, a zis ea, căutând prin desagă şi scoţând haine uscate pentru noi, daţi-vă jos hainele ude. Ştergeţi-vă cât puteţi înainte să vă îmbrăcaţi cu astea curate şi uscate. S-a uitat la noi nerăbdătoare. Haideţi odată! N-am să trag cu ochiul, şi nici voi să n-o faceţi.

S-a întors cu spatele la noi şi s-a îndepărtat puţin în tunel pentru a se schimba.

Tremurând, m-am dezbrăcat, încercând să mă şterg cât de bine puteam. În lumina verde probabil că arătam ca un goblin uscat. Chiar înfrigurat cum eram, a fost nevoie de multă voinţă să nu întorc uşor capul şi să arunc o privire către Elisabeth.

— Ce păcat că nu putem face un foc să ne încălzim, a spus ea după ce ne-am schimbat cu toţii.

— Trebuie să ajungem la suprafaţă pe cât de repede putem, am spus.

Mi-era frig chiar şi în hainele uscate. Iar ghetele noastre încă erau ude, însă în privinţa asta nu puteam face nimic.

— Cât e ora? a întrebat Elisabeth.

Konrad a băgat mâna în buzunar şi şi-a scos ceasul.

Cadranul a crăpat. Viktor, al tău în ce stare e?

Când l-am scos pe al meu, am văzut că era plin de apă, iar acele stăteau nemişcate la ora trei. I l-am arătat fratelui meu.

— Atunci, probabil că e patru, a spus.

— Ne-a luat trei ore să ajungem aici, am zis eu, şi asta a fost la coborâre, şi când eram odihniţi.

— Să mergem, a spus Elisabeth. Efortul o să ne încălzească. Iar fabuloasa ta lumină verde o să ne ajute să nu ratăm niciunul din semnele mele.

Ne-am început marşul în linişte. Nu puteam vorbi nici dacă aş fi vrut s-o fac, deoarece dinţii îmi clănţăneau violent. Din când în când, făceam eforturi să înghiţim nişte mâncare udă leoarcă şi să bem apă rece din ploşti.

Un pas în faţa celuilalt. Nu ştiam dacă începeam uşor-uşor să mă încălzesc, sau amorţeam şi mai tare. Nu eram sigur de ceea ce simţeam — până când m-am trezit deodată în genunchi, cu Elisabeth lângă mine.

— Rănile îi sângerează tare, i-a spus ea lui Konrad.

— Nu e nimic, am spus eu.

— Aproape că ai leşinat, Viktor.

A scos din desaga ei bandaje noi şi le-a îndepărtat pe cele pătate de sânge. Mi-a pansat din nou rana, iar eu m-am ridicat.

— Eşti bine? m-a întrebat Konrad.

— Haideţi să plecăm de-aici, le-am spus.

Aici, jos, timpul părea să nu existe. Pietre antice, peşti antici. N-aş fi fost surprins dacă la suprafaţă trecuse deja un secol. Aş fi putut fi somnambul, chiar şi când m-am strecurat din nou prin deschizătura îngustă a tunelului şi am sărit din nou pe deasupra abisului cascadei. Şi apoi din nou înainte.

Aveam la noi capul de *coelacant*. Asta îmi repetam întruna în timp ce mergeam, târându-ne trupurile din măruntaiele pământului. Numai asta mă făcea să păşesc mai departe.

Când am ajuns la peştera cu frânghia noastră, aproape că am plâns — de mulţumire şi de disperare, deoarece mă temeam că n-o să mai am puterea să mă caţăr din nou pe ea. M-am aşezat pe treapta cea mai de jos a piedestalului de piatră pentru a-mi recăpăta răsuflarea.

— Viktor! Elisabeth! Konrad!

Vocea venea de deasupra şi, împreună cu ea, flacăra unei torţe.

— Henri? am strigat eu. Henri!

Am privit în sus şi i-am văzut faţa aplecată deasupra puţului. Era imposibil să-mi închipui o imagine mai plăcută de-atât.

— Aţi stat atât de mult! a strigat el către noi. E aproape ora nouă! Am fost înnebunit de grijă!

— Suntem aici, Henri! a spus Konrad. Triumfători! Dă-ne o mână de ajutor şi o să fim cu toţii sus imediat!

CAPITOLUL UNSPREZECE

AREST LA DOMICILIU

L-am trimis pe Henri direct la Geneva, cu capul de *coelacant*. Porţile oraşului se închideau la zece seara, şi nu aveam timp de pierdut. Voiam să fie dus la Polidori cât se putea de repede.

Le spusesem părinţilor noştri că Henri cel mai probabil avea să se ducă direct acasă după excursia noastră, ca ei să nu intre la bănuieli atunci când ajungeam la château fără el. Am mers în grabă spre casă, deoarece se întuneca foarte repede şi ştiam că părinţii aveau să fie îngrijoraţi — şi, cel mai probabil, furioşi.

— Or să ne ia la întrebări, am spus eu când ne-am apropiat de grajduri, aducând caii la trap. Nu trebuie să le spunem prea multe. Suntem uzi deoarece am căzut în apă în timp ce pescuiam.

— N-avem niciun peşte ca să putem demonstra asta, a remarcat Elisabeth.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, am spus. Însă nu mai avem ce face acum. Am pescuit doar de distracţie. Şi am întârziat deoarece am pierdut noţiunea timpului. Şi cel mai important, a spus Konrad, este să nu pomenim nimic de Polidori sau de expediţia noastră.

Mama şi tata probabil că aşteptaseră să audă caii venind, deoarece au apărut în curte înainte chiar să descălecăm. Văzându-ne, mama a izbucnit în lacrimi şi ne-a certat, apoi ne-a îmbrăţişat. Suferinţa ei m-a făcut să mă simt pentru prima oară în viaţă ruşinat.

Am încredinţat caii grăjdarilor şi am fost conduşi în casă.

— Aţi îngrijorat-o la culme pe mama voastră, şi pe mine la fel, a spus tata supărat.

Când mi-am dat jos haina, mama a icnit.

— Viktor, braţul tău!

M-am uitat la pata de sânge de pe cămaşă.

— O rană neînsemnată, zău, am spus eu, bucuros pentru şansa de a părea curajos în faţa lui Elisabeth.

— Trebuie să-l chemăm pe doctorul Lesage, a spus mama.

— N-o să putem da de el până în zori, a spus tata. Am să mă îngrijesc eu de rană. S-a întors spre Schultz, majordomul nostru, şi i-a spus: Konrad şi Elisabeth or să aibă nevoie imediat de o baie caldă. Dă-le amândurora câte un păhărel de coniac. Şi pune-le încălzitoare de pat între aşternuturi, te rog.

— Prea bine, domnule Frankenstein, a spus Schultz.

Am privit cum fratele meu şi Elisabeth erau conduşi, supuşi ca nişte copii mici, către băile lor separate.

Tata s-a întors spre mine.

— Vino în biroul meu!

Mama a dat să ne însoţească, însă tata s-a uitat la ea şi a clătinat din cap.

— Ajunşi în biroul său, m-a aşezat la masa lui mare de lucru din lemn de stejar şi mi-a spus să-mi scot cămaşa. Aşa am făcut, iar el mi-a îndepărtat bandajele de pe braţ.

— Ai fost muşcat, a spus el calm.

Mi-am dres vocea.

— Da, am spus. De un peşte. Unul mare.

Tata a luat dintr-un dulap o valiză mică şi a scos din ea o bucată curată de pânză albă, pe care a întins-o pe birou. Apoi a aşezat pe ea ghemotoace de bumbac, un pachet de ace şi un mosor cu aţă. Am ştiut dintotdeauna că tata avea nişte cunoştinţe impresionante, însă nu ştiam că era capabil şi de operaţii simple.

A umplut un păhărel cu coniac şi l-a pus lângă mine, pe birou.

— Poate vrei să te întăreşti puţin, a spus el.

— Sunt bine, am spus eu cu gura uscată.

— În regulă. Întinde-ţi braţul!

A luat un flacon transparent, i-a scos capacul şi a turnat puţin lichid direct pe fiecare din rănile mele. Era mai rău decât să fiu muşcat. Durerea mi-a pătruns în braţ, şi am scos un strigăt.

— Alcool pentru dezinfecţie, a spus tata, înainte să cos. A luat un ac şi a început să treacă aţă prin gaură. Ce v-a făcut să coborâţi sub pământ?

— Sub pământ? am spus eu răguşit, complet surprins.

— Am aruncat o privire în desagile voastre, a spus el, şi am găsit un felinar şi un recipient cu ulei.

Ce prost fusesem! Mi-am ales răspunsul cu grijă:

— Auziserăm poveşti că sub pământ se află un iaz unde am putea zări un *coelacant*.

— N-au dispărut? a întrebat tata, băgând acul în carnea mea.

Am tresărit, însă m-am abţinut să mă vait.

— Nu, am gemut în timp ce acul era trecut dintr-o parte într-alta a rănii. Trăiesc... pe fundul lacului... şi... îşi petrec zilele în iazuri subterane.

— Şi ai fost muşcat în timp ce încercai să-l prinzi?

Am respirat adânc.

— Da, tată.

A mai făcut două cusături, închizând prima rană, iar apoi a legat firele şi le-a tăiat cu foarfeca.

Încăperea se învârtea uşor cu mine. Tata mi-a întors braţul ca să poată lucra la a doua muşcătură.

— A fost un lucru necugetat, am spus eu, sperând să-l distrag de la interogatoriul său calm. Îţi promit că n-o să mai pun niciodată piciorul în peşterile alea. Îmi pare rău.

— De ce ai încercat să prinzi peştele? a întrebat tata.

— Să prinzi o asemenea raritate... — am gemut. Am crezut că o să fie ceva deosebit.

— Se pare, a spus tata, că intenţia voastră a fost încă de la început să exploraţi peşterile alea.

N-am spus nimic. Nu puteam gândi limpede. Durerea creştea, şi odată cu ea şi sentimentul meu de vinovăţie. Mă întrebam dacă nu cumva Elisabeth şi Konrad erau supuşi de mama unui interogatoriu asemănător. Cel puţin, lor nu li se cosea carnea sfâşiată. Ei puteau să tacă. Am întins mâna spre paharul de coniac, însă tata l-a mutat departe de mine.

— Da, tată, ăsta era planul nostru.

— Ne-aţi indus în eroare în mod deliberat pe mine şi pe mama voastră.

Am scâncit când acul mi-a pătruns din nou în carne.

— Tată, durerea e...

Am întins mâna spre coniac, dar, din nou, m-a oprit.

— De asemenea, ai vizitat din nou Biblioteca întunecată.

N-am spus nimic.

— Viktor, da sau nu?

— Da, aşa e, am spus abia auzit. De unde ştii?

— Urme de paşi în praf. Cărţi puse în rafturi diferite. Nu-ţi stă în caracter să înşeli, Viktor. Şi nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva aceste două minciuni — vizita interzisă în bibliotecă şi expediţia de azi — sunt legate în vreun fel.

De ce crezusem oare că-l pot înşela? El era unul dintre cei mai inteligenţi bărbaţi din republică, un magistrat care asta făcea în fiecare zi — deosebea adevărul de minciună.

— Sunt legate, Viktor?

Nu mai aveam putere să lupt. Am încuviinţat din cap. A întins păhărelul spre mine, şi eu l-am golit cu nesaţ. Arsura din gâtul meu a alungat pentru scurt timp durerea.

Tata a terminat de făcut ultima cusătură şi a ridicat privirea.

— Acum aş dori să ştiu de ce aţi făcut lucrurile astea.

— A fost ideea mea de la bun început, am spus repede, căci, cu toată suferinţa mea, doream să-mi asum toată responsabilitatea acestui plan — şi, de asemenea, să deţin controlul poveştii. Când Konrad s-a îmbolnăvit, şi niciunul dintre doctori nu părea să ştie cum să-l vindece, am găsit reţeta pentru un elixir al vieţii şi am decis că ar putea fi singura lui speranţă. Aşa că ne-am pus pe căutat ingredientele.

Faţa tatei s-a întunecat.

— N-aţi auzit nimic din ce v-am spus în Biblioteca întunecată? Mi-aţi ieşit din cuvânt pentru a urma o fantezie copilărească!

A lovit cu pumnul în birou şi eu am tresărit, însă violenţa gestului său a stârnit propria mea furie. Eram tratat ca un criminal. Interogat. Torturat.

— Te înşeli! N-a fost copilărească! Vederea de lup! Focul fără flacără! Eu le-am creat pe amândouă, şi au funcţionat!

Imediat mi-am regretat izbucnirea. Sprâncenele tatei s-au încruntat şi el s-a aplecat în faţă.

— Ai lucrat alchimie? a întrebat el cu un calm năucitor.

— Doar pentru a ne ajuta să găsim ingredientele elixirului.

— Şi ce reţetă miraculoasă ai folosit? Cea a Maestrului Caligula? A lui Eclecti?

— A lui Agrippa, i-am spus.

A clătinat din cap.

— Nu. Nu eşti sincer. Reţeta aia nu poate fi creată.

— Pari să ştii multe despre ea, am contracarat eu, apoi am spus, minţind doar puţin: Am găsit o traducere a Alfabetului Magilor.

— A fost pierdut!

— Noi am găsit una. Evident, n-ai avut cum să citeşti fiecare carte din Biblioteca întunecată!

Era o cacealma, ştiam. L-am văzut pe tata zbârlindu-se, dar apoi şi-a ţinut în frâu firea.

— Viktor, habar n-ai ce pericole prezintă aceste elixire. Nu sunt leacuri normale!

— Precum cel al doctorului Murnau? am trântit-o eu.

M-a privit în tăcere.

— Konrad mi-a spus. Noi nu avem secrete. Însă tu ţii unul faţă de mama. Boala lui poate să revină.

Tata a părut deodată epuizat.

— Şansele sunt mici.

— Iar data viitoare l-ar putea omorî! Cum poţi să stai şi să nu faci nimic? Cum poţi să ai încredere doar în presupunerile doctorului Murnau, şi ale nimănui altcuiva? De ce nu poţi să ai încredere în cele ale lui Agrippa? Există relatări ale succeselor...

— Nu fi caraghios, a spus tata. Metodele doctorului Murnau au la bază secole de învăţături ştiinţifice adecvate.

În acel moment am fost întrerupţi când uşa biroului s-a deschis, iar Elisabeth şi Konrad, îmbrăcaţi gros, au intrat însoţiţi de mama.

— Voiau să vadă cum te simţi, mi-a spus mama.

— Pacientul va supravieţui, a zis tata.

Konrad mă privea atent, întrebându-se, fără îndoială, cât dezvăluisem din aventură. Mă simţeam ruşinat. Mă lăsasem învins de interogatoriul tatei. Nu-i mărturisisem chiar totul — însă destule.

— Se pare, i-a spus el mamei, că băieţii, împreună cu Elisabeth, încercau să adune ingredientele pentru o poţiune alchimică. Nici mai mult, nici mai puţin decât un

elixir al vieţii.

Privirea de surpriză absolută de pe chipul mamei mi-a spus că Elisabeth şi Konrad îi povestiseră foarte puţin.

— Aţi spus că v-aţi rătăcit explorând peşterile! a exclamat ea, părând într-adevăr necăjită. De când se petrece asta?

— De când s-a îmbolnăvit Konrad, a murmurat Elisabeth. Voiam să-l vindecăm.

Mama s-a încruntat.

— Dar de ce aţi continuat cu asta chiar şi după ce doctorul Murnau l-a vindecat?

Cu coada ochiului, i-am văzut pe tata şi pe Konrad schimbând priviri, ca şi cum îşi aminteau unul altuia de secretul lor.

— Un elixir al vieţii ar fi ceva minunat de avut, a spus Konrad imediat. Recunosc că n-am putut să rezist unei aventuri adevărate.

— Trebuie să renunţaţi la această străduanie întunecată, a spus tata hotărât. S-a terminat. M-aţi înţeles?

— Da, au spus Konrad şi Elisabeth.

— Viktor, nu cred că te-am auzit spunând ceva.

— Da, am murmurat eu.

— V-aţi pus vieţile în primejdie. Puteaţi foarte uşor să muriţi în peşterile alea. Şi ar mai trebui să aflaţi ceva. Nu numai că practica alchimiei este inutilă, dar este, de asemenea, ilegală în republica noastră. Fără îndoială, nu ştiaţi asta.

Am clătinat din cap, surprins cu adevărat. Mi-am amintit de Polidori spunându-ne că lui i se interzisese personal să mai practice arta alchimiei, însă nu-mi dădusem seama că era considerată o infracţiune.

— Cu câţiva ani în urmă, a continuat tata, am judecat un alchimist care administrase un anumit elixir miraculos. Oamenii erau dornici să plătească pentru el şi îl beau de bunăvoie. Unii s-au îmbolnăvit şi mai tare; o persoană a murit. Pentru a preveni alte tragedii, am decis, împreună cu ceilalţi magistraţi, să dăm o lege care să interzică administrarea leacurilor alchimice sau profitul de pe urma lor.

— Nu ştiam asta, a murmurat Elisabeth, plină de remuşcări.

— Nu pot permite ca propriii mei copii să încalce legile acestei ţări, a spus el.

— Nu, tată, a spus Konrad.

— Şi în vreme ce admir altruismul şi iubirea care v-a inspirat acţiunile, a spus tata, sunt foarte dezamăgit de cum ne-aţi înşelat pe mine şi pe mama voastră.

L-am privit cu răceală şi m-am gândit cât e de ipocrit. Nu era el necinstit cu mama, ţinând pentru sine adevărul despre boala lui Konrad?

— Veţi fi în arest la domiciliu pentru următoarele două săptămâni. N-aveţi voie să călăriţi. N-aveţi voie să ieşiţi cu barca. Nu veţi trece dincolo de curtea interioară. Nu veţi primi niciun vizitator.

— Nici măcar pe Henri? am strigat eu.

— Cu atât mai puţin pe el, s-a răstit tata. A fost unul dintre complicii voştri!

— Oricum n-a făcut prea multe, am bombănit eu, iar Konrad n-a putut să-şi reţină un chicot.

— S-a priceput de minune să rămână în spate, a spus Elisabeth ascunzându-şi un zâmbet, din pricina bolii lui numită imaginaţie acută.

Am început toţi trei să chicotim zgomotos — în pofida oboselii şi a perspectivei de a fi închişi în casă pentru următoarele două săptămâni.

*

— Trebuie să-i trimitem cumva un mesaj lui Polidori, am spus eu în şoaptă.

Dormiserăm mult în acea dimineaţă şi, după ce am luat un mic dejun târziu, ne-am întâlnit toţi trei în sala de bal, unde puteam sta pe balcon, admirând vara superbă, interzisă nouă timp de două săptămâni.

— Trebuie să ne asigurăm că a primit capul de *coelacant* de la Henri — şi că ştie

că n-o să-l vizităm în săptămânile următoare.

Eram foarte îngrijorat de ceea ce ar fi putut Henri să-i spună alchimistului; nu voiam ca Polidori să creadă că îl dăduserăm în vileag sau că renunţaserăm la plan.

Konrad a expirat profund.

— Viktor, i-am promis tatei că punem punct acestei aventuri.

L-am privit surprins.

— Da, însă minţeam.

I-a aruncat o privire lui Elisabeth, de parcă ei deja discutaseră, fără mine.

— Poate că e cel mai bine dacă terminăm cu asta, a spus ea.

— Cum să fie cel mai bine? am exclamat eu.

— Dar am fi putut muri, Viktor, a spus ea uimită.

— Da, ştiu. Am fost cât pe ce să fiu înghiţit de un peşte. Însă nu putem renunţa tocmai acum. Mai avem doar un ingredient de găsit! Konrad, tu ai vrut să continuăm.

— Iar acum regret. Sunt de aceeaşi părere cu tata. Alergăm după o himeră. Nu există nicio dovadă că remediile astea alchimice funcţionează.

Elisabeth a încuviinţat din cap, iar eu am privit-o uimit.

— Ai văzut cartea aia mişcându-se; i-ai mirosit sângele!

— Nici nu mai ştiu ce-am văzut şi ce-am mirosit.

— Nu tu ai spus că încăperea era scăldată într-o lumină roşie emanată de lampă? a întrebat-o Konrad. Că ar fi putut crea efectul...

— Tu n-ai fost acolo, i-am amintit eu hotărât. Dacă ai fi fost, ai fi simţit puterea cărţii, şi a lui Polidori — aşa cum am simţit-o Elisabeth şi cu mine.

— Mi se pare ciudat, a spus Elisabeth, întorcându-se către mine, că tu nu poţi crede în Dumnezeu, dar eşti gata să crezi în minunile alchimice.

— Vederea de lup. Focul fără flacără. Poate că sunt minuni, însă sunt reale. E doar ştiinţă sub un alt nume.

Konrad a pufnit.

— Tata nu crede asta.

— Acum, a spus Elisabeth, sunt extrem de recunoscătoare să fiu în viaţă. Şi cred că ar trebui să lăsăm toate lucrurile astea în seama lui Dumnezeu.

Konrad a aprobat uşor din cap.

— Să înţeleg că te-a convertit şi pe tine? l-am întrebat. N-ai crezut niciodată în Dumnezeu.

— E foarte convingătoare, a spus Konrad zâmbind, iar Elisabeth a roşit în timp ce se priveau cu afecţiune.

— Iar el te-a convertit pe tine, i-am spus eu lui Elisabeth, ascunzându-mi în furie durerea stârnită de gelozie. Ai fost atât de curajoasă în aventurile noastre, iar acum vrei să renunţi ca o laşă.

Nu voia să mă privească în ochi când a spus:

— Viktor, noi vedem lucrurile în mod diferit.

— Păi, am replicat, eu prefer să risc. Dar dacă tu-ţi doreşti să nu faci nimic şi să speri în miracole, atunci n-ai decât.

— Viktor, ţi-ai riscat deja viaţa pentru mine, a spus Konrad pe un ton blând. Nu-mi pot închipui o demonstraţie mai măreaţă de iubire frăţească. N-am să uit niciodată asta. însă acum îţi cer să termini cu asta.

— Dar..., am început eu, însă el m-a întrerupt.

— În mod sigur, cuvântul meu ar trebui să cântărească mai mult, a spus el. E vorba de viaţa mea. Iar eu spun să terminăm. Zău, haide să dăm asta uitării!

N-am ştiut cum să-i răspund.

*

În dimineaţa următoare m-am trezit cu o senzaţie neaşteptată de mulţumire.

Când am dat la o parte perdelele, lumina caldă a soarelui a coborât peste mine.

Am deschis fereastra ca să aud păsările cântând şi să simt o briză ameţitor de caldă. Lacul strălucea. Se părea că întreaga lume se afla înaintea mea, şi era cu adevărat frumoasă, şi îmi făcea semn să mă întorc la ea. Eram viu.

Am respirat profund. În aceste ultime săptămâni, când Konrad a fost bolnav, mintea mea — trează şi visătoare — fusese umplută de temeri şi urzeli şi întuneric. Voiam ca soarele să le îndepărteze pe toate cu căldura lui.

Şi nu puteam să nu mă întreb...

Poate că Elisabeth şi Konrad aveau dreptate, şi era mai bine să renunţ la această căutare periculoasă şi nesigură.

*

În ceea ce priveşte închisorile, cea în care ne aflam noi, château Frankenstein, era una plăcută şi vastă, dar tot închisoare era. Lacul şi pajiştile pe care le cutreieraserăm o viaţă întreagă păreau acum să ne cheme de la ferestre şi balcoane cu o forţă chinuitoare.

Tata nu era un temnicer sadic. Cu toate că refuza să ne scurteze sentinţa (în pofida celor mai bune argumente ale mele), pe durata următoarelor cinci zile a încercat, totuşi, să ne distreze cu poveşti interesante despre ţări îndepărtate şi cu istoriile sângeroase ale unor bătălii faimoase de care ştia că eu şi Konrad fuseserăm mereu atraşi când eram mai mici. Ne-a împărtăşit vestea pe care a primit-o de departe, unde Franţa era în toiul revoluţiei. O întreagă lume nouă se plămădea dincolo de munţi — însă între zidurile din château Frankenstein nimic nu se schimba.

Făcuse ceva uşii secrete a bibliotecii ca să nu se mai deschidă. În mod evident, nu mai avea încredere în promisiunile noastre.

Mama era foarte fericită. Credea că boala lui Konrad era pe deplin vindecată, şi îşi avea acasă toţi copiii, zi şi noapte.

CAPITOLUL DOISPREZECE

PĂSTRĂTOR DE SECRETE

Câteva nopţi mai târziu, m-am trezit dintr-un vis atât de îngrozitor, încât încă mai stăruia întunecat în faţa mea, chiar şi când m-am ridicat în capul oaselor în pat, gâfâind.

Konrad era mort şi întins în coşciugul său, trupul lui având deja culoarea de cadavru în descompunere. Eu stăteam la capul său, privindu-l. În spatele meu auzeam plânsetele familiei mele. O furie uriaşă creştea în mine.

Şi, deodată, coşciugul nu mai era coşciug, ci o masă de laborator.

Rosteam cuvinte încărcate de putere deasupra trupului lui Konrad, şi aplicam unguente şi maşinării ciudate pe membrele sale, pe piept şi pe craniu.

Iar apoi am scos un strigăt pătrunzător, iar energia a erupt din mine şi s-a arcuit precum fulgerul, intrând în corpul lui.

Mâna i s-a contractat. Capul i s-a mişcat. A deschis ochii şi s-a uitat la mine.

Am aprins o lumânare şi am început să mă plimb prin cameră. Mi-era greu să mai adorm după o asemenea viziune. Ce însemna oare? Nu credeam în prevestiri, însă presiunea visului era greu de ignorat. Avea Konrad să se îmbolnăvească şi să moară dacă nu... dacă nu făceam noi ceva pentru a preveni asta? Era oare în puterea mea să-l salvez?

Agitat, m-am dus la biroul meu şi, dintr-un sertar ascuns, am scos cartea subţire, de culoare verde, a lui Eisenstein. Tata considera că alchimia era o prostie, şi totuşi uneori funcţiona. Îmi dăduse vederea de lup şi un foc fără flacără pentru a scăpa din adâncul pământului, îl ajutase pe Polidori să reînvie textul dintr-un tom ars şi îl făcuse pe Krake supranatural de inteligent.

De ce n-ar putea acest izvor al cunoaşterii să producă un elixir al vieţii?

Frunzăream cartea alene, uitându-mă la titlurile de capitole. Nu păreau a fi foarte deosebite de ştiinţele naturale pe care tata ni le preda la lecţiile...

M-am oprit.

Pe o pagină scria Transformarea metalului obişnuit în aur pur. Nu ideea acestei promisiuni îmi atrăsese atenţia, ci scrisul de mână de pe marginile paginii. Era distinctiv şi inconfundabil — căci era al tatălui meu.

Am ridicat cartea, ochii mei trecând peste calculele lui, peste adnotările sale detaliate despre cum să pui în aplicare acest procedeu.

Mincinosul.

Omul pe care îl admirasem toată viaţa, pe care îl crezusem tot timpul, era un mincinos. Secretul pe care i-l ascundea mamei era doar o mică înşelăciune pentru a o feri de griji. Dar asta era cu totul diferit. Ne interzisese să punem piciorul în Biblioteca întunecată, ne spusese că alchimia nu era nimic altceva decât o prostie. Şi în tot acest timp el îi ştia adevărata putere.

Transformase nişte aliaje în aur!

Şi atunci, de ce ne interzisese să creăm Elixirul Vieţii — chiar dacă ar putea într-o zi să-i salveze viaţa propriului fiu? Nu înţelegeam.

M-am străduit să respir calm, şi când pulsul mi-a mai încetinit, ştiam deja ce trebuia să fac. N-o să-mi mai îngădui să fiu distras.

Mai aveam de găsit un singur ingredient.

Unul singur, iar elixirul avea să fie al meu.

*

După micul dejun, am coborât în dependinţele slujitorilor şi am găsit-o pe Maria

la biroul ei, răsfoind nişte înregistrări de contabilitate.

Şi-a ridicat privirea.

— Cum te simţi azi, Viktor?

— Mulţumesc, Maria, mă bucur nespus de mult de lipsa mea de libertate.

Vestea despre aventura noastră era deja cunoscută printre servitori, cu toate că tata avusese grijă să nu menţioneze nimic în legătură cu alchimia. Chiar şi cu cei mai loiali dintre slujitori, zvonurile puteau cu uşurinţă să scape din château şi să distrugă minunata reputaţie a familiei noastre.

— Pot să-ţi fiu de folos cu ceva? a întrebat Maria — un pic cam precaută, am socotit eu.

— Azi e ziua în care mergi în oraş, nu-i aşa?

Ea mergea, de obicei, la Geneva împreună cu o servitoare pentru a supraveghea achiziţionarea de provizii pe care nu le găseam în Bellerive.

— Aşa e.

— Ai putea, te rog, să duci un mesaj de-al meu cuiva?

— Desigur. Presupun că lui Henri Clerval.

Am închis uşa din spatele meu.

— Nu, am spus. Lui Julius Polidori.

A rămas tăcută o clipă.

— Să înţeleg că l-ai găsit, a spus apoi, deoarece nu mai vorbiserăm despre el de când îmi dăduse numele lui, cu multe săptămâni în urmă.

Am încuviinţat din cap.

— Cu ajutorul lui adunăm ingredientele pentru Elixirul Vieţii.

Ochii i s-au mărit.

— Dar cu siguranţă tatăl tău...

— Nu, el nu ştie nimic despre implicarea lui Polidori. Şi nu trebuie să ştie. Însă suntem foarte aproape de crearea elixirului, şi trebuie să-l anunţ pe domnul Polidori despre situaţia neplăcută în care ne aflăm.

— Viktor, a spus ea, iar apoi s-a oprit, deoarece cineva trecea pe lângă uşă, dar, evident, nu mai e nevoie de el, deoarece Konrad s-a vindecat.

— E posibil să fie doar o vindecare temporară, am spus. Tata nu vrea ca asta să se ştie, nici măcar mamei nu i-a spus.

— Înţeleg, a spus ea.

Nu-mi plăcea să divulg această informaţie, însă aveam nevoie de tot arsenalul de care dispuneam.

— Vrei să-i duci scrisoarea mea? am întrebat.

— Detest să fac asta, a spus ea fără menajamente. Când am auzit de aventura voastră din peşteri... E un miracol că n-aţi murit cu toţii.

— Dar, Maria, tu ne-ai ajutat să apucăm pe calea asta, i-am reamintit.

Degetele mâinii ei stângi frecau agitate braţul scaunului.

— Ştiu, şi cred că a fost o greşeală din partea mea.

— Nu trebuie decât să duci o scrisoare acasă la el — şi să aştepţi răspunsul.

— Tatăl tău o să se înfurie dacă află.

— Dar n-o să afle, am spus. Aşa cum n-a aflat nici că tu ai fost cea care ne-a spus de Julius Polidori.

M-a privit cu atenţie.

— Am făcut-o doar de dragul lui Konrad.

— Ştiu, am spus eu. Ştiu. Dar trebuie să ne păstrăm secretele unul altuia, nu-i aşa?

Cu siguranţă se gândea că o ameninţ. N-aş fi făcut niciodată ceva să o bag în belea — dar poate că era mai bine să o las să-şi imagineze asta.

— Prea bine, a spus ea fără tragere de inimă. Dă-mi adresa. O să fiu mesagerul tău.

— I-am întins scrisoarea, deja sigilată cu ceară.

— Şi încă ceva, Maria. Nu-i spune cine eşti sau pentru cine lucrezi.

*

După lăsarea serii, m-am strecurat la parter şi am căutat-o din nou pe Maria. De-abia m-a privit când mi-a înmânat o scrisoare sigilată. Apoi s-a înfiorat puţin, de parcă era uşurată să scape de ea. Am băgat imediat scrisoarea în buzunar.

— Doar să mă aflu în prăvălia aia a lui m-a făcut să mă îndoiesc de multe, a şoptit ea. Şi chiar şi omul în sine... şi pisica aia a lui!

Am sărutat-o pe Maria pe obraz, aşa cum făceam când eram mic.

— Îţi mulţumesc, am spus. M-ai ajutat enorm.

— Sper că e ultima dată.

S-a uitat la mine, şi cred că am văzut un licăr de frică pe chipul ei.

M-am dus sus, în dormitorul meu, am închis uşa şi am încuiat-o, apoi am deschis scrisoarea.

Dragă domnule,

Îţi mulţumesc pentru scrisoare. Te rog să fii încredinţat că într-adevăr, am primit capul de coelacant de la prietenul dumitale, şi că acesta, a produs suficient ulei pentru scopul nostru.

Înţeleg acum că eşti reţinut temporar, şi sunt foarte uşurat că aventura noastră rămâne tăinuită — aşa cum trebuie. Dacă nu primesc alte veşti de la dumneata, voi presupune că doreşti să-mi continui munca. Tălmăcirea este dificilă, însă merge destul de repede, şi nu mă îndoiesc că, în curând, voi afla, al treilea, şi ultimul ingredient. Când voi izbuti, am să-ţi las un mesaj, conform instrucţiunilor dumitale, la cripta. Gallimard din cimitirul Bellerive. Până atunci, rămân

Al dumitale servitor umil,
Julius Polidor

Deocamdată, făcusem tot ce se putea face. Acum trebuia să aştept.

*

Devenisem un păstrător de secrete.

Nu le-am spus lui Elisabeth şi lui Konrad despre alchimia tatei. Nu le-am spus de decizia mea de a continua aventura noastră. La ce bun? Nu le-ar schimba părerea. Ei erau prea ocupaţi să fie îndrăgostiţi. Dacă fratele meu nu avea atâta minte să obţină elixirul, atunci eu aveam s-o fac pentru el.

Dacă s-ar fi îmbolnăvit din nou, eu aş avea leacul potrivit. Aş avea puterea să-l învii din morţi.

Şi ce altceva aş avea puterea să fac?

În acea noapte, somnul nu voia să mă ajungă şi pe mine şi, la lumina lumânării, am deschis din nou volumul subţire şi verde, ultimul lucru pe care îl mai aveam din

interzisa Bibliotecă întunecată.

Poţiunea de dragoste era atât de simplă, că aproape mă îndoiam că avea să funcţioneze:

O picătură de ulei de peşte.
Zahăr pentru a ascunde uleiul de peşte.
O picătură de miere de trifoi, pentru a-l îndulci şi mai mult.
Un praf de cimbru.
Sucul a trei petale de trandafir strivite.
O măsură mică de apă limpede de gheţar.
Două prafuri de rozmarin.
O şuviţă din părul creatorului, mărunţită cât mai fin posibil.
O picătură din sângele alesei inimii.

Aceste lucruri erau uşor de găsit. Doar ultimul mă îngrijora — până ce mi-am adus aminte de batista mea. O ţinusem ascunsă în adâncul sertarelor. Nu doream să-mi fie spălată, deoarece pe ea se afla o pată cu sângele lui Elisabeth, de pe buzele ei dulci. Puteam să tai bucăţica aia de material şi să o pun în amestec.

Reţeta spunea că lichidul trebuia să rămână neatins o zi şi o noapte, iar apoi trebuia să fie băut de aleasa inimii mele.

Asta nu avea să fie greu. Pe durata antrenamentelor de scrimă, deseori beam câte o răcoritoare înviorătoare. Puteam să-i ofer un pocal lui Elisabeth, adăugând în el, cu dexteritate, poţiunea dulce.

O să mă iubească. Tinctura o s-o facă să mă iubească.

M-a copleşit o furie subită şi am aruncat cu cartea de perete.

Ştiam asta: nu aveam să simt nicio victorie de câştigam inima lui Elisabeth folosindu-mă de trucuri alchimice.

Nu eram la fel de drăguţ precum Konrad, nu. Nu voi avea niciodată şarmul său, sau graţia sau răbdarea sau abilitatea fără efort la diferite lucruri. Însă aveam acelaşi corp frumos, iar în al meu existau mai mult curaj şi fermitate şi pasiune.

Nu erau astea lucruri demne de iubit?

Îi simţisem căldura de lup în acea noapte în Sturmwald. Fusese a mea atunci, şi aveam s-o fac din nou să fie a mea.

De unul singur, şi pentru totdeauna.

*

Mai târziu, m-am cufundat într-un somn agitat. Am visat că escaladam prin Alpi şi Krake era singurul meu însoţitor. Căutam ceva, dar nu ştiam ce. Mă uitam peste tot, din ce în ce mai disperat. Ochii verzi ai lui Krake mă priveau solemn, însă el nu mă putea ajuta.

Noaptea a sosit în cele din urmă, şi am găsit o peşteră unde să pot dormi. Krake s-a întins lângă mine, iar eu eram bucuros de căldura lui mângâietoare.

Visul s-a evaporat, însă căldura a rămas. Pe jumătate treaz, nu m-am gândit la asta la început. Dar apoi căldura a părut să se intensifice şi, deodată, eram complet treaz, ca un înotător disperat să ajungă la suprafaţa apei pentru o gură de aer.

Nu eram singur în pat.

Am rămas nemişcat, pe partea dreaptă. Ceva cald şi moale se culcuşise în spatele meu. Un braţ era aruncat peste pieptul meu. O mână stătea aşezată deasupra inimii mele.

Am respirat sacadat — inspirând mireasma ameţitoare a părului şi pielii lui Elisabeth.

Probabil că umbla iarăşi în somn, şi din nou îşi croise drum în patul meu, exact aşa cum făcuse când era mică. Însă nu mai avea şapte ani şi, în timp ce stăteam întins acolo, eram mult prea conştient de noile forme ale trupului său de femeie.

Căldura ei părea să pătrundă în mine, înflorindu-mi în obraji, la subsuori, între picioare. De-abia îndrăzneam să respir, de teamă ca nu cumva să o trezesc, de teamă ca nu cumva acest moment să se sfârşească.

Dar trebuia să fac ceva. N-o puteam lăsa să doarmă acolo toată noaptea. Gânduri panicate îmi galopau prin minte. Imaginaţi-vă cum ar fi dacă ar intra vreo slujnică şi ne-ar găsi aşa. Cum aş putea explica asta? Fruntea îmi era deja asudată.

M-am retras cu grijă şi m-am întors uşor cu faţa la ea.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Mă aşteptasem să o găsesc dormind, însă ochii îi erau larg deschişi. Obrazul îi era lipit de perna mea, iar buzele i se arcuiau într-un zâmbet poznaş — unul pe care nu-l mai văzusem niciodată pe chipul ei. Am privit-o lung, transfigurat de frumuseţea ei, cunoscută şi străină în acelaşi timp. Chiar era Elisabeth, cea cu care crescusem?

Aproape imediat mi-am dat seama că nu se uita cu adevărat la mine. La fel ca ultima oară, se uita prin mine, la adevăratul ales al inimii ei. Fără îndoială, credea că se afla în patul lui Konrad. Şi de ce nu era?

Voiam să o sărut şi să o mângâi. Ar fi fost atât de uşor: se afla la doar câţiva centimetri de mine, cu părul ei lung revărsat peste dantela cămăşii sale de noapte. M-am aplecat mai aproape de ea, cu o poftă de nestăvilit — însă m-am oprit cu un geamăt. Nu puteam profita de trupul ei în timp ce dormea, oricât de ispititor ar fi fost.

A scos un sunet gutural blând, precum torsul unei pisici, şi pentru o clipă puteam să jur că ochii ei se uitau fix într-ai mei. Şi-a ridicat mâna şi m-a mângâiat pe păr, iar apoi şi-a trecut degetele peste obrazul meu şi peste gât.

Mă simţeam cedând. Trebuia să fac ceva, altminteri nu aveam să rezist tentaţiei. Uşor, m-am ridicat în picioare. Ochii ei mă urmăreau.

— Elisabeth, am spus pe un ton calm, înconjurând patul pentru a ajunge pe partea ei. Trebuie să pleci.

Ascultătoare, s-a ridicat în capul oaselor, iar eu am încercat să nu mă uit la şoldurile ei goale înainte ca degetele sale adormite să le acopere cu cămaşa.

— Haide!

Am întins mâna, iar ea mi-a luat-o. Mă simţeam precum un hipnotizator. Ar fi făcut orice îi spuneam.

Elisabeth, atinge-mă! Sărută-mă! Spune-mi că mă iubeşti!

Frustrat, am scrâşnit din dinţi. M-a urmat de bunăvoie în timp ce o conduceam spre uşă. Am deschis-o şi, pe furiş, am aruncat o privire pe coridor, ascultând. Gândul de a fi văzuţi m-a făcut să mă înfior. Am mers pe culoar către dormitorul ei. Înăuntru, am condus-o către propriul ei pat. I-am aranjat aşternuturile boţite.

— Trebuie să dormi, i-am spus.

Am apăsat-o uşor pe umeri, şi ea s-a aşezat.

— Întinde-te, i-am spus.

S-a întins, însă m-a apucat de mână, oferindu-mi acelaşi zâmbet ispititor. Dar mi-era dat doar de mintea ei adormită şi confuză, şi era, de fapt, pentru Konrad.

I-am desfăcut cu delicateţe degetele de pe mâna mea.

— Noapte bună, Elisabeth.

Capul i s-a scufundat în pernă. Ochii i s-au închis.

Am oftat adânc şi m-am întors. Însă când am ajuns aproape de uşă, a spus ceva

care m-a făcut să mă opresc în loc, iar inima a încetat să-mi mai bată.

Adormită, a murmurat:

— Noapte bună, Viktor.

La micul dejun, Elisabeth n-a dat vreun semn că-şi amintea de rătăcirile ei nocturne. Vorbea voioasă cu toţi, şi cu fiecare secundă părea din ce în ce mai imposibil să fi venit vreodată în patul meu, să mă fi mângâiat pe faţă.

Îmi luase ceva timp să adorm la loc. Nu reuşeam să găsesc nicio poziţie confortabilă. Şi când în cele din urmă începusem să mă las pradă somnului, îi simţisem din nou greutatea şi căldura lipite de mine — şi m-am întors repede, doar ca să realizez că de data asta era doar închipuirea mea.

Îmi rostise numele. Oare asta însemna că ştia — sau o parte din ea ştia — unde era şi ce făcea? Putea să însemne că dorise să vină în camera mea şi nu în cea a lui Konrad?

O puteam întreba — dar cum? În cel mai bun caz, avea să se simtă ruşinată; în cel mai rău, avea să se înfurie pe mine, fără îndoială crezând că eu inventasem toată povestea asta scandaloasă.

Am privit-o peste masă, iar ea mi-a zâmbit — un zâmbet prietenos, de soră, fără niciun licăr de amintire. Era atât de radioasă şi plină de frumuseţe, că de-abia îmi puteam înghiţi mâncarea.

*

În acea seară, după cină, am ieşit pe balcon şi am găsit-o sprijinită de balustradă, privind soarele ascunzându-se dincolo de munţi.

— Ultima noapte a întemniţării noastre, am spus eu.

S-a întors, părând oarecum surprinsă, deoarece, fără îndoială, se aştepta să fie Konrad. Mă întâlnisem cu el pe drum şi îi spusesem că tata voia ca el să verifice caii şi să-l întrebe pe grăjdarul-şef de iapa gestantă.

— Cele două săptămâni au trecut destul de repede, a spus ea, apoi şi-a întors privirea către munţi.

Nu aveam harul de a rosti vorbe frumoase, însă pregătisem câteva replici, mulţumită poeziilor lui Henri — şi eram încurajat şi de faptul că Elisabeth, fără să ştie, împărţise cu mine un pat noaptea trecută.

— Frumuseţea ta face ca asfinţitul să se oprească în loc, am spus, doar ca să te mai privească preţ de o secundă.

S-a întors spre mine, cu ochii larg deschişi.

— Dar dintre voi doi, tu eşti cea mai strălucitoare, am continuat. Când sunt în preajma ta mă simt precum un fluture de noapte, şi nu pot decât să-ţi evit focul.

A râs, ridicându-şi mâna ca să-şi acopere gura.

— Am spus ceva amuzant? am întrebat-o enervat.

Elisabeth şi-a muşcat buza, apoi s-a liniştit.

— Nu, nu, e foarte drăguţ, îţi mulţumesc. Doar că, Viktor, ei bine, nu e genul de limbaj pe care sunt obişnuită să-l aud la tine.

— Poate că există câteva talente pe care le ţin ascunse, am spus, ridicând misterios din sprâncene.

— Greu de crezut. Ai citit poezii în ultima vreme?

— Cuvintele sunt ale mele, am spus, minţind doar pe jumătate.

La naiba cu mâzgălelile alea poetice — chiar dacă fuseseră compuse pentru mine, eu nu aveam talentul pentru a le recita.

— Sunt foarte frumoase, a spus ea. Dar mai bine le-ai păstra pentru altcineva.

— Atunci înseamnă că au fost risipite, am spus. Precum, precum... încercam să găsesc ceva poetic. Precum perlele azvârlite la măgari.

— Cred că expresia pe care o cauţi e „a arunca mărgăritare la porci”.

— O, la dracu’ cu vorbele frumoase... de vreme ce tu nu faci decât să mă iei în

batjocură.

— Nu, într-adevăr, „măgar” e foarte expresiv, a spus ea, o excelentă descriere a unui flăcău care flirtează cu aleasa fratelui său.

— Ah! Nu mi-am dat seama că eşti deja proprietatea lui.

Ştiam că asta avea s-o scoată din sărite, deoarece mama mereu ne spunea că femeile erau egale cu bărbaţii şi că nu trebuiau tratate ca nişte obiecte.

Am primit reacţia pe care o doream. Ochii i s-au aprins.

— Nimeni nu mă deţine, Viktor, în afară de mine. Mă rog, a adăugat, cu un strop de remuşcare, Dumnezeu mă deţine, aşa cum face cu toate creaţiile Lui, însă nicio persoană umană nu mă va deţine vreodată.

— O, ştiu, ştiu, am spus, pe cât de indiferent puteam, îţi place să-ţi faci mereu propriile alegeri. Aşadar, de ce nu faci o alegere în această privinţă?

— Deja am făcut una, şi ar trebui să-mi respecţi decizia. Iar acum trebuie să pleci.

A privit îngrijorată peste umărul meu, fără îndoială temându-se că fratele meu avea să apară.

— Ah, nu cred că o să vină prea curând, i-am spus. I-am dat o treabă de făcut.

— Foarte urât din partea ta.

— Da.

Lumina îi strălucea pe părul de culoarea chihlimbarului, şi m-am dus către ea, am apucat-o de umeri şi am sărutat-o pe gură. M-a împins şi mi-a tras o palmă, cu putere.

— Să nu mai faci asta niciodată! a spus, cu o furie de pisică sălbatică în ochi.

— Îţi place când te sărut, am spus, fără să ştiu dacă era sau nu aşa.

Mi-a întors spatele.

— Tu muşti, a spus printre dinţii încleştaţi.

— Recunoaşte, am zis nesăbuit. Nici măcar nu trebuie să spui da, ci pur şi simplu să dai din cap. Haide, fii cinstită!

I-am privit ceafa, aşteptând şi sperând. Putea să fie o statuie.

— Ceea ce faci este foarte greşit, Viktor.

— Ce zici de zicala aia, „în dragoste şi în război totul e permis”?

— Tu nu mă iubeşti!

— Nu-mi spune tu mie ce simt, am spus enervat. Când nici măcar tu nu ştii ce simţi.

S-a întors spre mine mânioasă, dar totodată şi curioasă.

— Despre ce vorbeşti?

Fusese o clipă când aş fi putut să-i ţin secretul, însă eram prea aţâţat.

— Azi-noapte, ai venit în dormitorul meu, am şoptit.

Chipul i s-a îmbujorat instantaneu.

— E urât ceea ce spui.

— Tu umbli în somn, Elisabeth. Ştii că o faci. O făceai când erai mică. Iar vara asta ai făcut-o din nou. Şi, de fiecare dată, ai venit în camera mea.

S-a uitat la mine precaută, nesigură dacă spuneam adevărul.

— Prima dată aveai în mână păpuşa ta veche, cea cu cosiţe roşcate. Credeai că e un copilaş, iar ea nu era moartă, ci pur şi simplu rece, şi voiai să o încălzeşti.

Privirea ei m-a părăsit, şi o amintire părea să se ivească în mintea sa.

— Îţi aminteşti de visele astea, nu? am întrebat.

— Le am adeseori, a recunoscut. Dar nu-mi amintesc să fi venit în dormitorul tău.

— Noaptea trecută te-ai suit în patul meu.

Ochii i s-au îngustat.

— Nu cred asta.

Şi a dat să treacă de mine.

Am apucat-o de braţ şi am ţinut-o pe loc.

— Te-ai întins lângă mine şi mi-ai zâmbit şi ai tors precum o pisică.

— Lasă-mă să plec, a spus pe un ton calm, periculos.

I-am dat drumul strânsorii, dar ea nu s-a clintit.

— M-ai mângâiat pe faţă. Şi când te-am dus înapoi în camera ta, mi-ai spus noapte bună. „Noapte bună, Viktor”, asta ai spus.

Părea încurcată acum, ochii ei strălufgerând pe când mici fragmente de amintire începeau să se unească.

— Ceea ce vreau să ştiu, am spus, este de ce vii în camera mea. De ce n-o vizitezi pe a lui Konrad?

— De unde ştii că n-o fac? mi-a replicat ea.

Am înghiţit în sec, rămas fără grai pentru o clipă.

— Blufezi, am spus apoi.

— Zău?

Însă când am privit-o, am văzut nesiguranţa în privirea ei arogantă şi am ştiut că minte.

— Am o ipoteză, dacă vrei să o auzi, am spus.

N-a răspuns nimic, dar nici nu s-a mişcat din loc.

— Konrad e un băiat minunat, însă eu am ceva ce el nu are. O pasiune care face pereche cu a ta.

— Ce prostii mai scoţi pe gură!

— Chiar aşa? Konrad vede latura ta de înger, însă eu o văd pe cea animalică. Uită-te în ochii mei şi spune-mi că mă înşel.

— Că te înşeli în legătură cu ce? a întrebat Konrad în spatele meu.

Elisabeth mi-a aruncat o căutătură furioasă. Iar eu i-am răspuns la fel.

— Era doar o discuţie aprinsă, am spus indiferent, şi una de care m-am cam săturat acum.

Şi am trecut de Konrad, intrând înapoi în château.

*

N-am fost surprins când, peste mai puţin de o oră, s-a auzit un ciocănit la uşa camerei mele şi Konrad a intrat fără să aştepte o invitaţie. Mă aflam la birou, prefăcându-mă că citesc.

— Ai supărat-o foarte tare pe Elisabeth, să ştii, a spus el, aşezându-se într-un fotoliu.

— Zău?

A părut surprins de inocenţa mea prefăcută.

— Da. E supărată pentru felul în care i-ai vorbit.

M-am încruntat.

— Şi în ce fel i-am vorbit?

N-aveam de gând să uşurez lucrurile pentru el. Nu aveam să divulg nimic. Voiam să ştiu cât de multe îi spusese Elisabeth.

Konrad a ridicat din sprâncene.

— Purtarea ta de pe balcon n-a fost deloc manierată.

Balconul. Deci el încă n-avea habar de sărutul nostru de la miezul nopţii. De vizitele ei nocturne în dormitorul meu. Asta mi-a produs un fior de încântare. Secretul nostru faţă de Konrad.

— Purtarea mea, am spus încruntându-mă. Rogu-te, poţi fi mai explicit?

— Ai sărutat-o cu forţa, Viktor.

Am ridicat din umeri ca un îndrăgostit plictisit de viaţă.

— A, la asta te referi. Cum ar putea o domniţă să fie supărată pentru un asemenea gest măgulitor?

M-am uitat cu atenţie la Konrad, aşteptând ca pacea şi calmul său să dispară.

— Sărutul ăla n-a fost dorit, a spus el liniştit.

Am chicotit.

— Eu l-am dorit.

Expresia de pe chipul fratelui meu a rămas enervant de calmă.

— Tu n-o iubeşti cu adevărat pe Elisabeth. Toată povestea asta nu e decât o pasiune trecătoare a unui tânăr.

— A, chiar aşa e? am spus, simţind că iau foc.

A încuviinţat din cap, de parcă era un unchi bun care dădea un sfat unui puşti prostuţ şi plin de coşuri.

— Poate că tu ai o pasiune trecătoare, am spus.

— Prea bine, atunci, a zis Konrad, şi m-am simţit deodată de parcă ne duelam din nou — fandând şi parând. De când ai sentimentele astea pentru ea? Fii cinstit. De câteva săptămâni?

— Nu ştiu.

— Poate de câteva zile?

— Ce contează? am replicat. Dacă o iubesc, atunci o iubesc.

— Sunt dispus să pariez, a spus Konrad, că ţi-ai descoperit dragostea pentru ea după ce-ai aflat de a mea.

— Nu-i adevărat! am spus, întrebându-mă dacă exista vreun sâmbure de adevăr în asta.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun, a zis Konrad. A fost cu adevărat o greşeală.

— Am ştiut de sentimentele tale cu mult înainte să mi te confesezi, i-am spus pe un ton sfidător. Ca şi de-ale mele.

— Viktor, ea vrea să încetezi.

— Hmm. Mă îndoiesc, am spus. Şi, mânat de un impuls diabolic, am adăugat: Ţi-a povestit de sărutul nostru de la miezul nopţii?

Faţa lui Konrad s-a crispat. Îl lovisem tare. Dar, deodată, victoria mea avea un gust amar.

Înfuriat, Konrad s-a ridicat.

— Nu mi-a spus niciodată de asta.

Elisabeth păstrase secretul ruşinos pentru a ne proteja pe mine şi pe Konrad — iar eu tocmai o trădasem.

— Am păcălit-o, am spus repede. Am furat biletul care ţi-era adresat. Credea că eu eram tu, însă nu după mult timp, după ce a aflat, s-a supărat groaznic pe mine.

— Şi totuşi, ai continuat, a spus Konrad, lovind fotoliul atât de tare că s-a răsturnat şi a alunecat de-a lungul încăperii. Tu vrei totul, Viktor, asta e problema ta.

— Cât de uşor e pentru tine s-o spui, când tu deja ai totul.

— Ce vrei să spui? a cerut el, cu pumnii încleştaţi.

O furie arzătoare mi-a alungat orice urmă de ruşine sau regret.

— Eşti mai bun în orice, şi ştii asta. Totul îţi vine atât de uşor, că mă întreb dacă măcar încerci. Eu trebuie să muncesc pentru ceea ce îmi doresc.

— Şi te-ai hotărât deodată că ţi-o doreşti pe Elisabeth? Nu vezi cât de egoist ai fost? Te iubeşte ca pe un frate, şi o doare că trebuie să te respingă — se pare că, acum, de mai multe ori chiar! Viktor, nu are sentimente de dragoste pentru tine.

— Nu sunt chiar atât de convins, am spus cu încăpăţânare.

Konrad a făcut un pas ameninţător către mine.

— Ăsta e un lucru pe care nu-l poţi avea sub control. Trebuie să accepţi asta.

— Nu accept nimic, am spus.

— Atunci, meriţi o bătaie zdravănă!

— Perfect! am spus, simţind cum furia îmi curge cu viteză prin vene. Hai s-o facem! Sau poate că ar trebui să ne duelăm cu adevărat pentru ea, ce zici? Hai să ne luăm spadele!

— Doar dacă le scoatem apărătoarele din vârfuri! a spus Konrad furios.

— De-acord!

S-a repezit spre mine, cu pumnii ridicaţi, dar în acel moment tot sângele a părut

să i se scurgă din obraji şi a leşinat pe podea.

CAPITOLUL TREISPREZECE

PORŢILE IADULUI

Abia de-am pus geană pe geană, îngrijorându-mă pentru Konrad toată noaptea.

Când căzuse pe podea, atât de palid, pentru o clipă groaznică am crezut că murise. Însă rămăsese inconştient doar câteva minute, şi când îşi revenise, insistase că se simţea foarte bine. Dar eu deja îi cerusem unei servitoare să-l cheme pe tata, şi noi doi l-am dus pe Konrad în dormitorul său, ajutându-l să se bage în pat.

— Vă rog să nu faceţi din ţânţar armăsar, a spus el, încă foarte palid. N-o să reuşiţi decât să o îngrijoraţi pe mama.

Când i-am spus noapte bună, nu s-a uitat la mine.

Dimineaţa a venit, iar eu mi-am pus un halat şi m-am dus direct către dormitorul său. Mama tocmai pleca, închizând uşor uşa în urma ei.

— Mai aşteaptă puţin, mi-a spus. Încă doarme.

Elisabeth a apărut de după colţ, îmbrăcată în grabă, cu părul căzându-i liber pe umeri. De-abia dacă mi-a aruncat o privire.

— Cum se simte? a întrebat ea.

Mama ne-a zâmbit, cu toate că în acel zâmbet era ceva fragil.

— Nu chiar atât de rău. Doar o febră uşoară. Două dintre fetele de la bucătărie au exact acelaşi lucru, a adăugat, pentru a ne linişti. Le-a ţintuit la pat pentru câteva zile, dar, fără îndoială, or să fie foarte bine. Într-o oră sau două, sunt sigură că şi Konrad o să fie treaz şi dornic de companie. Maria a rămas cu el acum.

Mama a plecat, lăsându-ne singuri. Elisabeth a pornit-o pe coridor, iar eu am urmat-o stângaci.

— N-ar fi bine să mâncăm ceva? am sugerat.

S-a întors spre mine, lividă.

— Când a leşinat în camera ta, despre ce vorbeaţi voi doi?

Mi-am dres vocea.

— Dacă vrei să ştii, a venit să mă dojenească pentru felul în care m-am purtat cu tine pe balcon.

Dacă ar fi existat vreun proces alchimic pentru a da timpul înapoi, aş fi plătit o avere pe el pentru a-mi retrage toate cuvintele dureroase pe care i le spusesem lui Konrad. Venisem acum la el pentru a-mi repara greşeala.

— Viktor? a spus ea nerăbdătoare. Ce i-ai zis?

— I-am zis că ne-am sărutat în bibliotecă.

— Cum ai putut să faci asta? a spus ea, cu ochii scăpărându-i de furie.

— Am regretat în clipa următoare. I-am spus că m-am prefăcut că eram el, că tu n-ai nicio vină.

— Şi i-ai spus şi despre umblatul în somn?

Am privit-o surprins.

— Deci acum mă crezi?

— Răspunde-mi la întrebare!

— Nu, nu i-am spus nimic. Iar el a rămas foarte calm... până la sfârşit. Am fost uimit.

— El nu-i ca tine, Viktor. Se poate stăpâni. Însă ai mers prea departe, şi din cauza ta a făcut febră.

— Afirmi cumva că eu sunt responsabil pentru febra lui? am întrebat-o, cu toate că acelaşi gând mă chinuia şi pe mine. Ascult-o pe mama. E o fierbinţeală trecătoare. O au şi alţii de-aici.

Niciunul din noi n-a mai spus nimic. Amândoi împărtăşeam aceeaşi grijă.

— Sper că ai dreptate, Viktor, a spus ea, deoarece, dacă ai provocat revenirea

bolii, n-am să te iert niciodată.

Şi a plecat de lângă mine.

*

Aş vrea să merg până la biserica Sfânta Maria, să aprind o lumânare pentru Konrad, a spus Elisabeth pe când ne terminam micul dejun.

Un licăr de iritare a trecut peste chipul tatei, însă a răspuns:

— Prea bine. Am să-l rog pe Philippe să te ducă.

— Pot s-o duc eu, am spus repede.

Plănuisem să fac un drum până la cimitir, să verific dacă Polidori îmi scrisese ceva — iar asta îmi oferea scuza perfectă.

Tata m-a cercetat cu atenţie, şi mi-am dat seama că încă şovăia dacă să mă lase să ies sau nu din casă.

— Viktor, la biserică şi înapoi, a spus el.

— Desigur.

Afară, pe drumul lacului, cu apa scânteind şi cu mirosul îmbătător al câmpurilor în nări, ar fi trebuit să mă simt înveselit după cele două săptămâni de pedeapsă, însă mă simţeam jalnic. Elisabeth stătea lângă mine, tăcută şi plină de reproşuri.

Singurul meu gând, care îmi bubuia în minte în acelaşi ritm cu copitele cailor, era:

Sper să fie acolo. Sper ca acolo să mă aştepte un mesaj.

Când am ajuns, am privit-o intrând în biserică, apoi am legat calul şi am fugit printre pietrele de mormânt spre cripta Gallimard, o imensă clădire de granit care strălucise acolo secole la rând. Am înconjurat-o de două ori, căutând prin pământ şi printre frunze, sperând să dau peste un fel de portofel.

Nimic.

Am blestemat şi am lovit cu gheata în zidul criptei. Polidori avusese la dispoziţie mai bine de o săptămână. Ce putea să-i ia atât de mult boşorogului? Voiam să mă reped până în Geneva, doar ca să-i trag o palmă.

Dacă boala lui Konrad revenise...

Am alungat gândul şi am intrat în biserică. După lumina puternică a soarelui, mi-a luat câteva clipe să-mi obişnuiesc privirea cu interiorul întunecos. Biserica era aproape goală, se vedeau doar câţiva oameni care se rugau, răspândiţi printre bănci.

M-am aşezat în spate. Am văzut-o pe Elisabeth în faţă, îngenuncheată în faţa unui şir de lumânări mici aprinse, cu mâinile acoperindu-i faţa.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, şi mi-am întors privirea. La altar, un băieţel lustruia obiectele de alamă. Cunoştinţele mele despre Biserică erau reduse, însă ştiam că se spunea cum preoţii puteau face miracole, transformând pâinea şi vinul în trupul şi sângele lui Iisus Hristos.

Prin vitralii, în liniştea bisericii, se strecurau raze de lumină colorată. Gândurile au început să-mi rătăcească.

Vin în sânge. Plumb în aur. Leacuri picurate în venele fratelui meu. Transformarea materiei.

Era magie sau ştiinţă? Fantezie sau adevăr?

*

Au trecut două zile, iar febra nu l-a părăsit pe Konrad.

Trupul îl durea. Articulaţiile mâinii sale drepte se umflaseră. Jos, cele două servitoare ale noastre erau şi ele încă doborâte de boală. Bunul şi nefolositorul doctor Lesage ne-a făcut o vizită, administrându-şi obişnuitele pomezi întăritoare şi tincturi pentru a ajuta la combaterea febrei.

— Trimit vorbă după doctorul Murnau, a spus tata la cină.

Wilhelm şi Emest fuseseră deja duşi la culcare, iar la masă eram doar eu, Elisabeth, mama şi tata.

Pentru câteva clipe, la masă s-a lăsat tăcerea.

— Dar credeam că e doar o boală trecătoare, a spus Elisabeth.

— Cel mai probabil, aşa şi este, a spus mama, dar cred că e mai bine să fim siguri.

Am evitat privirea lui Elisabeth, de frica furiei pe care aş putea să o văd acolo.

— Înainte să plece, a spus tata, doctorul Murnau mi-a lăsat un program detaliat cu locurile unde urma să se afle, în caz că aveam nevoie din nou de el. În prezent se află în Lyon, cu un alt pacient. Am de gând să merg chiar eu călare până acolo şi să-l aduc înapoi cât mai curând posibil.

Lyon era în Franţa, iar acolo domnea haosul. Hoarde de revoluţionari încă mai cutreierau ţara, instaurând un regim al terorii, persecutându-i pe toţi aceia care nu erau de acord cu ei. M-am uitat la tata şi, pentru prima oară, mi s-a părut bătrân şi obosit. Îmi simţeam inima strânsă, la fel ca umerii lui aduşi.

— Crezi că e înţelept, tată? a întrebat Elisabeth. Poveştile pe care le-am auzit...

— Am să-i iau pe Philippe şi pe Marc cu mine. Francezii n-au treabă cu genevezii — nici noi nu iubim monarhia. Singura mea grijă este durata călătoriei. Am de gând să plec mâine în zori.

*

Mai târziu în acea seară, l-am găsit pe tata singur în biroul său, pregătindu-şi grăbit un mic geamantan.

— Pot să vorbesc cu tine? l-am întrebat, închizând uşa în spatele meu.

— Ce s-a întâmplat, Viktor?

Am respirat adânc, iar apoi i-am spus ce-aveam pe inimă.

— Tată, având în vedere starea în care se află Konrad, nu crezi că merită... măcar să te gândeşti la Elixirul Vieţii?

M-a privit de parcă înnebunisem, dar am insistat.

— Mai avem nevoie doar de un ultim ingredient şi...

A ridicat mâna.

— Ajunge. Doctorul Murnau o să ne sfătuiască.

— Dar el însuşi a spus că nu-i poate da lui Konrad atât de curând acelaşi remediu. Ce poate să facă el? Poate că dacă i-ai spune mamei adevărul, şi ea o să vrea să încercăm Elixirul Vieţii. Dacă l-am avea măcar la îndemână, am...

— Nu!

— Deci mai degrabă l-ai lăsa să moară?

— De câte ori trebuie să-ţi spun? Alchimia nu deţine răspunsul!

Inima îmi bubuia puternic.

— Cum poţi să spui asta când tu însuţi ai practicat-o cândva?

O secundă de ezitare l-a trădat.

— Prostii.

Vocea îmi tremura când i-am spus:

— Ţi-am văzut scrisul în cartea lui Eisenstein. Ai transformat plumbul în aur.

Nu era aur, a spus el calm.

M-am uitat nedumerit la el.

— Avea doar aspect de aur.

Simţeam amărăciune în vocea lui.

— Dar în notiţele tale erau calcule pentru vreo sută de kilograme. Dacă nu era aur, de ce l-ai mai fă...

M-am oprit.

Tata s-a întors cu spatele la mine şi a privit pe fereastră, şi am avut sentimentul îngrozitor că aveam să pierd ceva pentru totdeauna.

— Aspectul său, a spus el, era suficient pentru a înşela o mulţime de oameni.

Mi-a luat ceva timp să rostesc cuvintele.

— Ai vândut oamenilor aur fals?

— Când eram tânăr, averea Frankenstein aproape că nu mai exista. Familia urma să piardă totul. Totul. Când am descoperit Biblioteca întunecată, am crezut că alchimia ar putea să ne fie salvarea. Aurul, vai!, nu era real — însă îl puteam vinde cu grijă prin diverşi agenţi, departe, în imperiile Rusiei şi ale Orientului.

— Înţeleg.

— Fără banii ăia, familia noastră ar fi fost distrusă. Eu nu m-aş mai fi însurat. Tu n-ai mai fi existat. Nu sunt mândru de asta, însă a fost necesar.

Eram profund tulburat. Tatăl meu, marele magistrat, era un mincinos, un ipocrit, un infractor. Nu puteam gândi limpede. S-a întors cu faţa la mine, şi de data asta eu am fost cel care nu-l puteam privi în ochi, atât de ruşinat pentru el eram. M-a apucat strâns de umeri.

— Nu trebuie să spui nimănui de asta, Viktor. înţelegi?

Am tăcut.

— Asta ne-ar distruge.

M-am sforţat să-l privesc.

— Şi cum rămâne cu Konrad?

— Ascultă-mă, fiule. Alchimia este o iluzie. Trebuie să accepţi asta.

M-am smuls din strânsoarea sa.

— Poate că numai ţie nu ţi-a mers. Nu poţi să te lepezi de întreaga disciplină doar pentru că tu n-ai putut face aur! Poate că alţii sunt mai pricepuţi decât tine!

— Viktor...

— Nu, am spus, simţind cum îmi bubuie sângele în urechi. Nu mai am încredere în tine!

A mai încercat o dată să-şi pună mâinile pe umerii mei, dar m-am răsucit şi am fugit din birou.

— În dimineaţa următoare, tata nu mai era. Plecase la Lyon înainte ca eu să mă trezesc.

La micul dejun, mama s-a uitat destul de stânjenită la mine şi la Elisabeth şi a spus:

— Tatăl vostru a lăsat vorbă că trebuie să rămâneţi în casă până se întoarce el.

— De ce? am întrebat eu.

— Deoarece se teme să nu faceţi iarăşi prostii.

Faţa lui Elisabeth s-a umplut de uluire nevinovată.

— Dar asta nu e corect! Nu avem asemenea planuri în minte!

N-am spus nimic, privind-o pe mama, întrebându-mă cât de multe ştia — din discuţia mea de seara trecută cu tata, din trecutul lui tulbure.

— Astea îi sunt dorinţele, şi vor fi respectate, a spus mama pe un ton ferm.

Pulsul îmi zvâcnea puternic din cauza furiei. Nu mai voiam să ţin secretul tatei — dacă era un secret. Nu mai acceptam să fiu tratat ca un prizonier! Însă Elisabeth a vorbit înaintea mea.

— În mod evident, încă mi se permite libertatea de a mă ruga.

Mama a tresărit, deoarece, în casa noastră, cuvântul „libertate” avea o greutate mare.

— Da, sunt sigură că tata nu ţi-ar interzice acest lucru.

— Mă bucur să aud asta, am spus eu. Deoarece Elisabeth doreşte să viziteze biserica Sfânta Maria din nou în această dimineaţă. Să mai aprindă o lumânare pentru Konrad.

Elisabeth s-a uitat surprinsă la mine.

— Iar eu mă bucur să o însoţesc, m-am grăbit să adaug înainte ca Elisabeth să poată spună ceva.

— Până la biserică şi înapoi, a spus mama. Şi să nu zăboviţi, altminteri n-or să

mai existe excepţii.

Mai târziu, în cabrioletă, pe drum către biserică, Elisabeth s-a uitat la mine.

— Ce pui la cale?

— Nimic, am minţit. M-am gândit că poate aprind şi eu o lumânare.

— Chiar aşa? a întrebat ea.

Am lăsat-o să intre singură, apoi m-am grăbit către criptă pentru a căuta vreun mesaj de la Polidori. Dacă tot nu aveam să găsesc ceva, mi-am jurat că o să mă duc la Geneva pentru a mă confrunta personal cu Polidori.

La cimitir, m-am aşezat în patru labe şi am început să caut. Şi n-am găsit nimic. M-am căţărat pe gardul mic şi am aruncat o privire în interiorul criptei. Nimic. Ar fi trebuit să fiu mai clar în instrucţiunile mele şi să specific un loc pentru mesaj. Unde ar fi putut să-l pună?

Apoi mi-am dat seama că mesajul n-ar fi fost adus de Polidori. El ar fi angajat un mesager de încredere... sau l-ar fi trimis pe Krake.

Un stejar măreţ adumbrea această parte a cimitirului, şi mi-am amintit de viteza râsului la căţărat în copaci. Am ridicat privirea şi am văzut, atârnând de o creangă joasă, un săculeţ. Am sărit şi l-am tras. Mirosea a felină.

Am privit în jur, uşor nesigur, aşteptându-mă oarecum să-l văd pe misteriosul râs privindu-mă lung, cu ochii săi verzi lipsiţi de vlagă. Am desfăcut săculeţul şi din el am scos o bucată de pergament ce avea inscripţionată data de ieri.

Dragul meu domn,

Am terminat traducerea şi am descoperit ultimul ingredient. Este foarte la îndemână. Dacă mai doreşti să obţii elixirul, vino cu prima ocazie.

Al dumitale servitor umil,
Julis Polidori

Am intrat în biserică şi am găsit-o pe Elisabeth rugându-se, iar apoi am aprins o lumânare.

Am îngenuncheat lângă ea şi, în tăcere — cui, habar n-am —, am spus „Mulţumesc”.

*

Când ne-am întors acasă, am văzut o pereche de cai înhămată la trăsură. Richard, unul dintre grăjdari, ne-a spus că mama doreşte să ne vadă numaidecât. Am urcat în fugă scările, temându-ne să nu fie vreo veste îngrozitoare legată de Konrad.

Când am trecut pe lângă dormitorul meu, am văzut o servitoare împachetându-mi hainele într-un cufăr mare.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat-o din prag.

— Viktor, Elisabeth, a spus mama, apărând pe hol. O a treia servitoare s-a îmbolnăvit. Genevieve, de la bucătărie, are febră şi pete pe tot corpul.

— E cumva variolă? am întrebat.

— Se prea poate.

— Asta are Konrad? a întrebat Elisabeth.

Pe pielea lui, din loc în loc, se văd nişte erupţii. Doctorul Lesage este pe drum. În orice caz, vreau ca voi doi să vă duceţi cu Wilhelm şi Emest la casa din Geneva.

Elisabeth s-a încruntat.

— Trebuie să mă laşi să stau aici. Cine o să te ajute cu Konrad?

— Am ajutor mai mult decât suficient, a spus mama pe un ton ferm. Ceea ce nu

pot suporta este ca vreunul din ceilalţi copii ai mei să se îmbolnăvească. Vreau ca toţi să fiţi departe până ce aflăm sigur dacă e vărsat de vânt sau vreo altă molimă.

Elisabeth a dat să obiecteze din nou, însă mama a ridicat un deget şi a clătinat din cap.

— Fără discuţii. O să trimit un mesager în clipa în care am veşti pentru voi.

În mai puţin de o oră mă aflam în trăsură, alături de Elisabeth, Wilhelm şi Emest, în drum spre Geneva. Wilhelm insistase să stea la mine în braţe, iar eu îl ţineam bine. S-a uitat la mine, rânjind, gândindu-se la asta ca la o excursie frumoasă. Mi-am lipit obrazul de al lui, încercând să caut consolare în pielea sa moale şi caldă.

*

Mama probabil că trimisese vorbă înainte ca noi să plecăm, căci atunci când am ajuns, servitorii deja deschideau ferestrele oblonite şi îndepărtau acoperitoarele de praf de pe mobilă. Am fost întâmpinaţi cu căldură de către personal, care voia să ştie totul despre Konrad şi despre slujnicele bolnave.

Eu nu mă gândeam decât cum să ajung la Polidori. Cu cât aflam mai repede de ultimul ingredient, cu atât mai repede îl puteam obţine şi puteam avea elixirul.

Mi-am mâncat pe fugă prânzul şi m-am scuzat de la masă.

Elisabeth m-a urmat pe coridor.

— Unde te duci? m-a întrebat suspicioasă.

N-am spus nimic, însă ştia. M-a apucat de mână şi m-a tras într-un salon pustiu, închizând uşa în urma ei.

— I-am promis tatălui tău, Viktor.

— Nu am nicio intenţie să respect promisiunea, am spus.

— Ei bine, eu am, a ripostat Elisabeth.

— Polidori a terminat traducerea, i-am spus.

— De unde ştii?

Am scos biletul din buzunar şi i l-am arătat.

— Am comunicat în tot acest timp.

— Ai ţinut secretul ăsta faţă de noi?

— Voi aţi vrut să renunţaţi la tot.

A citit repede biletul şi s-a uitat la mine.

— Nu te duce.

— „Foarte la îndemână”, am spus, citând biletul lui Polidori. Asta înseamnă că putem face rost de el foarte uşor, nu-i aşa? N-o să mai fie nicio expediţie dificilă de data asta. Poate că-l are chiar în prăvălia lui!

— Viktor, nici măcar nu ştim de ce suferă Konrad. Ar putea fi doar...

— Variolă? Da. Şi ar putea fi uşoară sau ar putea fi fatală. Sau ar putea fi vechea lui boală care a revenit. Cel mai bine e să fim pregătiţi.

— Trebuie să aşteptăm până ce se întoarce doctorul Murnau.

Am gemut.

— Asta ar putea să fie peste câteva zile... sau săptămâni, dacă se întâmplă ceva neprevăzut.

— Din câte ştim, acest Elixir al Vieţii i-ar putea face rău.

— E un risc, am recunoscut eu. Dar ce ne facem dacă se simte şi mai rău? Ce ne facem dacă doctorul Murnau vine şi nu-l poate ajuta? Vrei să stai cu mâinile în şold când există posibilitatea de a-l lecui?

Elisabeth şi-a întors privirea.

— Stă în puterea noastră, am insistat eu. Mai avem un singur ingredient de găsit şi putem crea elixirul. Unul singur! Şi o să funcţioneze, sunt singur de asta... mult mai sigur decât pot spune.

Voiam să-i spun de visul meu, cum îl vindecasem pe Konrad — cum îl înviasem din morţi. Dar cum să-i spun fără să par nebun?

Am luat-o de mână.

— Nu renunţa cu asemenea uşurinţă la căutarea noastră. Drumul ei n-a fost niciodată neted, recunosc, dar a fost cu atât mai glorioasă cu cât s-a dovedit plină de pericole şi groază. La fiecare pas, puterea ne-a fost pusă la încercare, iar curajul provocat. Şi n-am făcut toate lucrurile astea pentru noi, ci pentru altcineva. Asta o face glorioasă.

Elisabeth m-a fixat cu ochii ei căprui.

— Chiar a fost făcută pentru altcineva, Viktor?

M-am încruntat.

— Ce anume?

— E pentru Konrad, sau chiar pentru tine? Pentru gloria ta?

Cuvintele ei au muşcat mai adânc decât colţii unui şarpe, deoarece aveau în ele un adevăr veninos, însă nu puteam recunoaşte asta.

— Pentru Konrad! am exclamat, şi mi-am îndreptat supărarea pe mine spre Elisabeth. Cum îndrăzneşti să-mi pui la îndoială iubirea pentru fratele meu? Nimeni nu e mai apropiat de el ca mine!

— E şi fratele meu, a spus ea. Şi ceva în plus.

— Da. Şi iubitul, am spus tăios.

— Aşadar, am un motiv dublu pentru a-mi păsa de el, a spus ea cu ardoare.

— Atunci demonstrează asta. Timpul nu stă în loc.

— Konrad vrea să renunţăm la căutare, mi-a reamintit Elisabeth.

Am dat să părăsesc încăperea, dar m-a prins de braţ.

— Viktor, dacă ieşi din casă, o să trimit vorbă mamei, spunându-i de intenţiile tale.

M-am întors să mă uit la ea, şi am ştiut că nu mă minţea.

— Nu te înţeleg, am spus, simţindu-mă trădat. Unde ţi-e flacăra?

— Tu arzi suficient cât pentru noi toţi, a spus ea, de data asta pe un ton mai blând. Nu vrei să aştepţi măcar până ce primim veşti de la mama? Să vedem ce ne aduce ziua de mâine.

Prea bine, am spus în silă şi am ieşit.

*

În dimineaţa următoare, Henri a sosit după micul dejun pentru a întreba de Konrad şi de ceilalţi, şi m-am bucurat să-l revăd, chiar şi în asemenea împrejurări cumplite.

A rămas cu noi pe tot parcursul dimineţii şi, chiar înainte de prânz, lacheul a intrat în salon, aducându-ne o scrisoare.

— Presupun că e de la mama dumneavoastră, a spus, înmânându-mi plicul pe o tavă de argint.

Nerăbdător, l-am luat repede şi l-am deschis.

— Citeşte-o cu voce tare, m-a îndemnat Elisabeth.

Dragii mei,

Mi-aş fi dorit să am veşti mai bune pentru voi. Când doctorul Lesage a sosit ieri, a spus că fratele vostru nu suferă de variolă, ci de vechea lui boală. Noaptea trecută s-a simţit foarte rău. S-a zvârcolit şi a gemut, deoarece nici măcar somnul nu-i uşurează durerea.

Vă scriu această scrisoare la ora zece a dimineţii, iar el nu s-a deşteptat. Pulsul îi este slăbit, iar acum e atât de nemişcat şi

palid, că mă înspăimântă. Îl aştept din nou pe doctorul Lesage. Însă dacă nu există nicio îmbunătăţire substanţială, mă tem de ce-i mai rău.

Draga mea Elisabeth, nu ţi-am cerut asta niciodată, dar, acum te implor, roagă-te. Roagă-te ca doctorul Murnau sa ajungă curând.

V-aş cere tuturor să vă întoarce-ţi, însă altă slujnică a luat variolă, iar doctorul Lesage spune că trebuie să aşteptăm încă o zi înainte să-şi de-a seama dacă e variolă adevărată sau o formă mai blândă a ei. Aşa că, deocamdată, vă rog să rămâneţi la Geneva.

Nu-i citiţi această scrisoare lui Ernest. Spuneţi-i că fratele său are nevoie doar de mai mult timp pentru a-şi reveni. Ernest e prea mic ca să poată suporta asemenea griji.

Cu multă dragoste,
Mama

— Konrad e pe moarte, am spus.

— N-ai de unde să ştii asta, a ripostat Elisabeth, cu vocea tremurândă.

M-am ridicat.

— Mă duc la Polidori, să terminăm elixirul.

Elisabeth n-a spus nimic pentru o clipă. Ochii îi străluceau din pricina lacrimilor.

— Ultima oară când Polidori i-a administrat un elixir cuiva, l-a omorât.

— Elixirul ăsta o să fie diferit!

— N-aş putea să mă iert niciodată dacă l-am omorî pe Konrad.

— Ai putea să te ierţi pentru c-ai stat cu mâinile-n sân?

— Eu sugerez să continuăm, a spus Henri încet.

Surprins şi recunoscător, m-am întors spre el.

— E uşor pentru tine, s-a răstit la el Elisabeth. Tu aştepţi la rădăcinile copacului! Sau în faţa peşterii!

— Zilele mele de aşteptare şi de privit s-au terminat, a spus Henri. Mi-e ruşine de laşitatea mea. De acum înainte, vin cu voi oriunde ne duce călătoria — chiar şi la porţile Iadului!

L-am bătut pe umăr, stârnit de izbucnirea lui.

— Ăsta — ăsta — este genul de forţă de care avem nevoie acum! Bine spus, Henri Clerval. Până la porţile Iadului! Hai să plecăm de-ndată!

M-am îndreptat cu paşi mari către uşă.

— Aşteptaţi! a spus Elisabeth. Vin cu voi.

CAPITOLUL PAISPREZECE

ULTIMUL INGREDIENT

— Cum stă fratele dumneavoastră cu sănătatea? A întrebat Polidori când ne-a deschis uşa salonului său.

— Foarte prost, a spus Elisabeth.

— Îmi pare tare rău să aud asta, a spus Polidori, privindu-mă îndeaproape. Intraţi, intraţi.

L-am urmat înăuntru. În încăpere mirosea urât, a pisică udă. Krake era întins în faţa căminului, privindu-ne cu ochii lui verzi.

— Vă rog, staţi jos, a spus Polidori.

— Eu nu pot, am spus, începând să mă mişc prin încăpere. Spuneţi-mi doar ce ne trebuie.

Polidori a ezitat un moment, fără tragere de inimă.

— Ultimul ingredient e diferit de celelalte, şi puteţi fi sig...

— Spuneţi-ne! Cu cât ştim mai repede, cu atât putem să ne punem pe treabă. Viaţa fratelui meu se stinge cu fiece minut!

Am simţit o mână pe mâna mea, şi m-am întors spre Elisabeth. Siguranţa calmă din ochii ei era ca o mângâiere pentru sufletul meu aprins. Am inspirat adânc, apoi am expirat, simţindu-mă ruşinat.

— Iertaţi-mă, domnule Polidori. Nu sunt eu însumi.

— Nu, nu, tinere domn, eu trebuie să-mi cer scuze. Vorbesc mult, ştiu. Veţi fi mulţumiţi să aflaţi că ingredientul se găseşte cu uşurinţă.

— Asta-i o veste nemaipomenită! a exclamat Elisabeth.

— Dar o să vă pună la grea încercare decizia, a spus Polidori.

— Ce vreţi să spuneţi? a întrebat Henri agitat.

— Trebuie să fiţi foarte siguri că doriţi să faceţi asta, a spus alchimistul, iar în ochii săi am văzut un licăr intens de entuziasm pe care nu-l mai văzusem de când dă-duse pentru prima oară ochii cu cartea lui Paracelsus.

— Suntem pregătiţi, am spus nerăbdător. Moartea bate la uşa fratelui meu. Spuneţi-ne de ce avem nevoie.

— Ultimul ingredient este măduvă proaspătă dintr-un os.

Am aprobat din cap, foarte încurajat.

— Perfect. Unde este cel mai apropiat măcelar?

— Trebuie să fie os uman, a spus Polidori.

— Ah, a făcut Henri cu un glas stins.

Am înghiţit în sec, apoi m-am uitat la Elisabeth.

— Prea bine. Va trebui să facem o vizită unei case mortuare sau unei morgi. Cu câţiva arginţi, nu cred că o să fie prea dificil.

Polidori clătina din cap.

— Trebuie să fie obţinut de la o persoană în viaţă. Şi mai e ceva...

S-a uitat la mine cu o intensitate care părea aproape hipnotizantă. Mi-am simţit genunchii înmuindu-se. Mă temeam foarte tare de ceea ce avea să urmeze.

— Conform lui Agrippa, a continuat Polidori, trebuie să vină de la persoana cea mai apropiată de cel care va înghiţi elixirul.

— Asta-i prea mult, mi-a şoptit Henri. Asta seamănă a vrăjitorie. Tatăl tău avea dreptate...

— Taci! i-am spus lui Henri, temându-mă că va menţiona numele tatei sau, cumva, ne va scoate la iveală identitatea.

— V-am spus că o să vă pună la încercare decizia, a spus Polidori. Eu însumi am ameţit când am tălmăcit cuvintele. Nu e ceva care...

— Câtă măduvă de os? am întrebat, începând din nou să fac paşi prin încăpere.

— Ah, a spus Polidori, această veste e oarecum mai bună. Nu foarte multă.

— Viktor, a spus Henri, nu poţi nici să te gândeşti...

— Câtă? am strigat. Nu puteţi să-mi oferiţi un răspuns simplu?

— Am calculat şi cred că două degete ar trebui să fie suficiente.

Ochii mei s-au îndreptat instinctiv către mâna dreaptă — cea pe care o foloseam cel mai puţin.

— Al patrulea şi al cincilea? am întrebat.

— Întregi, da, sunt suficiente.

Mi-am îndoit ultimele două degete, încercând să-mi imaginez mâna fără ele. Văzusem soldaţi întorcându-se de la război cu cioturi unde ar fi trebuit să le fie picioarele, cu braţele tăiate de la coate. Vederea lor stârnise în mine oroare şi o milă de nedescris, deoarece părea un lucru îngrozitor să treci prin viaţă în asemenea hal. Însă pierderea a două degete n-ar fi nimic în comparaţie cu acele lucruri.

— N-ar trebui să fie atât de rău, am spus. Încă aş putea să apuc lucruri...

— Viktor, mi-a spus Elisabeth pe un ton scăzut, eşti cam palid. Eşti sigur de asta?

Am încuviinţat din cap.

— Deoarece, dacă tu nu eşti, a spus ea, eu sunt.

Henri a icnit. Mi-am privit uimit verişoara. Gândul că ar fi rănită şi mutilată era prea îngrozitor.

— Nimic nu trebuie să-ţi rănească mâinile, am spus. Nu. Oricum, n-ar funcţiona deloc. Trebuie să fie de la cea mai apropiată rudă. Eu sunt fratele lui. Prin venele noastre curge acelaşi sânge.

— Dar eu sunt verişoara lui, a spus ea, aşa că sângele nostru nu poate fi atât de diferit. Şi îl iubesc. Suntem suflete-pereche.

Cuvintele ei erau pumnale înfipte adânc în pieptul meu. Pentru o clipă, n-am putut vorbi. Ea a continuat:

— Şi nu cred că domnul Polidori a zis vreodată „rudă de sânge”; a spus „cea mai apropiată rudă”. Astea sunt lucruri diferite.

M-am uitat la alchimist.

— Care au fost cuvintele exacte ale lui Agrippa?

— Domniţa are dreptate. Tălmăcirea nu e un lucru uşor, şi există multe înţelesuri în latină ale cuvântului „apropiat”. Cum să compari legăturile de sânge cu dragostea unui suflet-pereche...

— Iese din discuţie, am spus. N-am să permit asta.

Vocea lui Elisabeth era aspră.

— Tu nu eşti stăpânul meu, Viktor.

— Eu voi fi! am zbierat. La naiba, lasă-mă să fiu eu!

Ce era acest lucru care mă subjuga? Era gelozia mea, faptul că ea îl iubea atât de mult încât era dispusă să-şi sacrifice o parte din ea? Sau era simplul gând că oricine putea fi mai apropiat de Konrad decât eram eu?

— Puteţi să o faceţi acum, i-am spus lui Polidori.

— Eşti sigur, tinere domn?

Am încuviinţat din cap.

Încă o dată, ne-a condus pe coridorul scurt către ascensor. Picioarele mele abia dacă simţeau podeaua; pereţii păreau a fi nişte voaluri strălucitoare. Am coborât către laborator.

Polidori s-a învârtit pe-acolo cu căruciorul şi a aprins mai multe lumânări şi felinare, inclusiv un candelabru mare pe care l-a ridicat deasupra unei mese lungi şi înguste. Într-adevăr, se pregătise pentru sosirea mea.

Pe masă se afla un teanc de pânze curate, un ghemotoc de bumbac, role de pansament. În apropiere, pe o altă masă, se găseau câteva dălţi şi un ciocan de lemn.

Când le-am văzut, stomacul mi s-a întors pe dos şi mi s-a făcut greaţă, iar

lacrimile mi-au înţepat ochii, dar apoi mi-am recăpătat calmul.

— Nu eşti obligat să treci prin asta, a murmurat Henri lângă mine.

— Trebuie, am spus.

Fără acest elixir, eram sigur că fratele meu avea să moară. Dacă nu îi dădeam măduva mea, Elisabeth avea să i-o dea pe a ei — iar asta nu puteam suporta.

Polidori a luat dălţile şi s-a întors către Henri.

— Tinere domn, ai putea să umpli un vas cu apă şi să-l pui pe foc? Când începe să fiarbă, introduce în el aceste instrumente vreme de cinci minute, pentru a le steriliza.

Henri a început să urmeze instrucţiunile, cu chipul mai degrabă verzui. Polidori s-a întors apoi către Elisabeth.

— Domniţă, ştiu deja că nu te scârbeşti prea uşor.

— Absolut deloc, a spus ea cu hotărâre.

— Perfect. Atunci, dumneata vei fi asistenta mea la operaţie. Tinere domn, cred că te vei simţi mai confortabil dacă te vei întinde.

M-am întins pe masa îngustă. Capul mi-era ridicat uşor, astfel că-l puteam vedea pe Polidori legându-mi braţul drept de-a lungul unei mese laterale, acum acoperită cu pânză curată.

Nu-mi prea plăcea ideea de a avea braţul legat, însă ştiam că era necesar, chiar şi când gândurile mi-au devenit vagi şi ireale. Trebuia să stau nemişcat, deoarece durerea avea să fie, fără îndoială...

Am strâns din dinţi şi mi-am alungat aceste gânduri din minte doar privind-o pe Elisabeth şi părul ei bogat ce-i încadra chipul. Avea să vadă cât de curajos eram, cât de puternic era devotamentul meu faţă de Konrad — şi faţă de ea. Aveam să-i aduc înapoi iubitul.

S-a uitat în ochii mei şi i-am susţinut privirea, simţind cum ochii ei îmi ofereau putere. A zâmbit. Dacă aş putea să continui să văd acel zâmbet pe toată durata operaţiei, aveam să fiu bine.

Henri s-a întors cu instrumentele sterilizate înfăşurate în pânză curată.

— Ascultaţi aici, i-a spus el lui Polidori, pe un ton neobişnuit de aspru. Sunteţi calificat să executaţi genul ăsta de operaţie?

— Găseşte-mi dumneata un chirurg care o va face de bunăvoie, şi o să fiu fericit să-i cedez locul, i-a răspuns Polidori.

Ştiam cu toţii că niciun medic respectabil nu mi-ar fi retezat degetele doar pentru că-l rugam şi, oricum, nu mai aveam timp la dispoziţie. Konrad avea nevoie de elixir acum.

— Totuşi, aveţi ceva experienţă? l-a întrebat Henri pe alchimist.

Nu ştiam ce putea fi mai liniştitor: să nu aibă deloc experienţă, sau să fi amputat cu mare veselie membrele multor oameni de-a lungul carierei sale.

— Instrumentele mele nu sunt instrumente de chirurg, e adevărat, a spus Polidori, însă pentru ceea ce voi face, vă garantez că sunt cele mai bune.

— O să sângereze mult. Ştiţi cum să opriţi asta?

— Ştiu, tinere domn. Când am aflat ce sarcină cumplită mă aşteaptă, m-am străduit să găsesc cea mai precisă procedură chirurgicală. Te asigur că am gândit totul pas cu pas. Prietenul dumitale îşi va reveni iute, fără ca aceste răni să se infecteze.

— Dacă îi pricinuiţi vreun rău, tatăl său o să vă spânzure, a spus Henri. Şi dacă el n-o s-o facă, atunci mă jur că am s-o fac eu.

Inima mi s-a topit când am auzit cuvintele de loialitate ale lui Henri.

Polidori a zâmbit amabil şi a pus o mână liniştitoare pe braţul prietenului meu.

— Nu-i nevoie să faci asemenea jurăminte îngrozitoare. Totul va fi bine.

Folosindu-se de un cleşte, Polidori a pus cu grijă dăltiţele pe masa de care era legat braţul meu.

— Eşti pregătit să începem? m-a întrebat el.

Siguranţa lui calmă era liniştitoare.

Am încercat să spun da, însă gâtul mi-era atât de uscat, că nici măcar un murmur n-a ieşit. Pur şi simplu am dat din cap.

— Acum, vei avea nevoie de ăsta pentru durere.

Mi-a oferit un pahar aproape plin cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Nu încercam să fiu curajos; am băut substanţa arzândă din două înghiţituri. Vederea mi s-a dublat, însă am simţit o amorţeală nepăsătoare urcând în mine.

Cred că am început să râd, chiar dacă nu voiam.

— Nu te uita, Henri! N-o să fie plăcut. Mi-am fluturat mâna liberă. Probabil că pe-aici există vreo carte care te-ar putea interesa.

— Am să rămân lângă tine, a spus el şi a tras un taburet mai aproape.

— Îţi mulţumesc, Henri, am spus. Eşti un prieten adevărat.

— Strânge-mă de mână dacă te ajută. Cât de strâns poţi.

Mi-am mişcat degetele ce aveau să fie în curând amputate.

— „La îndemână”, i-am spus lui Polidori. Asta aţi spus mai devreme. Era cumva o glumă?

— Nu mi-am dat seama de asta, a răspuns alchimistul, schiţând un zâmbet.

Mi-am privit degetele. Nu prea-mi venea să cred că eram pe cale să le pierd, căci mintea mea continua să ocolească gândul, refuzând să mă lase să înţeleg asta pe de-a-ntregul. Dar:

Vor dispărea.

Deodată, am simţit cum creşte în mine o frică animalică. Nu mai puteam fi curajos prea mult timp.

— Faceţi-o! am strigat. Acum!

— Domniţă, te rog să te asiguri că locul este menţinut curat.

Elisabeth s-a aşezat pe un taburet, cu spatele la mine, şi eram foarte recunoscător că-mi bloca vederea. Am simţit că degetul mic îmi era separat de celelalte patru printr-un cârlig mare de lemn — ţinut într-o parte pentru a face operaţia mai uşoară.

— Voi fi iute, a promis Polidori.

Am simţit atingerea uşoară, scurtă, a marginii dălţii de locul unde al cincilea deget se unea cu mâna. Apoi, instrumentul a fost ridicat.

— Nu, cea mai îngustă, cred, te rog, i-a spus Polidori lui Elisabeth.

O a doua daltă a fost lipită de mâna mea, apăsarea fiind mai fermă şi mai ascuţită de data asta, probând. Am văzut braţul lui Polidori ridicat împreună cu ciocanul de lemn şi am închis ochii strâns. Ceea ce a urmat a fost o lovitură care a părut să străbată fiecare os şi ligament din corpul meu, ajungând până la rădăcinile dinţilor.

N-am simţit nicio durere, nici măcar puţin — nu încă.

— Te rog să opreşti sângele, l-am auzit pe alchimist spunându-i lui Elisabeth, în timp ce eu continui cu al doilea deget.

Am simţit vag cum cârligul de lemn mi-a despărţit al patrulea deget de celelalte, şi, din nou, ascuţişul unei dălţi a fost lipit de carnea mea. De-abia am simţit lovitura care mi-a îndepărtat degetul pentru totdeauna de trup.

— Am terminat, a spus Polidori…

Şi atunci a sosit durerea, fulgere îngemănate trecând prin degetele mele lipsă, prin încheietură şi în sus prin braţ.

Am urlat. Nu pot să spun ce anume, însă ceea ce a ieşit pe gură au fost sunete şi blesteme, iar trupul mi se zvârcolea. Abia am auzit când Polidori i-a spus lui Henri:

— Adu-mi, te rog, vătraiul din foc.

Timpul nu mai avea nicio noimă, deoarece aproape imediat Henri se afla acolo cu o bară de metal, cinci centimetri din vârful ei strălucind portocaliu, făcându-l pe prietenul meu să pară întru totul diabolic.

Ameţit, am reuşit să bolborosesc:

— Pentru ce e ăla?

O durere bubuitoare îmi pulsa în mână, sincronizându-se cu puternicele bătăi de inimă. Mi-am imaginat tot sângele ieşind prin cele două răni, apoi vederea mi s-a înceţoşat.

— Trebuie să cauterizăm rănile, tinere domn, a spus Polidori. Să oprim sângerarea şi să prevenim infectarea.

L-am văzut pe Henri privindu-mi mâna, şi toată culoarea i s-a scurs din obraji.

Polidori a luat vătraiul imediat.

— Scoate bumbacul, i-a spus lui Elisabeth.

Ea s-a întors spre mine. Faţa îi era trasă, însă mi-a oferit un zâmbet curajos. Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi şi-a lipit obrazul de al meu.

— Aproape s-a terminat, a şoptit ea, şi pe urmă a urmat o durere arzândă atât de copleşitoare încât m-a strâns înlăuntrul ei şi apoi m-a rostogolit în întuneric.

*

Când mi-am recăpătat cunoştinţa, Elisabeth stătea în picioare lângă mine, ştergându-mi fruntea cu o cârpă rece. Am rămas uitându-mă lung la ea, spunându-mi că era cel mai frumos lucru din lume. Dacă mi-ar fi îngăduit doar să mă uit la ea în felul ăsta, aveam să fiu un om fericit.

— S-a trezit! a spus ea, şi mi-am dat seama că Henri se afla de cealaltă parte a mea, privindu-mă îngrijorat.

— Cât am dormit? am murmurat răguşit.

— Două ore, a spus ea, şi s-a aplecat să-mi sărute fruntea. Slavă Domnului, slavă Domnului!

Părul i s-a revărsat peste mine, iar mireasma ei m-a învăluit, însă asta nu era suficient pentru a-mi înlătura durerea, care a revenit furioasă, nişte bubuituri fierbinţi şi ritmice.

— Ce face mâna mea? am întrebat.

— Totul a fost bine făcut, a spus Elisabeth, dând din cap liniştitor, atât pentru mine cât şi pentru ea însăşi. Foarte repede şi curat. Iar sângerarea s-a oprit.

S-a dat la o parte ca să-mi pot privi mâna. Palma îmi era bandajată cu straturi întregi de material acolo unde fuseseră cândva degetele patru şi cinci. Mi-am mişcat celelalte trei degete rămase, doar ca să mă asigur că încă erau ataşate de mână. Nu arăta chiar atât de ciudat. Oamenii probabil că n-or să observe asta. Însă pentru o clipă mi-am imaginat chipul distrus al mamei când avea să mă vadă, iar lacrimile mi s-au adunat la colţurile ochilor.

— Ce-am făcut? am şoptit. Doamne Dumnezeule...

— Ai făcut cel mai curajos lucru pe care l-am văzut vreodată, prietene, a spus Henri cu ardoare.

— Într-adevăr, aşa e, a spus Elisabeth.

Mi-am luat privirea de la mâna mea ciopârţită şi l-am văzut, în cealaltă parte a încăperii, pe Polidori, aplecat deasupra unei mese, lucrând concentrat.

Am încercat să mă ridic, însă un val de greaţă m-a cuprins.

— Încet, a spus Henri, luându-mă de braţul stâng pentru a mă echilibra. Ai pierdut destul de mult sânge.

— Chiar aşa? am întrebat-o pe Elisabeth.

— Nu foarte mult, a spus ea, apoi şi-a îngustat ochii în direcţia lui Henri. Doar părea mai mult decât era.

Mi-am dat picioarele jos, m-am oprit pentru a-i permite stomacului să se liniştească, apoi m-am ridicat.

Podeaua părea a fi departe. Mi-a luat câteva clipe să-mi recapăt respiraţia. Henri şi Elisabeth m-au apucat de câte un braţ, şi m-am îndreptat către Polidori.

— Cum merge elixirul?

Nu şi-a ridicat privirile de la ceea ce făcea.

— Tinere domn, ai face mai bine să te întinzi şi să stai confortabil. Trupul dumitale a suferit mult, şi s-ar putea să nu-ţi facă bine să priveşti ceea ce lucrez eu.

Dar am văzut. L-am auzit pe Henri înghiţind în sec. Cele două degete ale mele se aflau pe o tavă de metal. Pielea şi ţesutul fusese deja înlăturate de pe ele, lăsând doar oasele acolo. Pe tavă se aflau destul sânge şi ceva materie cărnoasă.

— Eu n-am de gând să mă uit, a spus Henri.

A traversat încăperea şi s-a aşezat la biroul plin de hârtii al lui Polidori.

Eu şi Elisabeth am rămas. Ea a tras un scaun pentru mine şi m-a ajutat să mă aşez, deoarece eram încă slăbit şi tremuram.

Era oribil şi totuşi ciudat de fascinant să-l urmăresc pe Polidori când a luat un instrument scurt şi ascuţit şi l-a folosit ca pe un soi de ferăstrău pentru a tăia unul dintre oase. Apoi, cu un beţigaş foarte subţire şi încârligat, a început să extragă măduva şi să o introducă într-un flacon mic aflat într-un recipient mai mare umplut cu gheaţă.

— Este important ca măduva să fie ţinută la rece, a murmurat în timp ce lucra.

— De ce? l-am întrebat.

— Pentru a prelungi viaţa spiritului însufleţitor care sălăşluieşte în ea, a răspuns Polidori. Dintre toate minunile omeneşti, se crede că cele mai măreţe proprietăţi vindecătoare se află în măduvă.

Pentru mine suna ciudat şi minunat — dar nu foarte diferit de declaraţiile doctorului Murnau în ceea ce privea sângele uman şi multitudinea de celule care trăiau în el.

— Câte doze o să producă? am întrebat. Cum o să i-l administrăm fratelui meu?

— Va fi doar o doză, a spus Polidori, şi trebuie să fie luată toată, pe gură.

Terminase de extras toată măduva din cel de-al patrulea deget al meu, iar acum înlătura cu multă dibăcie pielea şi ţesutul de pe cel mai mic deget. Expresia sa în timp ce lucra era una de concentrare intensă şi rece.

Deasupra mesei sale de lucru am văzut două flacoane.

— Acelea sunt celelalte ingrediente? a întrebat Elisabeth, privind în acelaşi loc unde priveam şi eu.

— Da. Uleiul de *coelacant* şi lichenul lunar. Imediat ce termin de extras măduva, o să amestec ingredientele.

— Atunci înseamnă că o să putem duce elixirul acasă în seara asta, am spus, nespus de bucuros.

Konrad urma să aibă elixirul în decurs de câteva ore.

— Din păcate, nu, a răspuns Polidori în timp ce lucra. Elixirul trebuie lăsat o zi întreagă pentru a-şi clădi întreaga putere. Va trebui să veniţi mâine să-l luaţi.

Vag, dincolo de pereţii pivniţei, se auzeau clopotele bisericii Sfântul Petru. Opt la număr.

— Acum, aţi face mai bine să plecaţi, a spus alchimistul. O să vi-l pregătesc pentru mâine-dimineaţă.

— E la un pas de moarte, a spus Elisabeth nerăbdătoare. Dacă nu trece de noaptea asta?

— Îmi pare sincer rău, domniţă, a replicat alchimistul, dar nu putem grăbi procesul.

— Nu putem lua elixirul cu noi acasă, am întrebat disperat, şi să-l păstrăm undeva în siguranţă până ce e gata?

— Nu, a răspuns Polidori, deoarece mai există o ultimă prelucrare care trebuie să aibă loc înainte să fie înghiţit.

— N-aţi putea să ne scrieţi nişte instrucţiuni clare? a întrebat Elisabeth.

— Reţeta pe care mi-aţi scris-o pentru vederea de lup a fost minunat de clară, am spus. Sunt sigur că aş putea...

Cu o iritare neobişnuită în glas, m-a întrerupt:

— E o procedură care trebuie să fie efectuată de mine.

Apoi, tonul i s-a îmblânzit şi a continuat:

— Nu mă gândesc decât la fratele vostru şi la succesul său în a se recupera. Lăsaţi-mă să fac asta pentru el. Dacă nu vă puteţi întoarce, am să-l trimit pe Krake să vi-l livreze.

Chiar dacă fusesem dornic să aştept, nu eram dornic să-i spun lui Polidori unde locuiam. Dacă afla numele familiei noastre, putea să se înfurie şi să refuze să ne mai ajute. M-am gândit iute la o altă scuză.

— Dar Krake ar putea să-l distrugă din greşeală. E mai bine dacă l-am lua noi acum.

— Krake păşeşte delicat, a spus Polidori. Mai degrabă dumneata ai şanse mai mari să distrugi elixirul. Îmi pare rău, dar trebuie să aştepte o zi ca să pot face pregătirile finale.

— Atunci se pare că noi nu putem face nimic, am murmurat.

M-am uitat la Henri şi am văzut că mă privea intens.

Am coborât cu grijă de pe scaun. Pentru o secundă, a trebuit să mă ţin de el ca să nu-mi pierd echilibrul.

— Eşti bine? a întrebat Elisabeth.

— Da. Doar că am nevoie să fac câţiva paşi ca să-mi limpezesc gândurile.

Am mers încet prin laborator, apropiindu-mă treptat de Henri. Când am ajuns la el, mi-a pus în palmă, tăcut, o bucată de hârtie şi şi-a dus un deget la buze. Pe hârtie scria:

Minte.

Henri a bătut cu degetul pe o bucată de pergament aflată pe biroul ticsit al lui Polidori. Presupun că trebuia să fie o parte din traducerea elixirului, deoarece, printre multitudinea de scrijelituri, se aflau litere pe care le-am recunoscut din Alfabetul Magilor, iar apoi alte câteva alfabete, dintre care unul era în greacă — materia la care stăteam cel mai prost. Henri îmi arăta cu degetul o anumită propoziţie. Am încercat în van să o descifrez.

M-am uitat la Henri şi am scuturat din cap. Nerăbdător, mi-a făcut semn să mă apropii, apoi mi-a şoptit la ureche:

— Acolo scrie: „Elixirul trebuie înghiţit în decurs de patru ore după ce au fost amestecate cele trei ingrediente.”

Am început să tremur, în pofida căldurii din pivniţă. Era ca şi când deodată vedeam lumea cu alţi ochi. Aburul care învăluise totul de când fusesem operat s-a evaporat, iar totul era mai clar — şi mult, mult mai periculos.

M-am forţat să respir adânc de câteva ori, apoi m-am întors la masa de lucru a lui Polidori, unde el tocmai amesteca ingredientele într-un singur recipient. Trebuia să fiu foarte calm.

— Iată-l, a spus Elisabeth.

Elixirul Vieţii.

Nu arăta deloc impresionant. Nu strălucea şi nici nu refracta lumina lumânării într-o mie de curcubeie de promisiuni. Era de un maro întunecos şi uleios. L-am privit pe Polidori punând un dop şi vârând flaconul într-o husă moale de piele.

— Domnule Polidori, am spus, am neglijat să vă oferim mai din timp plata ce vi se cuvine. Aţi muncit din greu pentru noi, şi n-aţi primit nimic. Ne cerem scuze. Trebuie să ne spuneţi cât vă datorăm pentru serviciile dumneavoastră excelente, şi putem să ne achităm chiar acum. Pur şi simplu spuneţi-ne cât ne costă.

Dacă voia să ne păcălească cu elixirul — dacă cumva îl promisese altcuiva pentru o sumă mai mare —, poate că aveam să-l fac să se răzgândească.

— Suntem oameni bogaţi, şi…

— Dragă domnule, a spus Polidori, uitându-se la mine cu o asemenea privire afabilă că mă întrebam dacă nu cumva Henri se înşela. Hai să vedem mai întâi dacă

elixirul are efectul scontat. Dacă funcţionează, atunci reţeta însăşi e o plată suficientă pentru mine. Acum, aveţi cum să ajungeţi până acasă? Aş putea să trimit după o trăsură...

— Nu e nevoie, vă mulţumim, am spus eu. Sunteţi sigur că nu există nicio modalitate să luăm elixirul cu noi în seara asta?

Era pe cale să obiecteze din nou, însă a oftat şi a încuviinţat din cap.

— Prea bine. Văd cât de îngrijorat eşti în privinţa fratelui dumitale.

Am respirat uşurat şi i-am zâmbit lui Henri. Ne înşelaserăm. Poate că totuşi cunoştinţele de greacă ale prietenului meu nu erau la fel de perfecte pe cât îmi imaginasem.

— Vă mulţumim, domnule Polidori! a spus Elisabeth. Acum mă simt cu adevărat uşurată.

— Acordaţi-mi câteva clipe să aduc un agent de conservare de sus, a spus el, pornind cu căruciorul către ascensor. Apoi îţi voi schimba din nou bandajele, tinere domn, şi îţi voi scrie câteva instrucţiuni detaliate despre ultimele pregătiri înainte ca elixirul să fie înghiţit.

— Vă sunt foarte recunoscător, am spus.

M-am uitat la Henri şi l-am văzut clătinând disperat din cap. Tot nu avea încredere în alchimist. Dar de ce nu? Pur şi simplu se ducea sus să... Şi apoi mi-am amintit. Toate sertarele din prăvălia lui erau complet goale. Acolo nu putea găsi nimic din ceea ce avea nevoie. Ochii mi-au zburat către masa de lucru. Flaconul cu elixirul dispăruse. M-am întors şi l-am văzut pe Polidori apropiindu-se de ascensor.

Voia să ne lase aici în pivniţă, prinşi în capcană.

În acelaşi timp, eu şi Henri am fugit şi ne-am proptit în faţa căruciorului cu rotile al lui Polidori. El s-a uitat la noi surprins. Am văzut flaconul cu elixirul în poala lui. Nu-mi puteam opri tremuratul din glas.

— Domnule Polidori, va trebui să vă cer să-mi daţi elixirul acum.

A chicotit.

— Dumnezeule, sunteţi îngrijoraţi că o să fug cu el? *În scaunul meu*? Dacă asta te face să te simţi mai bine, poftim... ţine-l dumneata.

Cu mâna stângă a întins flaconul îmbrăcat în piele.

Iar cu cea dreaptă a scos din scaun un baston cu un capăt mai gros, ca o măciucă, şi, brusc, l-a rotit în mod expert şi l-a lovit pe Henri în cap. Henri nici măcar n-a ţipat, ci pur şi simplu a căzut jos, complet nemişcat.

— Henri! a strigat Elisabeth îngrozită.

— Diavole! am mârâit eu.

Deodată, părea o cu totul altă creatură. Expresia blajină, aerul de înfrângere îi dispăruseră. Era aprins la faţă datorită unei puteri nemiloase, iar partea de sus a trupului nu-i mai era flască. S-a îndreptat de spate, cu cămaşa întinsă pe pieptul tare. Antebraţele sale, cu mânecile suflecate, erau pline de muşchi.

S-a aruncat cu scaunul spre mine cu o asemenea forţă încât m-a doborât. Am aterizat în mâna rănită şi am urlat de durere.

Cu coada ochiului l-am văzut ridicându-şi bastonul deasupra mea precum securea unui călău. M-am rostogolit într-o parte exact când capătul gros a lovit dala de piatră. Polidori s-a răsucit expert în direcţia mea, cu bastonul ridicat din nou.

M-am târât în spate, simţind durerea străfulgerând în braţul drept. Scaunul său m-a lovit din nou, făcându-mă să cad neputincios. Cu peruca într-o parte, se uita furios la mine. Mă ţintuise de un perete, şi chiar şi când mi-am ridicat braţul pentru a para lovitura, ştiam că era inutil. Bastonul avea să-mi frângă oasele.

Un vătrai l-a lovit pe Polidori pe umăr atât de tare, că a scăpat bastonul cu un urlet. M-am uitat în spatele lui şi am văzut-o pe Elisabeth strângând arma în mână.

— Loveşte-l din nou! am zbierat.

— E într-un scaun cu rotile! a strigat Elisabeth.

— Vrea să ne omoare!

M-am repezit într-o parte şi am încercat să pun mâna pe bastonul diabolic al lui Polidori, însă la baza scaunului său, din toate părţile, au răsărit nişte lame extrem de ascuţite. Una aproape că mi-a pătruns în picior când am sărit pe o masă de lucru, spărgând câteva recipiente de sticlă.

— Ai grijă! am strigat către Elisabeth. Scaunul lui are ţepuşe!

Polidori şi-a luat bastonul şi s-a întors spre Elisabeth. Era un demon în scaunul său, mânuindu-l ca pe un armăsar răuvoitor cu ghimpi, împingând-o într-un colţ.

De pe masă am înşfăcat un flacon greu plin cu un lichid urât mirositor şi l-am azvârlit către Polidori. S-a spart de capul lui. Instantaneu, peruca a început să-i fumege şi să se topească, degajând vapori înţepători. A urlat şi şi-a tras peruca de pe cap. Pe capul său chel, deja apăruseră câteva umflături roşii.

Blestemând, s-a îndepărtat de Elisabeth şi s-a repezit înspre chiuvetă. Asta i-a oferit ei şansa să fugă, şi, împreună, am alergat către Henri, care încă se afla întins pe jos, cu toate că acum gemea. Era în viaţă! L-am scuturat cu putere.

— Henri, ridică-te! Ridică-te!

Ochii i s-au deschis confuzi. M-am uitat agitat prin jur şi l-am văzut pe Polidori cu capul vârât sub pompa de apă, încercând să spele acidul de pe carnea sa.

— Trebuie să plecăm! a spus Elisabeth, ajutându-mă să-l ridic pe Henri în picioare. Ascensorul!

— Nu fără elixir! am spus.

Am înşfăcat vătraiul de la Elisabeth şi am fugit către Polidori.

Înainte să ajung la el, s-a întors să mă înfrunte. Faţa îi era lividă, cu arsuri acide, şi furia emana din el precum fierbinţeala unui cuptor deschis. Am păstrat distanţa faţă de lamele periculoase ale scaunului său. Nu-i zăream bastonul. Polidori şi-a vârât mâinile în interiorul buzunarelor sale largi de la vestă, fără îndoială ascunzând flaconul cu elixirul, deoarece nu se mai afla în poala lui.

— Dă-mi-l, am spus, cu vătraiul ridicat deasupra umărului. Conţine doar măduva mea. Nu e de folos unei alte persoane care nu e fratele meu. Îmi simţeam stomacul înnodându-se. Sau şi asta a fost o minciună?

— Într-adevăr, a fost. Orice măduvă era suficientă.

Fusesem doar pionii lui Polidori, folosiţi pentru a aduna ingredientele — folosiţi pentru a ne sacrifica părţi din trupurile noastre. Simţeam cum furia se adună în mine, şi am primit-o bucuros.

— Monstrule! am scuipat eu cuvântul.

— Tinere domn, nu voiam ca lucrurile să se petreacă aşa, a spus el cu o urmă de ceea ce părea a fi tristeţe adevărată. Planul meu era să prepar două doze din elixir. Una pentru fratele dumitale. Una pentru mine.

— Şi de ce n-ai făcut aşa?

— Nu mi-ai adus suficient lichen din copac.

Cu o strângere de inimă, mi-am adus aminte cum o forţasem pe Elisabeth să-şi abandoneze misiunea înainte ca flaconul să fie plin.

— N-am avut de ales, a spus Elisabeth. Erau fulgere, şi zăgani!

— Înţeleg întru totul, a spus Polidori. Însă rezultatul a fost că aveam ingrediente pentru o singură doză. Vestea bună pentru dumneata, tinere domn, e că n-a fost nevoie să-ţi iau decât două degete, nu patru.

— Elixirul e-al meu! Dă-mi-l!

— Prea bine, a spus alchimistul.

Şi-a scos ambele mâini din buzunare. În palma uneia avea un pumn de pulbere galbenă. În cealaltă avea un fel de amnar, care s-a aprins instantaneu. Şi-a dus pulberea la buze şi a suflat, stârnind o cometă de foc către mine.

De-abia am avut timp să-mi duc un braţ peste faţă, înainte să fiu înghiţit de vapori dezgustători care mi-au ars nările şi m-au înecat. Ceva m-a lovit tare, şi am căzut la podea, rostogolindu-mă într-o parte şi-n alta ca să sting flăcările — însă, în mod surprinzător, nu luasem foc deloc. Flacăra se isprăvise fără să mă atingă. Tuşind,

m-am ridicat în picioare şi l-am văzut pe Polidori grăbindu-se către ascensor, răsucindu-şi într-o parte şi-n alta bastonul periculos pentru a-i înlătura din drum pe Henri şi pe Elisabeth.

Furia mi-a acoperit durerea şi oboseala. Am fugit şi, cu un urlet, m-am aruncat pe spatele scaunului său cu rotile. Greutatea mea l-a făcut să se balanseze, şi s-a rotit nebuneşte înainte să se răstoarne, trântindu-l pe Polidori cu faţa în jos. Pentru un scurt moment, aproape că mi-a fost milă de el, cu picioarele lui uscate, subţiri şi tremurânde, în vreme ce încerca să se întoarcă.

— Viktor, elixirul e la el! a strigat Henri.

Polidori era cu spatele la mine şi a trebuit să-l încercuiesc ca să văd că flaconul era într-adevăr în mâinile sale, dar el deja trăgea de dop.

M-am întins şi i-am dat peste mână. Am privit amândoi îngroziţi cum flaconul s-a izbit de dalele de piatră — dar nu s-a spart. Apoi i-am simţit pumnul lovindu-mă în maxilar şi dându-mi capul pe spate.

Cu o viteză uimitoare, şi-a săltat trupul peste al meu şi m-a ţintuit cu un braţ puternic, flexibil, încolăcit în jurul gâtului meu.

— N-ai să-mi iei asta, a mârâit el. N-ai să-mi iei şansa de a mă vindeca!

M-am zvârcolit şi am dat din picioare, însă strânsoarea lui de luptător era din ce în ce mai puternică, sufocându-mă.

— Daţi-mi fiola! a strigat el către Henri şi Elisabeth. Altminteri îi rup gâtul!

Mâna mea rănită l-a tras fără folos de braţ. Încăperea începea să se învârtă în jurul meu. Inima îmi bătea violent şi, deodată, o greutate masivă a căzut pe mine şi...

Dintr-odată aveam aer, şi am gâfâit pentru a-mi umple plămânii.

Henri, cu vătraiul în mâini, era aplecat deasupra mea. Trupul fără vlagă al lui Polidori era peste pieptul meu. L-am dat la o parte, iar Elisabeth m-a ajutat să mă ridic în picioare.

— Bravo, Henri, am bolborosit eu.

— L-am omorât? a întrebat el, tremurând.

— Respiră, am spus. Unde e elixirul?

Elisabeth mi-a fluturat fiola în faţa ochilor, şi ne-am întors cu toţii şi am luat-o la fugă către ascensor. Înăuntru, am privit confuz la frânghiile suspendate şi la scripeţi. M-am blestemat pentru că nu fusesem mai atent când Polidori umblase cu ele.

— Asta e, cred, a spus Elisabeth, arătând cu degetul.

— Henri, dă-mi o mână de ajutor, am spus.

Am apucat frânghia şi am tras, dar nu s-a întâmplat nimic. Am început să trag frenetic de toate.

Din pivniţă s-a auzit un geamăt.

— Se ridică! a strigat Henri.

— Sunt sigură că asta e! a spus Elisabeth, împungând cu degetul.

— Ai arătat deja spre aia!

— Da, a spus ea, pentru că asta e.

— Nu se-ntâmplă nimic! Uite!

— Mai întâi a tras de o manetă sau de un sistem de frânare, a murmurat ea, privind în jur înnebunită, trăgând de lucruri.

— Mâna rece a lui Henri m-a apucat de umăr. Polidori îşi ridica uşor capul de pe podea. Mi-am dorit să fi luat cu noi vătraiul. S-a uitat urât înspre noi. Nu mai văzusem niciodată o asemenea hotărâre sau răutate. Şi-a încordat braţele şi a început să vină spre noi sprijinindu-se în pumni, trăgându-şi trupul cu o viteză înspăimântătoare.

— Încearcă acum! a strigat Elisabeth.

Polidori nu mai avea nici cinci metri până să ajungă la noi.

Am tras de frânghie, şi de data asta cadrul ascensorului a tremurat şi s-a ridicat câţiva centimetri de la pământ.

— Din nou! Nu te opri! am strigat, deoarece Polidori era foarte aproape de prag.

S-a întins, încercând să prindă cu mâna dreaptă marginea podelei ascensorului,

însă eu şi Henri am tras cu putere şi ne-am ridicat, suficient cât să nu mai poată să atingă ascensorul. L-am auzit blestemând.

— Nu mai poate să ne ajungă acum! a spus Henri gâfâind.

Am continuat să tragem de frânghie, însă eram atât de obosiţi, că ne ridicam tot mai greu cu fiecare tragere. Mâna dreaptă nu prea mă ajuta, iar durerea din răni era groaznică. Sudoarea îmi intra în ochi.

Chiar trăgând toţi trei, de-abia puteam mişca ascensorul. Cum de ajunsese dintr-odată atât de greu?

Şi tocmai când pricepusem, un braţ a apărut peste margine, izbindu-se de podea. Ca un oribil păianjen alb, mâna se mişca de colo-colo şi, înainte să mă pot feri, s-a încleştat în jurul gleznei mele şi m-a doborât. Am căzut cu o bufnitură, şi m-am apucat de frânghie disperat, deoarece eram tras cu putere.

Al doilea braţ al lui Polidori a apărut peste margine şi m-a apucat de celălalt picior. Apoi i s-a ivit capul, în timp ce a început să se salte pe picioarele mele, încercând să intre în ascensor.

M-am zvârcolit, încercând să-l împing, însă strânsoarea lui era atât de puternică încât mă temeam că degetele sale de fier aveau să-mi strivească până la os carnea.

Henri l-a apucat de o mână şi a început să-i desfacă degetele de pe glezna mea. Elisabeth l-a lovit cu piciorul în cap. Dar el părea să nu mai simtă deloc durerea, ca şi cum muşchii şi ţesuturile lui nu mai oboseau.

Mi-am întărit strânsoarea pe frânghie şi am observat că în timp ce Polidori trăgea de mine, trăgea şi de frânghie, aşa că ascensorul continua să se ridice, cu toate că foarte încet. Am privit în sus şi am văzut că nu eram atât de departe de tavanul de piatră al pivniţei.

— Henri! am urlat. Continuă să tragi!

— Poftim? a strigat el.

— Ridică-ne!

Auzind asta, Polidori s-a uitat şi el în sus şi a părut să-mi înţeleagă planul, deoarece şi-a dublat eforturile de a se căţăra pe mine pentru a ajunge în ascensor. Burta, şoldurile şi picioarele încă îi atârnau peste margine.

După aproximativ un metru trebuia să dea drumul, altminteri era strivit. Elisabeth l-a lovit din nou, iar el şi-a pierdut strânsoarea pentru o clipă, alunecând de pe mine. Am crezut că avea să cadă cu totul, însă m-a apucat de ambele glezne. Ascensorul a mai urcat puţin.

Încă jumătate de metru şi ajungeam la tavan.

Cu o explozie extraordinară de energie şi viteză, s-a urcat din nou pe mine, apucându-se cu mâinile de picioarele mele, apoi prinzându-mă de talie. Am urlat şi am dat din picioare chiar în timp ce trăgeam de frânghie împreună cu Henri.

Ascensorul se mai ridicase încă vreo treizeci de centimetri.

— Dă-mi drumul! am strigat spre el. Sau ai să fii retezat!

— Iar tu ai să-ţi pierzi picioarele! mi-a răspuns el.

Am văzut, cu groază, că avea dreptate. Îmi trăsese picioarele peste margine.

Pentru o clipă, nimeni nu s-a mişcat. în ascensor se auzeau numai gemete şi gâfâieli.

— Atunci am să trăiesc fără ele! am urlat spre faţa pătată de acid a alchimistului. Henri, Elisabeth, trageţi tare!

M-am agăţat de frânghie cu toată puterea. Ascensorul a urcat. Polidori s-a uitat în sus, spre tavanul de piatră de care avea să fie strivit — şi şi-a dat drumul. Ascensorul, deodată mai uşor, a ţâşnit în sus. Mi-am tras picioarele înapoi, iar piatra mi-a zdrelit pielea exact când gaura de sub noi s-a închis.

Eram în beznă totală acum, deoarece nu ne trecuse prin minte să aducem vreo lumânare sau vreun felinar. Şi pentru o clipă am rămas întinşi pe podeaua ascensorului, gâfâind epuizaţi.

— Am face mai bine să urcăm mai departe, am spus. Ar putea avea o altă

metodă de-a chema ascensorul înapoi.

— Da, ai dreptate, a spus Elisabeth.

I-am simţit respiraţia pe faţă, şi mi-am dat seama că era foarte aproape de mine.

— Ai fost foarte curajos, Viktor, a spus ea.

Am mângâiat-o pe obraz cu cele trei degete de la mâna dreaptă. Mi-am apropiat mai mult faţa de ea, iar gurile noastre s-au întâlnit în întuneric. I-am simţit lacrimile pe obraz, şi le-am gustat sarea cu limba.

Elisabeth s-a ridicat imediat.

— Haideţi, a spus ea. Să ieşim la suprafaţă!

Dedesubt îl auzeam pe Polidori zbierând şi blestemând. Nu puteam desluşi multe dintre cuvinte, căci uneori părea să urle în altă limbă.

— Îl voia doar pentru el, am pufnit în vreme ce ridicam ascensorul împreună. Îşi voia picioarele înapoi.

— N-a avut niciodată intenţia să ni-l dea nouă, a spus Elisabeth. împieliţatul ne-a folosit doar ca să-i aducem ingredientele.

Deodată, ascensorul s-a oprit şi am văzut o rază de lumină în faţă. Panourile secrete! Încercând să-mi recapăt respiraţia, de parcă fuseserăm ţinuţi sub apă, am înaintat pentru a le deschide.

— Stai! a şoptit Henri, trăgându-mă înapoi.

— Ce-i? am întrebat.

— Krake!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

ZBOR ÎN NOAPTE

Încordat, am deschis uşile ascensorului, fiind pregătit ca râsul să sară pe noi. Culoarul gol se întindea în întuneric, un singur licăr de lumină portocalie venind dinspre salon.

— Când am intrat, le-am şoptit eu celorlalţi, Krake era în faţa şemineului.

— Să sperăm că doarme, a şoptit Henri.

— Stai cu ochii în spatele nostru, i-am spus. Elisabeth, tu uită-te în sus; Krake e un foarte bun căţărător.

Când am ieşit din ascensor, scândurile lui de lemn au scârţâit uşor, dar sunetul a părut puternic în casa tăcută. M-am blestemat din nou pentru că nu adusesem vătraiul sau bastonul lui Polidori. Încet, ne-am croit drum pe culoar, oprindu-ne la bifurcaţia care dădea spre closet şi dormitor.

Am ascultat. Am adulmecat, ca să pot simţi duhoarea lui Krake. Însă el era prădătorul, nu eu, iar urechile şi nasul lui erau mai ascuţite decât ale mele. M-am aplecat să mă uit pe după colţ. Culoarul era gol.

Ne-am grăbit, trecând de uşa închisă a bucătăriei, spre salon. Pe măsură ce ne apropiam, încăperea devenea din ce în ce mai vizibilă în lumina palidă emanată de tăciunii aprinşi care trosneau în vatră.

Pe poliţă ticăia ceasul lui Polidori. Era nouă şi jumătate. În treizeci de minute, porţile oraşului aveau să se închidă, şi nu se deschideau din nou decât a doua zi, la cinci dimineaţa.

Nu puteam rămâne prinşi în oraş peste noapte.

Elixirul trebuia să fie înghiţit la patru ore de la preparare.

Am intrat pe furiş în încăpere, destul de mult cât să văd covoraşul din faţa şemineului. Krake stătea pe el, cu spatele la noi, privind direct în tăciuni de parcă era fermecat. Urechile îi erau ciulite.

M-am întors către ceilalţi şi le-am făcut semn să mă urmeze. Puteam trece mai departe, prin spatele râsului.

Cu fiecare pas făcut îl priveam pe Krake, însă atenţia sa părea să fie concentrată, într-un fel hipnotizat, asupra tăciunilor aprinşi. Când traversasem deja jumătate din încăpere, am auzit ceva — un fel de şuierat ce părea să vină din şemineu. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că era vocea lui Polidori, care venea spre Krake, în sus, prin coşul de fum. Nu i-am prins cuvintele, şi nu voiam să ştiu prin ce metode diabolice comunicau ăştia doi. Cu fiecare pas pe care-l făceam, vocea lui Polidori părea să devină din ce în ce mai tare şi mai imperioasă, iar când s-a oprit, tăcerea era ca un zgomot subit. Ceasul ticăia, iar Krake s-a întors şi ne-a privit fix.

— Fugiţi! am strigat.

Krake a mârâit, iar pielea mi s-a făcut de găină. Am ajuns la uşa care dădea în prăvălie şi am deschis-o. Lumina felinarelor de pe stradă se revărsa prin vitrinele murdare. Krake a scos un alt urlet cumplit, mult mai aproape de noi. Am traversat în fugă prăvălia, am deschis uşa larg şi am fugit de-a lungul caldarâmului întunecat al aleii Wollstonekraft.

Înainte să cotim, am aruncat o privire înapoi, însă nu l-am văzut pe Krake urmărindu-ne. Am continuat să fugim, până ce am ajuns într-o piaţă publică unde se aflau torţe şi oameni — cu toate că cei mai mulţi erau beţi. Aici m-am oprit şi m-am aplecat, incapabil să respir, simţindu-mi degetele amputate pulsând de parcă încă erau acolo.

— O să avem nevoie de cai, a spus Henri. Trebuie să ne întoarcem la grajdurile voastre.

Departe în oraş, clopotele de la biserica Sfântul Petru au bătut trei sferturi. Încă cincisprezece minute până la zece.

— N-o să ajungem la timp la poarta Rive, am spus.

Eram prea departe de casa mea. Chiar dacă alergam tot drumul, pregăteam caii şi călăream la viteză maximă până la porţi, porţile aveau să fie deja încuiate pentru noapte.

— Atunci, ce-ai de gând să faci? a întrebat Henri.

— Poarta râului, am spus. E la câteva minute de-aici.

Era singura intrare pe apă din oraş. Însă portul se închidea la scurt timp după ora zece. Două lanţuri masive erau întinse între cele două maluri pentru a împiedica orice vas să plece sau să intre.

Henri se uita la mine de parcă aiuram.

— N-avem barcă! a spus el.

— O să facem rost de una. Deja alergam. Dar trebuie să ajungem acolo repede. Vântul bate dinspre sud-vest. O să ne ducă direct către Bellerive!

Elisabeth şi Henri m-au urmat, ţinând uşor pasul cu mine, deoarece eram foarte slăbit de chinul prin care trecusem şi mă luptam să respir. Ne-am apropiat de metere-zele oraşului, iar pe strada largă care ducea către port am văzut trei străjeri cu torţe îndreptându-se către porţi pentru a le închide.

— Grăbiţi-vă! am gâfâit eu.

Adunându-mi ultimele forţe, am alergat mai departe, trecând pe lângă străjeri, pe sub arcadă şi ajungând pe cheiul larg. Scârţâind în locurile unde erau ancorate, si-luetele înalte ale vaselor se profilau pe cerul întunecat.

Am fugit către debarcader, deoarece acolo se aflau ancorate bărcile mai mici. Pe ponton era agitaţie, în timp ce marinarii urcau şi coborau din vasele lor. Aceia care doreau să-şi petreacă noaptea în interiorul zidurilor oraşului mai aveau doar câteva minute la dispoziţie să ajungă acolo. Nu că marinarilor le-ar fi lipsit compania pe chei. Peste tot ardeau focuri în mici mangaluri, şi se auzeau fluierături şi strigăte şi râsul strident al femeilor uşoare. Noi trei ne potriveam de minune în peisaj — arătam ca nişte golani, mai ales eu, cu faţa mea murdară de funingine, cu părul pârlit şi cu bandajele însângerate.

La debarcader, inima mi-a bătut cu putere când am văzut o ambarcaţiune destul de mică abia ancorată de o baba, şi doi pescari care-şi scoteau captura. Am fugit către ei.

— Avem nevoie de vasul vostru în seara asta, am spus eu, respirând din greu. Spuneţi-ne cât ne costă, vă rog.

M-au privit de parcă îmi pierdusem minţile, până ce mi-au văzut banii. Mi-am răsturnat o mulţime de arginţi în palmă.

— Suficient? am întrebat.

S-au uitat unul la celălalt, ştiind prea bine că suma era aproape cât valoarea bărcii.

— Cine eşti tu? a întrebat unul din ei.

— Deci avem o înţelegere sau nu? am întrebat.

— Sigur că avem.

I-am pus monedele în palmă şi i-am închis degetele în jurul lor.

— Am să v-o trimit înapoi până mâine-seară, le-am promis, şi am urcat în barcă. Henri, Elisabeth, n-avem prea mult timp la dispoziţie.

A urmat un pic de agitaţie, deoarece pescarii nu-şi descărcaseră toată captura, iar Henri şi Elisabeth i-au ajutat, în timp ce eu am reaprins farurile şi am pregătit ambarca-ţiunea pentru navigare.

— Încotro mergeţi? m-a întrebat unul dintre pescari.

— Bellerive.

— Vântul e de partea voastră, a spus el, împingându-ne de la baba. Dacă plecaţi la timp din port.

— Ridică pânzele, am strigat către Henri. Elisabeth — focul!

În timp ce ei trăgeau de fungi, eu mă aflam la cârmă, potrivind vela mare în aşa fel încât să prindă vântul din plin.

— Vela mare sus! a strigat Henri.

— Înainte acum, Henri. Tu eşti ochii mei.

— Focul e sus, a spus Elisabeth.

Era un marinar grozav, unul mai bun decât Henri, şi voiam ca ea să vină în cabină, pregătită să-mi aranjeze trinca.

Luna strălucea, spre norocul nostru, argintând totul. Stăteam la cârmă, ghidând corabia să iasă din debarcader şi din portul propriu-zis. La gura portului, pe fiecare mal se înălţa câte un turn. În vârful fiecăruia ardea câte un foc, conturând siluetele paznicilor.

În aceste turnuri se găseau gruiele uriaşe care ridicau lanţul. Odată, tata ne dusese pe Konrad şi pe mine în interior pentru a vedea imensele vinciuri. Era nevoie de cinci oameni pentru a le învârti şi pentru a ridica din apă lanţurile pline de ierburi. Când bărbaţii au terminat de răsucit, lanţurile se întindeau de-a latul ieşirii din port, unul la un metru deasupra apei, iar celălalt la cinci.

Lanţurile alea erau suficient de rezistente încât să rupă catargele unor vase mult mai mari decât al meu.

Într-o clipă am prins vântul din plin, şi am dat ordin să se desfacă pânzele şi mai tare. Cu satisfacţie şi cu pulsul mărit, am simţit cum prora vasului nostru intră şi mai adânc în apă. În depărtare, dintr-unul din cele două turnuri, un paznic a strigat la noi:

— Îndepărtaţi-vă! Îndepărtaţi-vă!

Mi-am menţinut cursul.

Henri a strigat de la proră:

— Nouă ne semnalizează!

Ştiam că în ambele turnuri bărbaţii răsuceau vinciurile — dar, de asemenea, ştiam că aveam destule minute înainte ca lanţurile să se ridice.

Pluteam împinşi de vânt, cu apa agitându-se de-o parte şi de alta a vasului. Mi-am fixat cursul pe centrul ieşirii din port, deoarece acolo era ultima porţiune din lanţuri care avea să se înalţe deasupra apei.

— Îl văd aproape de mal! a strigat Henri. Viktor, îndepărtează-te! O să-l lovim.

Nu m-am îndepărtat.

— Elisabeth, ai grijă de velă!

A mai desfăşurat câţiva centimetri din pânză, iar eu am simţit că vasul s-a mai înălţat puţin.

În ambele părţi am văzut cum inelele uriaşe ieşeau la suprafaţă unul după altul, ridicându-se în aer. Doar unul dacă ne lovea, avea să ne spargă carena în ţăndări — şi pe noi odată cu ea. Am strâns mai tare cârma. Nu aveam să mă abat de la cursul meu.

Eram aproape pe punctul de a trece linia. Lanţurile s-au ridicat în stânga şi-n dreapta, stropindu-ne cu picături fine de apă şi cu ierburi şi mâl. Se apropiau din ce în ce mai mult de vasul nostru. Aproape, dar nu chiar. Am scrâşnit din dinţi. Iar apoi, la nici trei metri în spatele penei cârmei, tot lanţul a ieşit la suprafaţă asemenea unui monstru însetat de aer.

— Am reuşit! a strigat Elisabeth.

— Graţie manevrelor tale perfecte! am exclamat eu.

Henri a expirat zgomotos şi a clătinat din cap, ţinându-se de pânze pentru sprijin.

— N-am fost croit pentru asemenea aventuri, a strigat spre mine. Ar fi putut cu uşurinţă să ia o altă turnură, Viktor!

— Totuşi, Henri, gândeşte-te ce material fabulos îţi oferă asta pentru scrierile tale, am spus eu şi m-am aşezat lângă cârmă, complet epuizat.

Ţărmul îmi era bine cunoscut, chiar şi în lumina lunii. În depărtare am văzut

conturul întunecat al promontoriului Bellerive şi mi-am fixat cursul. Dacă vântul continua să fie la fel de puternic, aveam să ajungem la hangarul de bărci al castelului în mai puţin de o oră.

— Elixirul, am spus, brusc nerăbdător. Elisabeth, îl mai ai?

Ea l-a scos cu grijă dintr-un buzunar al rochiei sale.

— E intact? am întrebat, întinzând mâna.

— N-ai încredere în mine? a întrebat, vizibil iritată.

— Dacă îl ţin eu, o să fiu mai liniştit.

Şovăind, mi l-a întins. Am scos fiola din tocul ei de piele. Sticla era intactă, dopul de plută la locul lui. Am pus fiola înapoi în toc, şi apoi în propriul meu buzunar.

Vântul se menţinea stabil, nu era nevoie să mai ajustăm pânzele, şi nu prea aveam ce face pentru moment. Henri s-a întors în cabină.

— Ce s-o fi întâmplat cu Polidori? a spus el.

— Înălţimea de la care a căzut n-a fost atât de mare încât să-i provoace vreun rău, am răspuns.

— Nu putem să-l lăsăm prizonier în propria-i pivniţă, a spus Elisabeth.

— Poate că ticălosul are alte mijloace de scăpare, am replicat. N-aveam pic de milă pentru individ, şi eram surprins de compasiunea verişoarei mele. Dar o să trimitem mâine vorbă gărzilor oraşului, am adăugat. Ele îl pot salva din laboratorul lui ilegal.

O vreme am navigat în tăcere, pe când Elisabeth privea stelele. Mă gândeam de câte ori noi toţi făcuserăm asta, plutind în voie, vorbind şi împărtăşindu-ne gândurile.

— Poţi să-ţi imaginezi cum o să fie mai departe? am întrebat-o.

— Nu. Era trasă la faţă, şi mi s-a părut că văd o lacrimă în ochii ei. Şi dacă nu funcţionează, Viktor?

Aceeaşi întrebare îmi stăruise şi mie în minte, şi fără îndoială şi în mintea lui Henri.

— Noi trei am făcut ceva extraordinar, am spus îndârjit. Am obţinut Elixirul Vieţii. Nu e vrajă şi nici incantaţie. Nu diferă de vederea de lup a lui Polidori. Sau de leacurile doctorului Murnau. Elixirul o să funcţioneze. Trebuie să credem asta.

— Dar asta nu înseamnă că o să fie şi adevărat, a spus Henri.

Înainte să-i pot răspunde, Elisabeth a spus cu fervoare:

— Dacă rugăciunile noastre adresate lui Dumnezeu pot influenţa lucrurile pe lumea asta, putem să facem să fie adevărat. Trebuie! Alungaţi orice urmă de îndoială, dacă aveţi vreuna. Konrad *o să fie* din nou bine.

Vorbea foarte convingător, cu faţa radiind de fericire, şi, deşi eu nu credeam în Dumnezeu aşa ca ea, m-am trezit încuviinţând din cap. Iar gândul familiar, odios, mi s-a strecurat încă o dată în minte.

Ar putea fi a mea dacă...

În aceeaşi clipă mi-am dorit să mă pot ruga. M-aş fi rugat să mă eliberez de orice gânduri urâte. M-aş fi rugat: *Lasă-l să trăiască*! Oh, cât de reconfortant ar fi să cred că exista un Dumnezeu binevoitor care veghea asupra noastră, că avea să i se facă milă de strădania şi de suferinţa noastră şi să ne acorde ceea ce i-am cerut.

Însă ştiam că nu era adevărat şi că nu avea rost să-mi îngădui asemenea închipuiri. Unica sursă de putere pe acest pământ eram noi înşine.

Am continuat să navigăm în noapte şi, deşi Henri mă asigura din nou şi din nou că nu trecuse prea mult timp, călătoria noastră părea să dureze la nesfârşit. Linia întunecată a ţărmului parcă nu se apropia deloc şi noi doar rătăceam în întuneric.

Durerea din mâna mea dreaptă a devenit mai puternică. Puteam suporta durerea, însă nimic nu-mi putea aduce degetele înapoi. Pentru prima dată aveam resentimente.

Îmi sacrificasem o parte a trupului.

Renunţasem la ceva.

Şi în schimb aveam să capăt viaţa fratelui meu. El avea să trăiască — şi nu

numai atât. Avea să fie imun la toate bolile, un model de sănătate şi putere. Avea să fie chiar şi mai frumos şi mai înzestrat decât înainte. Deci ce şanse aş fi putut avea cu Elisabeth?

Chiar dacă mi-aş încorda voinţa, chiar dacă aş încerca din răsputeri, aş putea-o eu câştiga? Şi eu îi sărutasem buzele. Îi adulmecasem mirosul de lup şi îi gustasem sângele, asemenea unui vampir, mereu flămând şi dornic de mai mult. Konrad ştia doar o parte a ei. Dulceaţa şi bunătatea şi umorul şi inteligenţa ei. Dar el n-o văzuse dezlănţuindu-şi întreaga putere şi furie şi pasiune.

Eu o cunoşteam mai bine, iar acum n-o s-o pot avea niciodată — şi aveam să fiu schilodit pe viaţă.

Simţeam fiola lipită de piciorul meu, cu mult mai grea decât părea să fie dacă socoteai micimea ei. Aproape fără să-mi dau seama ce fac, am scos-o.

Ce-ar face o picătură? m-am întrebat. O picătură doar. Încă ar rămâne destul pentru Konrad. Oare o picătură mi-ar uşura durerile? Ar face să-mi crească din nou degetele, ca nişte stele de mare, din cioturile înnegrite?

Am scos fiola din tocul ei de piele şi i-am privit luciul întunecat în lumina lunii. Dacă Polidori socotise că avea să-i vindece picioarele paralizate, atunci cu siguranţă ar putea să dea naştere la două degeţele...

— Viktor, a zis Henri.

— Hmm, ce e? am întrebat morocănos.

— Mai bine bag-o înapoi în buzunar. Dacă vasul se clatină, ai putea s-o scapi.

Am remarcat că şi Elisabeth mă privea atentă.

Am pufnit.

— Prea bine.

Am pus-o la loc în buzunar.

Din interiorul cabinei s-a auzit ceva mişcându-se.

— E doar un peşte rătăcit care se zbate, am spus râzând.

Dar am privit spre ţărm. Mai aveam vreo treizeci de minute până acolo.

Elisabeth s-a dat înapoi spre mine.

— Viktor, e ceva acolo.

Am văzut sclipirea ochilor. O umbră alungită, înspăimântătoare, a ţâşnit din cabină, s-a năpustit direct asupra mea şi şi-a înfipt dinţii în piciorul meu. Am zbierat, dar nu de durere, căci, cumva, dinţii lungi îmi sfârtecaseră numai pantalonii.

A durat o clipă până să-mi dau seama ce era acel lucru, căci luna îl transformase pe Krake într-o apariţie fantomatică, cu ochi negri şi cu o gură ca un crater zimţat. Cu fălcile strânse, s-a tras înapoi, sfâşiindu-mi buzunarul.

— Elixirul! am strigat, când fiola a zburat şi a căzut pe podea.

Deodată, râsul s-a aruncat asupra ei, cu botul larg deschis, ca şi când ar fi vrut să o înşface şi să o zdrobească.

Henri era cel mai aproape, şi imediat l-a lovit pe Krake peste cap. Râsul s-a dat înapoi cu un mârâit, scuipând, şi a ţâşnit spre tavanul cabinei, mişcându-şi capul de la Henri la Elisabeth şi apoi la mine, nefiind sigur pe cine să atace. Şi-a dezvelit colţii, iar aceştia păreau nefiresc de numeroşi — şi de ascuţiţi.

Am ezitat cu toţii. Henri a făcut un pas în spate. Pe podeaua cabinei, fiola se rostogolea înainte şi înapoi. Ochii lui Krake erau aţintiţi asupra ei. Înainte să pot face o mişcare, Elisabeth s-a repezit către ea. Râsul a ţâşnit, izbindu-se de picioarele ei şi răsturnând-o. Şi-a trecut o labă peste faţa ei. Elisabeth a ridicat un braţ să pareze lovitura, dar nu suficient de iute. A ţipat. Am văzut pe obrazul ei urme însângerate. Am dat drumul cârmei şi am sărit spre Krake, dar cu o mişcare suplă m-a evitat şi a apucat fiola cu botul.

— Nu! am urlat când fiara a sărit sprinten pe acoperişul cabinei. M-am uitat la Elisabeth. Eşti bine?

— Vrea elixirul pentru Polidori! a strigat ea. Uite cum îl ţine în bot!

Şi eu am văzut că bestia diabolică nu apucase cu dinţii fiola, ci o împingea

delicat cu limba într-o parte. Era la fel de hain şi isteţ ca spiritele supuse unei vrăjitoare. Stătuse aşezat în faţa şemineului, fermecat de şuieratul vocii stăpânului său, înălţată prin coşul de fum — şi îi primise ordinele.

Acum, Krake privea în toate direcţiile ca şi când încerca să se hotărască pe unde ar fi fost cel mai aproape de ţărm.

— Vrea să sară! am strigat. Elisabeth, preia timona!

Cuprins de panică şi furie, m-am aruncat asupra râsului, ştiind că avea să se lupte cu mine cu ghearele şi cu dinţii. Dar şi eu aveam gheare şi dinţi şi intenţionam să-i folosesc. Krake părea să-mi simtă hotărârea încăpăţânată, şi a ţâşnit spre proră.

Am alergat după el.

— Vino-ncoace, pisică supradimensionată!

Henri a ajuns înaintea mea la râs şi s-a aruncat pe el. Krake a mârâit şi l-a zgâriat, iar fiola i-a căzut din bot şi s-a rostogolit de-a lungul punţii spre tribord. Am privit îngrozit cum s-a lovit de parapet. O zguduitură zdravănă a bărcii ar trimite-o imediat în lac.

Henri încerca din răsputeri să-l prindă pe Krake de gât, dar, dintr-odată, râsul s-a alungit şi i-a scăpat printre braţe. Felina s-a uitat sălbatic în jur. M-am blestemat pentru că pierdusem timpul şi m-am năpustit acum spre fiolă. Însă râsul m-a depăşit şi, încă o dată, a luat-o în bot...

Şi a sărit în apa întunecată.

Am avut timp doar să strig „Opriţi barca!” înainte să mă arunc peste bord. Era ca şi cum aş fi plonjat în noapte, atât de mătăsoasă şi de întunecată era apa dincolo de suprafaţă. Am ieşit deasupra, călcând apa, mişcându-mă în toate părţile, încercând să-l localizez pe Krake.

— Unde e? am strigat spre vas.

— Acolo! Acolo! a răspuns Henri, arătând cu degetul.

Am privit şi am zărit capul rotund şi lucios al lui Krake, atât de aproape de suprafaţa apei încât era aproape imposibil de depistat. Înota cu o viteză surprinzătoare, şi am pornit după el, dând cu putere din mâini şi din picioare. După iazul glacial al *coelacantului*, de-abia mai simţeam răceala apei. În lumina lunii, l-am văzut pe Krake lăsându-mă în urmă.

Starea mea de spirit s-a schimbat şi am simţit cum mă cuprinde o imensă mâhnire, slăbindu-mi şi mai mult puterile. Pierduserăm elixirul. Dăduserăm greş. Eu dădusem greş.

Atunci am auzit plescăitul înfundat al unei carene care înainta prin apă, şi, întorcându-mă, am văzut vasul trecând în viteză pe lângă mine, cu Elisabeth la cârmă şi cu Henri la proră, cu ochii pe Krake. Apoi, când au ajuns lângă el, Elisabeth a slăbit pânzele. Am văzut-o aplecându-se şi aruncând în apă unul dintre năvoade. A zburat minunat, desfăşurându-se în lumina lunii şi căzând pe o porţiune mare de apă, ca o plasă imensă de păianjen.

— L-am prins! a strigat ea. Henri, ajută-mă să trag!

Krake se zbătea în plasă în timp ce era tras înapoi spre vas. Priveliştea m-a umplut de speranţă şi am înotat cu putere, de-abia simţind durerea din mână. Elisabeth şi Henri l-au tras pe Krake şi au legat năvodul strâns de tacheţii de la tribord, astfel încât râsul atârna suspendat chiar deasupra apei.

Fără suflare, am ajuns la vas, şi Henri m-a ajutat să urc la bord. Eram ud leoarcă. Elisabeth a mai adus felinare şi le-a aprins astfel încât să putem vedea bine râsul, cu ochii lui verzi scăpărând plini de răutate.

— Încă mai are fiola! a strigat Elisabeth. E intactă!

Am văzut-o mişcându-se în botul râsului în timp ce acesta urla furios spre noi.

— Aduceţi-l la bord, am spus, îngrijorat că ar putea să scape fiola în lac.

— Nu cred că-i bine, a zis Henri, dar a tras împreună cu Elisabeth şi cu mine.

Krake s-a rostogolit pe punte, zbătându-se şi scuipând. Nu putea să ajungă prea departe aşa încâlcit în plasă, dar ne-am ridicat cu toţii pe bănci, ca să ne ferim

picioarele de el.

— Cum o luăm? a murmurat Elisabeth.

— Dacă-l lovim prea tare, s-ar putea s-o spargă, a zis Henri.

În tot acest timp, râsul ne privea cu ochi strălucitori şi am avut senzaţia stranie că înţelegea ce vorbeam, încet, cu un aer aproape satisfăcut, a închis botul — şi a înghiţit.

— Nu! am strigat.

Lui Krake nu i-a fost uşor. S-a înecat şi a tuşit, dar când a deschis din nou botul, fiola dispăruse. Ochii lui verzi, lipsiţi de vlagă, s-au aţintit asupra mea şi aş fi putut să jur că rânjea superior.

— Diavolul! a icnit Henri. Cum o scoatem acum?

Elisabeth şi cu mine ne-am privit — şi am ştiut că ne venise aceeaşi idee, în acelaşi timp.

— Am văzut un cuţit în cabină, a zis ea.

— Da, am răspuns eu.

Nu voiam să mai pierd nicio clipă. În stomacul lui Krake, dopul putea ieşi — şi atunci am fi avut la bord un râs foarte, foarte sănătos şi puternic.

Am coborât repede sub punte cu un felinar şi am căutat în spaţiul strâmt. În mijlocul harababurii am găsit un harpon şi un cuţit pentru dezosat. Le-am luat pe amândouă pe punte.

Krake a ştiut din clipa în care m-a văzut. Imediat, ochii lui au devenit la fel de ascultători şi rugători ca ai unui pisoiaş. Îşi întindea labele prin plasă şi mieuna atât de înduioşător încât am simţit că şovăi. Cândva, ne salvase vieţile în Sturmwald.

Toate asta făceau parte din planul întunecat al lui Polidori, mi-am amintit eu.

M-am forţat să mă liniştesc, să-mi fac membrele să nu mai tremure. Am respirat adânc şi am luat harponul în mâini.

— Omoară-l!

Nu puteam să-l înjunghii în inimă, căci, după cum ştiam, inima era periculos de aproape de stomac — iar fiola de sticlă se găsea în stomacul lui Krake.

Aşa că am ridicat harponul şi l-am lovit în gât.

A urlat şi s-a zbătut îngrozitor, dar l-am lovit din nou, mai tare. M-am simţit ciudat, ca şi cum nu m-aş fi recunoscut, dar şi ciudat de puternic. Cu fiecare lovitură, mirosul sângelui îmi ajungea la nări şi îmi ascuţea instinctele animalice. Vag, îmi dădeam seama că scoteam un sunet, un soi de mârâit din gât, în tonalitate scăzută. Şi apoi Krake nu s-a mai mişcat.

În timp ce-mi trăgeam sufletul, picioarele m-au lăsat. Am îngenuncheat şi am început să desfac năvodul din jurul trupului râsului. Elisabeth mi s-a alăturat şi, împreună, am aşezat corpul creaturii lipsite de viaţă pe punte. Am luat cuţitul şi l-am spintecat pe Krake de la gât la burtă. Din el s-au revărsat viscerele calde şi, odată cu ele, o duhoare pătrunzătoare. L-am văzut pe Henri întorcându-se şi l-am auzit vomând. M-am uitat la Elisabeth şi am văzut că ea n-avea nimic.

Prin tot sângele, era greu să identific vreun organ.

— Uite esofagul, a zis Elisabeth, urmând fără teamă tubul muscular care ajungea la un fel de sac şi dând la o parte ţesuturi şi partea cărnoasă. Iar ăsta trebuie să fie stomacul.

Am făcut o incizie, şi mâinile noastre au ajuns în acelaşi timp în măruntaiele calde ale creaturii, căutând în interiorul stomacului.

Am aruncat o privire spre ea, şi am văzut pe chipul ei că nu se străduia să-şi înfrângă repulsia, ci era calmă, ba chiar entuziasmată.

— Am găsit-o! a icnit ea. Cred că am găsit-o!

Şi a tras din măruntaiele însângerate o fiolă, încă astupată, încă intactă.

Din ochi i-au ţâşnit lacrimi de uşurare şi de bucurie, şi ne-am îmbrăţişat. Îmi doream, chiar şi în îmbrăţişarea noastră însângerată, ca braţele ei să nu-mi dea drumul niciodată.

Dar de data asta eu am fost cel care m-am desprins primul, căci în mintea mea se auzea ticăitul unui ceas imens — sau poate o bătaie imensă a inimii. Pierdusem mult timp.

— Trebuie să ajungem la Konrad! am spus.

Am aruncat rămăşiţele lui Krake în lac, am îndesat iute năvodul înapoi în cabină, şi ne-am ajustat pânzele. Am navigat purtaţi de vânt şi n-a durat mult până când am zărit silueta castelului şi licărirea slabă a lumânării din camera lui Konrad, unde ştiam că se afla fie mama, fie Maria, veghind la căpătâiul lui.

*

Am legat barca la doc, am alergat prin hangarul pentru bărci, iar apoi am bătut la uşile de la château, până ce ne-au fost deschise de Celeste, una dintre servitoarele noastre. Era îmbrăcată în cămaşă de noapte, cu boneta pe cap şi cu o lumânare în mână — şi ne-a privit îngrozită, ducându-şi mâna la gură pentru a-şi înăbuşi ţipătul.

Mi-am adus aminte deodată că eram ud leoarcă, iar Elisabeth şi cu mine eram mânjiţi de sângele închegat al lui Krake.

— E-n regulă, Celeste.

— Stăpâne Viktor... unde aţi fost voi trei? Ce s-a-ntâmplat?

— Am să-ţi explic mai târziu.

Ne-am grăbit să intrăm şi am alergat către dormitorul lui Konrad. Când am ajuns la uşă, am ezitat. Nu ştiam ce aveam să-i spun mamei dacă se afla acolo. Cum aveam să-i explic? Dacă refuza să ne lase să-i dăm elixirul?

Am deschis uşa încet şi am aruncat o privire înăuntru. Spre imensa mea uşurare, Maria era cea care moţăia într-un scaun lângă patul lui Konrad.

Eu, Henri şi Elisabeth ne-am strecurat înăuntru.

Konrad dormea, palid precum ceara şi atât de nemişcat încât mă temeam să nu fi ajuns prea târziu. Apoi am văzut că pieptul său se mişca uşor în sus şi-n jos. Când ne-am apropiat de patul lui, Maria s-a trezit, iar ochii i s-au deschis larg când ne-a văzut. A inspirat profund, nefiind sigură dacă era un coşmar.

— Nu-ţi fie teamă, i-am spus încet. Totul e bine. Avem elixirul.

Elisabeth a scos fiola din buzunar, cu tocul din piele încă acoperit de sângele lui Krake.

— Nici nu ştiu ce să cred, a spus Maria. Cum...?

— Am terminat ultimele preparative cu Julius Polidori, i-a spus Elisabeth.

— Ce-ai păţit la mână? m-a întrebat Maria deodată, observându-mi bandajele zdrenţuite.

— Asta nu mai contează acum, am spus. Unde e mama?

— Am trimis-o să doarmă acum câteva ore — e epuizată, mai mult decât ar putea cineva să suporte.

Am dat din cap.

— Atunci, acum e momentul s-o facem.

— Aşteptaţi, a spus Maria încruntându-se. Ce se întâmplă dacă-i face rău? N-aş putea să mi-o iert vreodată.

— De-abia mai respiră, a spus Elisabeth, luând mâna fără vlagă a lui Konrad într-a ei. Trebuie să încercăm... şi să ne rugăm.

Maria a încuviinţat din cap şovăitoare, iar apoi din nou, mai hotărâtă.

— Da, adu-l înapoi, Viktor.

Elisabeth a mai pus o pernă sub capul fratelui meu.

— Konrad, a spus ea în şoaptă, avem un nou leac pentru tine. Trezeşte-te şi ia-l! Nu se trezea.

— Trebuie să i-l administrăm noi, am spus.

Am scos dopul fiolei. Elisabeth i-a desfăcut buzele cu grijă. I-am picurat un strop de elixir pe limbă şi l-am urmărit cum îi alunecă în gât. A murmurat ceva în somn, apoi

a înghiţit. Abia atunci i-am pus mai multe picături pe limbă.

Picătură cu picătură, i-am dat Elixirul Vieţii. A durat o jumătate de oră. Nu voiam să-l grăbesc, de frică să nu se înece sau să-l scuipe.

Când ultima picătură s-a dus, i-am privit pe Henri şi pe Elisabeth. Nu mă mai simţisem niciodată atât de extenuat.

— Am terminat, am spus. Am făcut tot ce se putea face.

Elisabeth i-a dat la o parte de pe frunte părul neted, iar el s-a mişcat din nou, şi de data asta a deschis ochii.

— Konrad, am spus.

M-a privit liniştit, conştient, iar apoi pe Henri, şi la sfârşit pe Elisabeth. A zâmbit, ochii i s-au închis, şi a adormit la loc.

*

Henri s-a dus, împleticindu-se, să doarmă puţin, iar eu şi Elisabeth am mers în biroul tatei. I-am deschis trusa medicală. Am turnat puţin dezinfectant pe o bucată de bumbac şi am şters cu grijă rănile de pe chipul lui Elisabeth. A fost curajoasă şi nici măcar nu a tresărit.

Din fericire, rănile nu erau adânci. Se părea că doar vârfurile ghearelor lui Krake îi atinseseră carnea moale.

— Nu e grav, am spus. Nu cred că trebuie cusute.

Încă sângerau uşor, aşa că am tăiat o bucată de tifon şi i-am lipit-o pe obraz.

— Gata.

— Îţi mulţumesc, a spus ea. Ce-ţi face mâna?

— Nu doare prea tare.

Mi-a cuprins mâna într-a ei şi a desfăcut bandajele.

— E hidoasă? am întrebat, uitându-mă la mână cu o ciudată nepăsare.

— Nu. E eroică.

A luat un bandaj curat de pe biroul tatei şi l-a înfăşurat în jurul cioturilor degetelor mele lipsă.

— Ce-o să-i spunem mamei? a întrebat ea pe un ton calm.

— Nu ştiu.

Mă simţeam ca şi când amândoi umblam în somn, în afara trupurilor noastre, şi ne priveam de la depărtare.

— Cât crezi că o să dureze până ce funcţionează? a întrebat ea.

Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că vorbea despre elixir.

— Ar trebui să înceapă imediat.

— Sper doar că i l-am dat la timp, a spus ea. Părea atât de nemişcat...

Vedeam că avea nevoie să o liniştească cineva.

— S-a trezit după ce l-a înghiţit.

— Ne-a privit foarte lucid, a spus ea plină de speranţă.

— Da. Începe să se vindece.

A căscat.

— Ar trebui să ne odihnim, a spus.

— Da, ar trebui.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

ELIXIRUL VIEŢII

Când m-am trezit, ferestrele mele erau puternic luminate, deoarece uitasem să trag draperiile. Nu plănuisem să dorm, ci doar să aştept să se crape de ziuă, ca să văd ce face Konrad.

M-am dat jos din pat. Probabil că era aproape amiază. O slujnică lăsase apă în lavoar, îmi luase hainele ude şi pătate de sânge şi pusese altele curate în loc. M-am spălat şi m-am îmbrăcat în grabă, apoi am fugit pe coridor către dormitorul lui Konrad. Uşa era întredeschisă şi, când am intrat, am văzut o cameră scăldată în lumina soarelui, mirosind a flori proaspăt tăiate şi a aşternuturi curate — iar Konrad stătea ridicat în pat, zâmbind şi vorbind cu mama şi cu Elisabeth în timp ce mânca supă.

La început, nu m-au observat, şi pentru o clipă am putut pur şi simplu să-i privesc, încântat şi fermecat.

Funcţionase! Nu fusese în van.

— Eşti mai bine! am strigat.

— Bună dimineaţa, Viktor, a spus fratele meu.

Elisabeth m-a privit, radiind de fericire.

— Febra s-a dus, a spus mama. E încă slăbit, dar, una peste alta, starea lui s-a îmbunătăţit.

Orice nedumerire sau furie pe care mama ar fi putut-o avea văzându-ne înapoi la château fusese în mod clar înlăturată de fericirea însănătoşirii lui Konrad. Mi-am tras mâneca peste mâna dreaptă, deoarece nu eram sigur cât de multe ştiau deja mama şi Konrad, şi nu voiam să supăr pe cineva chiar acum. Am văzut, totuşi, că Elisabeth încă purta bandajul pe obraz, aşa că probabil le oferise nişte explicaţii — cât de adevărate, nu ştiam.

M-am grăbit către marginea patului lui Konrad şi m-am aşezat. Culoarea îi revenise puţin în obraji şi pe buze. L-am strâns de braţ cu mâna bună.

— Mă bucur să te găsesc treaz! am spus.

— Nimic nu e mai plictisitor decât un om bolnav, a răspuns el. Îmi pare tare rău.

— Nu fi caraghios, a spus Elisabeth.

— Şi nu trebuie să-ţi faci griji, am adăugat. Sunt sigur că nu vei mai fi din nou bolnav.

M-a privit ciudat şi părea a fi pe punctul de a spune ceva, când s-a auzit un ciocănit politicos la uşă şi Henri şi-a vârât capul înăuntru.

— Bună dimineaţa, am venit să văd cum îţi e, a spus el, zâmbind la vederea lui Konrad, şi mă simt ca un musafir întârziat la petrecere.

— Intră, Henri, a spus mama cu afecţiune. Konrad al nostru pare să se vindece.

— Asta-i o veste minunată, a spus Henri, scuturând din cap uimit.

— Ai nevoie de un scaun, Henri, am spus.

M-am ridicat şi m-am întins cu ambele mâini după un scaun din apropierea biroului lui Konrad.

— Viktor! am auzit-o pe mama icnind. Ce s-a-ntâmplat?

— Cum de uitasem atât de repede? M-am întors încet cu faţa spre ea.

Era deja în picioare, venind către mine, privind lung către mâna mea bandajată. Nu trebuia să scoată feşile ca să-şi dea seama că îmi lipseau două degete.

— Cum de s-a-ntâmplat asta? a şoptit ea.

Nu-mi venea nicio minciună în minte, şi de ce aş fi avut nevoie de vreuna acum, că triumfaserăm în căutarea noastră?

— A fost nevoie, am spus.

— Ce vrei să spui? a întrebat.

— Ultimul ingredient pentru elixir era măduva.

N-a spus nimic, însă lacrimile au început să-i curgă pe obraji şi a clătinat din cap în tăcere.

— Sunt doar două degete, am adăugat prosteşte.

Şi-a acoperit faţa.

— E prea mult. De ce-ai făcut un lucru atât de stupid, după tot ce ţi-a spus tatăl tău?

— Ne era teamă că o să moară, a spus Elisabeth, punând o mână pe umărul mamei.

— Dar şi-a revenit! a replicat mama. Iar toate astea au fost inutile!

— Şi-a revenit, am spus cu blândeţe, deoarece, aseară, i-am administrat elixirul.

Mama s-a oprit din plâns şi m-a privit îngrozită.

— Când?

— La miezul nopţii, în timp ce toţi ceilalţi dormeau, i l-am picurat în gură.

— Şi Maria nu v-a oprit? a întrebat ea.

— Dormea, epuizată, am minţit eu.

— Dar putea să fie otravă!

— Cum să fie otravă când starea lui s-a îmbunătăţit vizibil?

Am gesticulat spre Konrad, care asculta şi privea toată discuţia cu ochii larg deschişi.

— Am înghiţit măduva ta? a întrebat el.

— Era cât pe-aci să fie înghiţită de către Polidori, a spus Henri.

Konrad s-a îndreptat de spate.

M-am uitat de la Henri la Elisabeth, iar apoi la mama. Nu voisem ca numele alchimistului să fie menţionat atât de curând.

— Julius Polidori e implicat în asta? a întrebat mama.

— Ne-a ajutat să traducem reţeta, i-am răspuns.

— El ţi-a hăcuit degetele? a strigat ea.

— Asta făcea parte din reţetă. Le-am oferit de bunăvoie. Însă s-a dovedit a fi un ticălos şi nu voia elixirul decât pentru el.

— Ne-am cam încăierat ca să-l luăm înapoi, a spus Henri. Şi-a pus râsul pe noi.

Mama ne-a făcut semn să tăcem şi s-a aşezat.

— Trebuie să-mi spuneţi povestea de-a fir a păr, a spus ea după câteva clipe. Şi nu omiteţi nimic.

*

Mama a scris imediat un mesaj magistratului-şef al Genevei şi l-a trimis pe unul dintre grăjdari să-l ducă. Voia ca Polidori să fie arestat imediat.

A găsit doi flăcăi care ştiau să navigheze şi i-a pus să înapoieze barca de pescuit proprietarilor de la debarcader, iar apoi să ducă un mesaj domnului Clerval, spunându-i că Henri o să mai rămână cu noi vreo câteva nopţi.

A pus trei bărbaţi să stea de pază, unul la poarta principală, şi doi la metereze. Se temea că Polidori avea de gând să ne facă rău şi voia să ne ţină în interiorul castelului până când era el prins.

Eu nu credeam că erau necesare asemenea măsuri de precauţie, deoarece Polidori nu ştia cine eram, aşa că nu prea avea cum să ne găsească.

Mama era o femeie puternică, şi fusese mereu viguroasă, însă n-o mai văzusem niciodată mişcându-se prin casă atât de pornită. Era destul de înspăimântător.

Vorbea puţin — de parcă nu prea ştia ce trebuia să facă cu noi.

Nu i-am stat în cale, vizitându-1 pe Konrad şi ţinându-i companie când nu dormea.

*

Un mesager a venit acasă la ora cinei, cu vestea că Polidori dispăruse.

După ce primise scrisoarea mamei, magistratul trimisese un vătaf şi doi străjeri pe aleea Wollstonekraft, doar ca să găsească apartamentul şi laboratorul de dedesubt mistuite de foc. Nu exista nicio rămăşiţă de cadavru prin dezastrul de acolo.

— Fără îndoială, a fugit din oraş, a spus mama.

— Probabil că primul lucru pe care l-a făcut dimineaţă a fost să închirieze o trăsură şi să-şi ia tălpăşiţa, a spus Elisabeth.

Mama a aruncat din nou o privire peste scrisoare.

— Au trimis deja oameni pe cei mai rapizi cai, să vadă dacă dau de el.

— Dacă e într-o trăsură, am spus, or să-l prindă. Drumurile din munţi sunt abrupte.

Însă vestea m-a făcut să nu mă simt în largul meu. Nu-mi plăcea gândul că Polidori era încă liber şi că ar putea, dacă ar vrea, să ne găsească.

*

A doua zi, după-amiază, tata s-a întors acasă cu doctorul Murnau. Cei doi s-au dus direct către dormitorul lui Konrad, unde doctorul l-a examinat pe fratele meu.

Eu, Elisabeth şi Henri aşteptam în bibliotecă, răsfoind cărţile fără să le citim.

— Ce-o să facă tata când mama o să-i povestească? m-a întrebat Elisabeth.

— Ei bine, temniţele Frankenstein ar putea avea din nou locatari.

— Fii serios, Viktor.

— Poţi să iei tu celula mai mare, nu mă supăr.

A râs de data asta.

Soarele începea să apună când tata a apărut în cadrul uşii, încă îmbrăcat în hainele de călărie, părând epuizat, dar calm.

— Veniţi cu mine, ne-a spus el.

L-am urmat toţi trei în birou, unde mama se afla împreună cu doctorul Murnau.

— Se vindecă, nu-i aşa? l-am întrebat pe doctor.

— Mâine îi voi duce sângele la analizat. Dar se pare că da, criza a trecut. Şi-a aplecat în faţă trupul osos. Viktor, înţeleg că în urmă cu câteva seri i-ai administrat un elixir. Trebuie să ştiu ce conţinea exact.

— Un lichen rar, dintr-un copac din Sturmwald, am început.

— Descrie-l.

— Maro-deschis, cu o formă delicată ca o broderie sau un coral. *Usnea lunaria* se cheamă, am adăugat, amintindu-mi deodată.

Doctorul şi-a strâns buzele, dând din cap.

— Ce altceva?

— Ulei de *coelacant*, am spus. Şi măduvă de om.

I-am văzut ochii alunecând către mâna mea.

— Am să mă uit la rănile tale imediat. Altceva?

— Asta-i tot. Însă nu ştim cum a preparat-o Polidori.

— E dăunătoare? l-a întrebat tata pe doctorul Murnau.

— O să urmărim cu grijă starea lui Konrad în zilele următoare, însă nu dă semne de otrăvire. Ci din contră. Ingredientele pe care fiul dumitale le-a menţionat sunt neobişnuite şi dăunătoare, dar s-ar putea să fi avut un efect benefic. În leacurile băbeşti, lichenii sau ciupercile sunt deseori pregătite sub formă de ceaiuri pentru a combate infecţia sau febra. Cât despre uleiul de peşte, s-a observat că multe uleiuri au efecte revigorante asupra pacientului, cu toate că nu ştim de ce.

— Şi măduva? a întrebat mama.

— Un mister, a spus doctorul, ridicându-şi ochelarii pe nas. Cu toate că unul dintre studenţii mei a susţinut odată că, în mod uimitor, un os sfărâmat a produs o concentraţie specială de celule de sânge viguroase. Însă, în privinţa folosirii elixirului

dumneavoastră ca un întreg — şi-a aruncat mâinile scheletice în aer —, nu există dovezi ştiinţifice. Şi nu ducem lipsă de false remedii create de şarlatani. Aş spune că eşti foarte norocos, tinere domn Frankenstein, că acest elixir special este benign. Am văzute câteva care au produs rezultate cumplite asupra corpului uman.

Tata ne-a privit pe mine şi pe Elisabeth cu severitate.

— Aţi fi putut să-l omorâţi pe fratele vostru!

De asemenea, se prea poate să-l fi salvat! am spus enervat.

Doctorul Murnau şi-a lins agitat buzele.

— Viktor, acest lucru la care am fost martori este o coincidenţă — şi una chiar periculoasă, dacă te convinge că acest elixir are vreo valoare.

Sângele îmi bubuia în urechi. N-am spus nimic. N-aveam nevoie să-l conving. Fapta fusese comisă, iar adevărul era evident: elixirul era real.

— Acum, ascultaţi cu atenţie, a spus tata către noi. Odată ce Polidori este prins şi judecat, implicarea voastră în această chestiune ruşinoasă va fi făcută publică, însă e mai mult decât o chestiune de ruşine; e o chestiune a vinovăţiei voastre.

— Alphonse, a spus mama, îi sperii... şi mă sperii şi pe mine.

— Asta înseamnă că am putea fi acuzaţi? a întrebat Elisabeth stânjenită.

— Conform legii, să practici alchimia înseamnă să profiţi de pe urma ei sau să administrezi substanţele tale unei persoane.

— Eu am fost cel care i l-a administrat lui Konrad, am spus repede, deoarece era adevărat — eu i-l picurasem pe limbă. Dacă trebuie să fie acuzat cineva, acela sunt eu.

— Nu e corect, a spus Elisabeth. Poate că mâna lui Viktor a ţinut fiola, însă eu am stat lângă el şi i l-aş fi administrat eu însămi dacă el n-ar fi făcut-o. Sunt la fel de vinovată.

— Şi eu, a spus Henri cu capul plecat.

— Nimeni nu va şti că fratele vostru a înghiţit acest elixir, a spus tata. Ne-a privit pe rând. Domnul doctor Murnau a fost deja de acord să păstreze tăcerea. Şi cu toţii trebuie să păstrăm acest secret. Am aruncat elixirul în lac. Asta s-a întâmplat. Da, detest minciuna, dar o fac pentru a-mi proteja familia.

Mă întrebam câte alte minciuni mai spusese tata pe parcursul anilor, câte alte secrete ţinuse faţă de noi.

— De acord? a întrebat el. Konrad nu a primit niciodată Elixirul Vieţii.

— De acord, au spus Elisabeth şi Henri.

Tata m-a privit cu severitate.

I-am întors privirea.

— Dacă va trebui să depun mărturie la tribunal, n-am de gând să mint.

— Viktor, a spus mama, nu fi caraghios!

Nu m-am înfiorat sub privirea tatei. Propria-mi voce mi se părea străină, puternică şi calmă.

— N-o să pomenesc de Henri sau Elisabeth. Dar nici n-am să jur strâmb. Am ajutat la crearea elixirului cu sudoarea şi carnea şi sângele meu, şi i l-am administrat propriului meu frate. Şi l-am vindecat. Dacă trebuie să fiu întemniţat pentru asta, aşa să fie!

Sprâncenele tatei s-au încruntat şi a dat să spună ceva, apoi s-a răzgândit.

— O să vorbim despre asta mai târziu. S-a uitat la mama. Este extenuat. Nu ştie ce spune.

Ba ştiam. Tata n-o să mă facă să mint — şi nici nu avea să-mi răpească triumful.

*

Înainte să merg în camera mea să mă culc, m-am dus să-l văd pe Konrad, pe care l-am găsit încă treaz, citind la lumina lumânării.

— Îţi aminteşti când ţi l-am dat? l-am întrebat, aşezându-mă lângă patul său.

— Mi-aduc aminte că m-am trezit şi că v-am văzut pe toţi în faţa mea, însă am crezut că era un vis — şi unul foarte plăcut. Cumva, mă simţeam reîntinerit.

— Îl simţi în tine, îşi face efectul? am întrebat.

Konrad a râs.

— Viktor, acum sunt pacientul tău?

— Nu *pacientul*. Ci creaţia mea! am spus rânjind. Haide, trebuie să simţi *ceva*! Acum ai în tine Elixirul Vieţii!

Îmi imaginam o fierbere mare, o fermentare magică ce elibera în sângele lui celule vindecătoare pentru a se lupta cu orice rău găsit acolo.

— Dacă vrei neapărat să ştii, mă simt la fel de slab precum un motănaş — însă în mod remarcabil... transformat.

— Ăsta e elixirul, care munceşte din greu, distrugând boala! Trebuie să fie obositor. Dar acum n-ai să te mai îmbolnăveşti niciodată, norocosule.

— Lasă-mă să-ţi văd mâna, a spus el.

Mi-am pus-o pe genunchi.

S-a uitat lung la ea. Când şi-a ridicat privirea, ochii îi erau umezi.

— Te mai doare?

Am scuturat din cap.

— Uneori doare în locul unde erau degetele mele. Un fel de durere-fantomă.

Şi-a pus mâna perfectă peste a mea.

— Viktor, îţi mulţumesc.

*

A doua zi, în timpul micului dejun, a sosit un alt mesaj ce purta pecetea magistraţilor. Tata a deschis-o imediat şi a citit-o în tăcere. A oftat.

— Polidori a dispărut cu totul.

— Cum aşa? a exclamat mama. Călăreţii ar fi putut să-i ajungă din urmă cu uşurinţă trăsura.

— Dacă s-ar fi aflat într-o trăsură, a spus tata. Chiar şi cu picioarele sale paralizate, el ar fi putut să călărească singur — să meargă pe cărările necunoscute ale Alpilor şi să se aventureze în Franţa. Acolo nu avem nicio autoritate să-l căutăm — nu că am avea vreo şansă să-l găsim, cu tot haosul din ţară.

— Ar putea avea complici? a întrebat mama, privindu-ne pe noi trei.

— Krake era singurul complice de care ştiam, am spus eu. Însă presupun că a găsit nişte oameni pe care i-a plătit ca să-l ajute.

Elisabeth a ridicat din sprâncene.

— Părea cam sărac.

Mi-am adus aminte când vorbiserăm despre mitul râsului, Păstrătorul Secretelor Pădurii, care recolta nestemate din propria sa urină.

— Poate că avea nişte bani puşi deoparte, am zis.

— Ei bine, dacă a dispărut pentru totdeauna, atunci nu va fi niciun proces, a spus tata. Nimeni nu va mai auzi de asta vreodată.

S-a uitat la mine cu înţeles când a rostit aceste cuvinte.

— Atâta timp cât a plecat din Geneva pentru totdeauna, a spus mama, eu sunt mulţumită.

— Ar fi fraier să rămână, a spus Henri. Casa i-a ars din temelii, iar el sare în ochi aşa cum e imobilizat într-un scaun cu rotile. Ar fi prins imediat.

Gândul îmi producea furnicături. Era o copilărie, însă nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva alchimistul făcuse vreo minune întunecată pentru a deveni invizibil. Mi-l imaginam noaptea, târându-se pe străzi, măturând cu pantofii şi hainele sale caldarâmul.

Apropiindu-se din ce în ce mai tare de Château Frankenstein.

*

Mai târziu în acea zi, eu şi Elisabeth ne aflam în curte, luându-ne rămas-bun de la Henri. I-am strâns mâna, apoi l-am îmbrăţişat.

— Ai o inimă de leu, la fel şi una de poet, am spus.

Rânjind, a clătinat din cap, însă îmi puteam da seama că era încântat.

— În comparaţie cu voi doi, eu n-am fost curajos, a spus el. Am doar o bucăţică de curaj — dar e bine să ştiu asta.

— Prostii, a spus Elisabeth, sărutându-l cu tandreţe pe obraz.

Henri s-a înroşit.

— Rămas-bun, Henri, am spus.

— Rămas-bun, a răspuns el, şi încercaţi să staţi departe de belele cât sunt eu plecat.

— Scrie-ne o altă piesă de teatru, am spus eu, pe care s-o putem juca cu toţii înainte ca vara să se termine.

— Aşa o să fac.

*

— Doctorul spune că or să-mi rămână nişte cicatrice, a zis Elisabeth. Nu m-am considerat niciodată orgolioasă, dar sunt orgolioasă, şi asta mă supără mai mult decât îţi poţi imagina.

Ne aflam în bibliotecă, iar soarele se revărsa prin ferestre.

Până acum, Konrad îşi luase mesele în pat, însă spusese că voia să coboare mai târziu, să ni se alăture la cină. Doctorul Murnau nu avea să mai rămână decât o zi, şi spusese că progresul lui Konrad era foarte încurajator.

Îmi examinase din nou mâna în această dimineaţă şi fusese mulţumit de tăieturile executate de Polidori. Nu existau semne de infecţie. A spus că ştia câţiva meşteşugari foarte buni care îmi puteau făuri o pereche de degete din lemn pe care să mi le leg la mână.

De asemenea, lui Elisabeth îi spusese că putea să-şi scoată bandajul de pe obraz.

— Vor fi nişte cicatrice de-abia vizibile, am spus acum, privindu-le. Subţiri cât un fir de păr. Cine se uită la tine ar trebui să ştie că sunt acolo ca să le poată zări.

A râs amar.

— Vor fi în mod clar vizibile. Konrad n-o să mă mai iubească acum.

N-am putut să nu râd, iar nefericirea de pe chipul ei s-a transformat imediat în furie.

— Ce-i atât de amuzant?

— Elisabeth, am spus, Konrad ar fi cel mai mare idiot din lume dacă ar considera că nişte zgârieturi ar putea să-ţi răpească din frumuseţe. Nu există o domniţă mai drăguţă în toată republica. Aş spune în toată Europa, dar încă nu le-am văzut pe toate tinerele de acolo.

— A zâmbit şi a privit în jos, îmbujorându-se.

— Mulţumesc, Viktor, e foarte drăguţ din partea ta.

Nu înţelegeam de ce, însă mi se părea că acele cicatrice aveau ceva fascinant. Ghearele unui râs îi sfâşiaseră obrazul şi lăsaseră semne. Şi era şi un semn al firii ei sălbatice. Nu o putea ascunde — iar lupul din mine o găsea încă şi mai ispititoare pentru asta. însă nu mă mai gândeam la ea aşa. Terminasem cu dorinţa disperată de a avea ceea ce aparţinea fratelui meu. Decizia mea avea să fie tare ca piatra.

— În ascensor, a spus ea deodată. La Polidori. Pe întuneric.

M-am uitat pe fereastră. Ştiam cu exactitate despre ce vorbea.

— Hmm? Ce-i cu asta? am întrebat nepăsător.

— Sărutul a fost pentru tine.

N-am spus nimic — nu aveam ce spune. Eram încântat în sinea mea, însă îmi doream ca ea să nu-mi fi spus asta niciodată. Deoarece mă temeam că aceste cuvinte vor încolţi în inima mea diabolică şi vor face să crească lujeri care ar putea sfărâma chiar şi decizia mea de granit.

Am zâmbit, şi a fost nevoie de toată voinţa mea să mă ridic în picioare şi să ies din încăpere.

*

Ne aflam pe balcon, cu pături pe umeri, deoarece noaptea senină era rece. Eram doar noi doi. Deasupra vârfurilor munţilor, spre vest, se vedea ultima urmă indigo a asfinţitului.

— Îmi pare rău, am spus. Pentru toată treaba cu Elisabeth. Eu...

— Viktor, nu mai e nevoie să spui nimic.

— Am fost un măgar.

A chicotit.

— Ei bine, nu cred că am fost vreodată în viaţă atât de furios. Eşti destul de priceput la asta.

— E bine că ai leşinat, am spus. Altminteri, ai fi putut să mă omori. N-am mai văzut niciodată privirea aia în ochii tăi. Mă ierţi, nu-i aşa?

A zâmbit, şi am ştiut că răspunsul era da.

— Şi, apropo, a spus el, nu m-am considerat niciodată mai bun decât tine.

Am pufnit.

— Excepţie făcând greaca şi latina şi scrima şi...

— Nu mă referem la asta. Ci la mine ca persoană.

Pentru o clipă, n-am avut ce răspunde.

— Păi, nu ştiu dacă să te cred, însă e foarte frumos din partea ta. Îţi mulţumesc.

— Eşti imposibil, a scuturat el din cap.

— Da, aşa mai merge, am spus.

— Încă mai visezi la călătorii interplanetare? a întrebat el, privind în sus, la primele stele care apăreau.

— Cel puţin, am spus. Iar tu o să pleci în Lumea Nouă?

— Doar dacă vii cu mine.

— Numai noi doi, am spus.

— Numai noi doi.

— O s-o facem în clipa în care tata ne acordă permisiunea sa, am spus.

Konrad a zâmbit.

— În lumina ultimelor evenimente, asta s-ar putea întâmpla peste zeci de ani.

Dar am continuat să vorbim foarte entuziasmaţi despre tărâmurile de dincolo de ocean, şi ce fel de aventuri ar putea exista acolo. Era ca şi cum eram din nou mici, cu marele atlas întins în faţa noastră pe podeaua din bibliotecă. Am vorbit despre cum am putea continua, dacă ajungeam pe cea mai îndepărtată coastă a Noii Lumi, să traversăm Pacificul către Orient.

Şi îmi plăcea gândul de a călători către apus alături de fratele meu, mereu către apus, doar noi doi, urmărind soarele.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

CRIPTA DE GHEATĂ

A murit în somn.

Nu înţelegeam cum de se întâmplase. Începuse să se însănătoşească. Începuse să devină mai puternic. Cum de plecase dintre noi?

Mama plângea întruna — la fel şi tata.

Dacă existau părinţi care să fi suferit mai mult, eu nu-i cunoşteam.

Ei nu credeau în rai. Nu credeau în viaţa de apoi. Ştiau doar că nu aveau să-şi mai vadă niciodată fiul.

Elisabeth plângea şi se ruga pentru sufletul lui Konrad.

— Cum poţi să te rogi? am întrebat-o cu răceală.

S-a uitat lung la mine, cu ochii plini de lacrimi.

— Ne-am rugat la Dumnezeul tău pe vas, când am venit spre casă cu elixirul, i-am reamintit. Ai spus — tu ai spus — că El o să ne asculte şi-o să-l vindece pe Konrad. De ce n-a făcut-o?

— Ne-a auzit. Dar, uneori, El spune nu.

— El nu e acolo deloc, am spus pe un ton sălbatic.

Elisabeth a clătinat din cap.

— E acolo.

— Fă-mă să te cred. Convinge-mă, aici.

Mi-am lovit palmele de cap.

— Opreşte-te, a spus pe un ton calm, apucându-mă de încheieturi. Tu ştii că eu mereu am crezut. Dumnezeu nu dispare atunci când se întâmplă lucruri rele. El e cu noi la bine şi la rău, şi într-o zi va reprezenta ultimul nostru cămin. N-avem nevoie de niciun elixir pentru a trăi pe vecie. El ne-a făcut nemuritori, iar Konrad n-a plecat dintre noi.

Am clătinat din cap scârbit, iar apoi am plecat enervat.

Elixirul eşuase. Oare aşa era? Sau Konrad fusese pur şi simplu bolnav de prea multă vreme? N-aveam de unde să ştiu, iar asta avea să mă chinuiască pentru tot restul vieţii.

Însă cel mai otrăvitor dintre toate gândurile era că se putea să-mi fi omorât fratele. Dacă el îşi revenise, iar elixirul îl înfrânsese?

Tata nu avea niciun dubiu. Elixirul era un miraj, iar eu îl urmasem prosteşte. Nu trebuia să spună asta cu voce tare. O citeam în fiecare privire pe care mi-o arunca.

Spusese că va da foc Bibliotecii întunecate.

Mâncărurile erau gătite şi puse în faţa noastră.

Slujitorii îşi vedeau de treburi.

Afară, lumea continua fără noi.

Ne mişcăm cu toţii prin casă, prefăcându-ne că eram noi înşine.

Eu nu puteam plânge.

*

Trăsura noastră urca încet pe drumul şerpuitor de munte.

Nu fusese nicio slujbă, cu toate că Elisabeth îi implorase pe părinţii mei să ţină una. Nu avea să fie nicio liturghie funerară, nicio vorbă de alinare rostită de un preot, nicio promisiune tăcută.

Purtam cu toţii veşminte negre. Eu şi Elisabeth îl aveam pe Ernest între noi. În faţa noastră se aflau mama şi tata, cu Wilhelm aşezat pe genunchii ei.

În faţa procesiunii se afla dricul care purta sicriul lui Konrad.

În spate se înşiruiau zeci de alte trăsuri şi cabriolete şi cai, ducându-i pe servitori şi pe prietenii noştri.

Călătoria era una lungă. De secole, familia Frankenstein îşi îngropa morţii sus, în munţii din afara oraşului. Cripta era o peşteră enormă care, cu trecerea anilor, fusese săpată din ce în ce mai adânc într-o latură a gheţarului. Chiar şi vara, era mai rece decât însăşi moartea, sarcofagele şi ocupanţii lor fiind pecetluiţi pe vecie cu gheaţă şi zăpadă.

Copii fiind, văzuserăm cripta doar o singură dată, după ce fratele mai mic al tatei murise într-un accident de vânătoare. Konrad, Elisabeth şi cu mine stătuserăm în picioare, cu buzele vinete şi tăcuţi, în timp ce sicriul era coborât în sarcofagul de piatră. După aceea, pe durata lecţiilor noastre, tata ne spusese că, din cauza temperaturii care nu se ridica niciodată dincolo de punctul de îngheţare, trupurile din acea criptă se conservau în mod miraculos.

Niciun vierme sau gândac nu avea să le infesteze, nicio apă nu avea să le facă să putrezească, niciun element nu avea să le roadă.

Konrad. Dacă am fost eu cel care te-a omorât?

Era aproape de amiază când am ajuns la criptă.

Lacheul nostru a venit şi a coborât treptele trăsurii pentru noi. M-am bucurat că aveam pelerina, deoarece era foarte frig. Cărarea către intrarea în criptă fusese deja curăţată de gheaţă şi zăpadă, însă în jur, pe pantele muntelui, omătul strălucea dureros şi aproape cu cruzime în lumina soarelui.

Am aruncat o privire scurtă în întunericul criptei, apoi m-am dus în spatele dricului pentru a mă alătura tatei şi celorlalţi oameni care purtau sicriul. Eram fericit că Henri se afla printre ei. Am scos sicriul cu grijă.

Cu toate că eram trei de fiecare parte a lui, şi sicriul nu-l conţinea decât pe fratele meu, când am apucat de mâner şi am ridicat, sicriul era mai greu decât însuşi pământ-ul. Nu-mi puteam imagina nimic mai greu.

A fost nevoie de toată forţa mea să nu-l scap din strânsoare. Când am început să ne îndreptăm spre criptă, pentru o clipă am crezut că aveam să leşin, înăuntru fuseseră aprinse torţe, care aruncau licăriri portocalii. Tremuram când am păşit peste prag. Pereţi antici de piatră şi gheaţă. Sarcofage uriaşe erau aşezate pe dreapta şi pe stânga, secole de strămoşi ai familiei Frankenstein.

Şi, drept în faţă, un sarcofag deschis.

Paşii mi-au şovăit. Dacă-l puneam în interiorul său pe Konrad şi închideam capacul, cum avea să mai respire?

Am înaintat clătinându-mă. Nu ştiu cum am reuşit, însă am ajutat la ridicarea sicriului deasupra marginii sarcofagului şi la coborârea lui înăuntru.

Nu era niciun preot pentru a conduce ceremonia, aşa că am rămas cu toţii tăcuţi. Cripta era plină, şi erau oameni şi afară.

M-am întors la mama şi la Elisabeth, care m-a luat de mână şi mi-a strâns-o.

M-am gândit la Konrad în sarcofagul său — fără să mai îmbătrânească niciodată, cu trupul lui perfect total inutil pentru el.

Am încercat să mă rog — Dragă Doamne, te rog! —, dar n-am putut.

Tata s-a dus singur şi a tras capacul de piatră la loc — şi atunci am început să plâng.

Konrad plecase în Lumea Nouă fără mine şi, indiferent de cât de repede alergam spre apus, indiferent de cât de aproape mă ţineam de asfinţituri, acum nu mai aveam cum să-l ajung din urmă. Lacrimile mele erau pline de furie... căci îl dezamăgisem.

Încercasem să-l salvez, însă nu fusesem suficient de inteligent sau nu mă străduisem îndeajuns.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile.

Şi mi-am făcut o promisiune de gheaţă.

Mi-am promis că o să-mi revăd fratele — chiar dacă pentru a-l aduce înapoi era nevoie să descopăr toate principiile secrete de pe acest pământ.